

ISUS TEMELIA VIETII

MIHAI BELOIU

DIN SERIA REFORMA SUFLETULUI OMENESC

Cuprins

<i>Prefață</i>	2
<i>Autobiografie</i>	6
<i>Isus ca temelie a vieții</i>	16
Și ce este viața?	17
Despre viață - Viața este în Dumnezeu	19
Viața este eternă	20
Sufletul trăiește în eternitate	21
Cum se manifestă viața?	22
Viața omenească	24
Ce este și cum se manifestă sufletul?	24
Isus ca temelie a Gândirii	25
Isus ca temelie a simțirii	36
Simțirea în religie	37
Cultul	38
În artă	39
Isus temelia voinței	43
Isus, criteriu al conștiinței	48
Viața își are rost numai în Domnul Isus	52
Domnul Isus este apa și pâinea vieții	53
În Domnul Isus este pace și odihnă	54
În Domnul Isus nu este moarte	55
Viața în Domnul Isus este o jertfă	56
<i>Extrase din jurnal - ultimele amintiri</i>	56
<i>Scrisori către Decanul Facultății de teologie</i>	58
<i>Câteva gânduri de la tata</i>	60
<i>Sfaturi despre familie</i>	65
<i>Scrisori de la părinți</i>	77
<i>Din carnetulul către Ana al patrulea copil</i>	87
<i>Din carnetulul către Petrică al cincilea copil</i>	90
<i>Amintiri despre părinți - din familie</i>	96
Amintiri scrise de Pavy al optulea copil	96
Amintiri de la Gheorghe, al șaselea copil	106
Amintiri de la Petre al cincilea copil	107
Ana al patrulea copil	110
Amintiri de la Maria al treilea copil	112
Amintiri de la Mariana, soția lui Petre Beloiu.	114
Amintiri de la Selina, soția lui Gheorghe Beloiu.	117
Amintiri de la nepoți	119
<i>Amintiri - din partea celor care i-au cunoscut</i>	124
Amintiri - Adrian Stan	124
Amintiri - Cornelia Georgescu	129
Amintiri despre sfinți - Nicu Rădulescu	130
Amintiri - Eugen Nedelcu	135
Amintiri - Șerban Constantinescu.	143
Amintiri - Horen Brașov	145
Amintiri - Simona Iorga(Moiceanu)	146
Amintiri - Sandu Barbu	146
<i>Fotografii</i>	153

Prefață

“M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept”

(2 Timotei 4:7-8)

Lucrarea de față adună câteva gânduri despre tata, alături de lucrarea de diplomă “**Isus ca temelie a vieții**”, apoi despre mama, care l-a însoțit îndeaproape pe cărările vieții. Am structurat-o divers începând cu autobiografia, diploma de Teologie, jurnalul din urmă, câteva scrisori de la părinți, înainte și la începutul căsătoriei, amintiri despre părinți, din familie, gânduri din partea celor care l-au cunoscut pe tata, câteva poze de familie, câteva picturi făcute de mine, când mama și tata mi-au pozat în 1983, apoi diplomele lui tata.

Partea valoroasă a acestei cărți este *Isus ca temelie a vieții*, scrisă în anul 1928 la București. Particularitatea lucrării, care vede lumina tiparului pentru prima dată, constă în faptul că autorul, proaspăt întors la Dumnezeu prin credința în Domnul Isus, a avut îndemnul Duhului Sfânt să scrie, bazându-se numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, deși urma să se prezinte în fața unei comisii de preoți-profesori, care se așteptau la o lucrare fundamentată pe tradiția ortodoxă.

Este greu să desprinzi frânturi și să le pui alături pentru a contura o imagine asupra vieții atât de bogate, a activității sale pe plan spiritual. Viața lui se leagă de răspândirea Evangheliei, Vestea Bună, pe care a purtat-o pas cu pas cu Dumnezeu în fiecare zi, începând de pe băncile școlilor teologice, dascăl în mijlocul turcilor, profesor la Câmpulung, exilat în Bărăgan, din nou la Mușcel, dat afară de comuniști, pe colinele deluroase și neumbrate, prin cătunele izolate și umbroase ale Mușcelului, este scrisă în viețile schimbate a mii de suflete, întoarse la o viață nouă. Unde sunt inimile atinse de sfaturile sale? S-au pierdut oare în negura vremii? S-au stins rugăciunile înălțate în smerenie în chilia singuratică? Cântările sale la revărsat de zori, posturi și iar rugăciune? Nu le mai vedem și auzi, dar sunt nemuritoare, ca și sufletul omului care se pogoară în eternitate. Sunt veșnice și le vedem cu ochii credinței “*căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice*”(2 Corinteni 4.18). Se văd în viețile noastre, copiii lui, ne-au însoțit pe

cărările vieții și ne-au alinat sufletul la vreme de necaz: *“nu uitați, căci rugăciunile noastre vă împresoară ca un zid de jur împrejur și la vremea hotărâtă vor fi împlinite”*.

Reforma din biserica ortodoxă începută la Cuibul cu Barză din București de preotul Teodor Popescu, s-a răspândit rapid mai ales în Muntenia, l-a prins pe tata student la Teologie, a fost în grupul reformatorilor Gh. Cornilescu și Emil Constantinescu la Carol Davila. Erudit și teolog din generație de preoți moldoveni, tata s-a împlinit prin misiunea în rândul oamenilor nevoiași și simpli, nu atât prin scrierile sale, care se rezumă la cele de față.

Tata a trăit modest și fără compromisuri, într-o dependență totală cu Mântuitorul, care locuia în el, ca și Enoh în vechime, *cu Dumnezeu în fiecare zi*. Teroarea regimului comunist l-a lovit din plin, căci nu și-a plecat capul. A pășit pe calea cea strâmtă, care duce către cer. A avut de ales ca și Moise în vechime... un trai comod de preot cu slujitori la ușă, bursă la Cambridge, paroh la catedrala din Sofia, sau exilat în câmpia Burnazului, în Bărăgan, cu pământ pe jos, fără lemne de foc, în iernile cumplite cu crivățul nemilos, umilit cu țigani în curte, 5 copii și soția bolnavă... trăia prin credință și mulțumea mereu: *”Chiar de ne-a lipsit din confort, am avut în schimb podoaba sfântă a Cuvântului și a Duhului Sfânt, care ne călăuzea și ne dădea bucurii mult mai de preț... am fost acolo ca în ținutul Gosen din Egipt, ca într-o oază, unde Domnul era Păstorul nostru și ne purta de grijă... Aici avem de toate, nu ducem lipsă de nimic”*... Privea cu ochii credinței, peste încercări și vremi trecătoare: *” Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd.”* (2 Corinteni 4.18)

Viața lui este săpată în inimile noastre, ca adâncă recunoștință și model de urmat pentru noi și generațiile viitoare...

Mulțumesc în mod deosebit tuturor celor care au ajutat la editarea acestei lucrări, cu texte, corecturi, sfaturi prețioase și financiar. Sper ca cititorii să aibă un real folos în viața lor, spre slava lui Dumnezeu.

Pavy Beloiu California 2008

Prefață la ediția a 3 a

”...eu nu urmaresc reforma bisericii românești, ci reforma sufletului omenesc, luat individual și anume prin Evanghelie”(Teodor Popescu)

Hristos este stâncă veacurilor. Casa zidită pe această stâncă va rezista furtunilor și valurilor lumii, oricât de furios ar izbi în ea. Omul care aude Cuvântul și-l împlinește, se aseamănă cu un constructor ziditor, care sapă adânc, până la stâncă, pentru a-și clădi lucrarea, viața lui, pe acest fundament puternic. Această casă nouă, începută cu temelii divine și materiale nepieritoare, aur, argint și pietre scumpe, va dăinui pe vecie și nu se va prăbuși la încercarea focului și a revărsărilor de ape.

Cum îți clădești viața? Este viața ta o zidire nouă? Iată câteva întrebări, care își găsesc parțial răspunsul în această carte, aflată la a treia ediție și care aduce ca noutate câteva documente valoroase: două scrisori către Decanul Facultății de Teologie(1939), scrisori cu sfaturi despre familie, gânduri de la tata din anii de studenție și noi amintiri din familie și de la cei care l-au cunoscut.

Reforma spirituală la început de secol în Biserica ortodoxă română (1920-1925) este o trezire absolut originală, sub aspect istoric și social. Felul cum Dumnezeu a adus lumină și a pregătit calea spre deschidere și înnoire este comparabil cu marile reforme din Europa de Vest, cu câteva secole în urmă. Mișcarea începută la biserica Sfântul Ștefan de preotul Teodor Popescu, secondat de tânărul teolog erudit Dumitru Cornilescu, nu este cu nimic mai prejos decât marile treziri inițiate de Luther în Germania, Zwingli în nordul Elveției sau Calvin la Geneva. Chiar și traducerea Bibliei în limba română, în cei cinci ani de izolare în chilia singuratică la Stâncești, Moldova, Dumitru Cornilescu, ca și Luther, în vechime, s-a inspirat la fel din Sfântul Cuvânt și Duhul Sfânt, aducând în casele românilor Vestea Bună în limba duioasă și dulce, curat românească, pe care oricine poate s-o citească, începând de la păstorul din munți până la învățatul teolog care aleargă după Lumină și Adevăr. Consider că și lucrarea de față **Isus temelie vieții**, este un monument valoros spiritual și de încredere, ținând cont de condițiile de început în care se găsea autorul la frageda vârstă de 26 de ani, încărcat cu 10 ani de educație religioasă - Seminar și Școală Teologică-moștenire genetică a 6 generații de preoți moldoveni, dar mai ales înzestrarea

Duhului Sfânt ca și Călăuză, Sfătuitor și Inspirație divină. Fiind înca student la Teologie dar și cu o *viață nouă*, reprezintă un caz unic în această mișcare de reformă din Biserica Ortodoxă. Unii au părăsit băncile teologice și și-au ales altă profesie, alții au terminat și s-au schimbat fiind preoți. Din acest context special, s-a născut această lucrare care strălucește ca o candelă în miez de noapte în acele vremuri tulburi și zbuciumate, de început de drum ale mișcării evanghelice în Țara Românească.

Ce gânduri profunde, încărcate emoțional și doctrinar s-au așternut pe hârtie, în urma zbuciumului sufletesc prin care un tânăr teolog era supus unui dublu examen, din partea oamenilor religioși-onorata comisie a preoților profesori ortodocși-dar și în fața Suveranului Mântuitor, spre a fi o bună mărturie și a avea un cuget curat și neîntinat. Această lucrare monumentală de numai 50 de pagini acoperă cele mai adânci subiecte care frământă mintea omului, începând cu viața luată sub toate aspectele, apoi subdiviziunile vieții, nașterea din nou, înnoirea omului conform cu epistola după Romani.

Mântuirea omului este un subiect de mare însemnatate în doctrina teologică. S-au scris și se vor mai scrie tomuri întregi, fără număr, dar câte ating simplitatea expunerii, așa cum reiese din Cuvânt?. Dacă viața omului este creată din duh, suflet și trup (1Tesaloniceni 5:23), atunci și mântuirea și nașterea din nou va cuprinde, pe rând toate aceste 3 părți misterios așezate de Domnul când i-a suflat *sufflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu* (Geneza 2:7). Înnoirea sufletului, definit ca personalitatea, sau eul omului este amănunțit analizată (gândirea, voința, simțirea-religia-cultul și arta); apoi cugetul-conștiința, care ține de duhul omului, cea mai adâncă cămăruță, prin care Creatorul comunică cu omul; schimbarea trupului, glorificarea se va face la răpire, când *El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale*(Filipeni 3:21).

Stilul simplu și la obiect, presărat cu exemple plastice, dar în același timp profund în adâncime, balansează doctrinar concepția nouă despre viața adevărată în Domnul Isus. Faptul că fiecare afirmație se bazează pe versetele din Cuvânt, arată stabilitatea și ancorarea autorului adânc în gândirea izvorâtă numai din Dumnezeu și Cuvântul Său. Acest mod de gândire bazat pe Cuvânt, dar și pe experiența personală, trăită în viața zilnică, caracterizează deplin pe autor, care-și definește afirmațiile,

trăirile, respirația sa intimă în singura sursă care este dincolo de timp și nu seacă niciodată, Domnul Isus.

Pavy Beloiu California 2013

Autobiografie

M-am trezit în lacrimile scumpei mame, care mă ținea în brațe și cu șiroaie de lacrimi plângea după tata, care plecase când împlinisem eu doi ani și câteva luni. Am fost cel de-al doisprezecelea copil, cel mai mic și cel mai iubit de scumpa mea mamă.

Am avut o copilărie tristă, orfan și cu o viață cu necazuri. Mama rămăsese văduvă cu opt copii, avea o pensie mică de 20 de lei pe lună din care întreținea casa și un frate ce era la Școala normală la Galați. De mic, Domnul a pus în inima mea o preocupare pentru lucrurile de sus. Mama mea mă lua de mână și mă ducea la biserică făcând mătânii pe la toate icoanele, ca după slujbă să mă ducă la mormântul tatei ce se găsea în curtea bisericii.

Am fost învățat să mă închin cu rugăciunea 'Tatăl nostru' și să fiu împărtășit regulat la fiecare Crăciun și Paște - să fac multe mătânii la rugăciunea de seară și dimineață. Dar acestea n-au schimbat firea mea răutăcioasă și egoistă. Îmi plăcea să-i necăjesc pe toți ca să pot plânge și mama să-i bată. Mă făceam adesea că mă doare capul ca mama să vină să mă mângâie, să mă alinte.

Eram neascultător, totuși o iubeam pe mama și ea mă iubea mult, ca cel mai mic dintre copii. Dacă am învățat să citesc, îmi plăcea 'Visul Maicii Domnului' și 'Epistolia', piatra căzută din cer. Am crescut cu multe lipsuri, deseori nu aveam nici cele strict necesare. Vindeam prune din grădină ca să cumpăr câte o pâine. Aceasta, rareori, căci Domnul a îngrijit ca să avem totdeauna ce pune pe masă. De mic doream ca să învăț să fiu preot, cum a fost tata.

M-a dat la seminar la Iași; acolo greu am dus-o când am fost despărțit de casă și de mama. Am dus-o rău cu muzica bisericească că nu aveam ureche muzicală.

În seminar nu am găsit o atmosferă de evlavie - atât la colegi cât și la profesori, care erau preoți dintre ei. Am făcut patru clase la Iași și înființându-se seminar la Roman am venit prin transfer în clasa a V-a. Și aici era aceeași atmosferă de necredință. Ne duceam la biserică în fiecare

duminică, mergeam în silă.

Prima săptămână din postul mare nu aveam cursuri - mergeam la biserică. Am ieșit din Seminar total necredincios, nu mai credeam în nimic. Despre Domnul Isus ziceam că a fost un om mare, dar nu și Dumnezeu. Nu știam nimic despre jertfa de la cruce. Învățasem cele patru posturi: la Crăciun 6 săptămâni, la Paște 4 săptămâni, la Sân Petru 2 săptămâni, la Sf. Maria 2 săptămâni. Acasă, mama, vineri și miercuri nu ne dădea cu dulce, nici lapte, ci numai zarzavaturi. La Seminar când eram ca să asistăm la slujbă, când se vorbea, se râdea; eram pedepsiți cu 50 - 100 mătăanii în mijlocul bisericii. Am început să urăsc pe cei cu haine lungi, vedeam fariseismul lor. M-am dus la Facultatea de Teologie din București, am reușit al treilea cu bursă 1; cămin. Aici, la cămin, am întâlnit un coleg credincios care învățase la Seminarul din București și avusese pedagogi pe frații Cornilescu.

De altfel, din clasa a III-a de Seminar, Domnul mi-a vorbit în revista 'Adevărul Creștin' în 1922. Am găsit-o la un cumnat al meu, preot la Săscut. Mi-a plăcut. Am luat adresa și i-am scris lui Dumitru Cornilescu, care edita revista la Str. Bârsei nr. 1. Mi-a trimis revista la Seminar. Eram în clasa a IV-a. Era mare vâlvă cu predicile fratelui Teodor Popescu, de la 'Cuibul cu barză' din București. Revista venea regulat, la Seminar un timp, apoi mi-a oprit-o căci nu se limpezise problema de la 'Cuibul cu barză'.

A ieșit cartea 'Isus vă cheamă', predici de Teodor Popescu și 8 sau 47 de cântări creștinești. N-am înțeles nimic, aveam doar o simpatie pentru această problemă. La internat, acest coleg m-a dus la biserică 'Cuibul cu barză' unde slujea Teodor Popescu. Biserica plină până la refuz, masa plină cu tratate și Noul Testament. La 8 noiembrie 1923 a vorbit despre Domnul Isus, despre îngeri. Duminica următoare a fost ultima duminică căci a fost dat afară. Eram și eu în biserică - veniseră peste 10 popi, cu cei de la Patriarhie, s-a ținut slujbă și a ieșit și Teodor Popescu să spună poporului că de azi înainte nu mai este preotul lor. S-a făcut mare vâlvă, murmur, partizi, învinuiri, amenințări. S-a terminat, biserica a fost încuiată cu un lacăt mare - dânsul locuia în curtea bisericii împreună cu G. Cornilescu. D. Cornilescu plecase în Elveția. Lumea a ieșit și a rămas în curtea bisericii. Dânsul a rugat ca să fie liniște și să aibă răbdare că Domnul va arăta adevărul care va ieși la lumină. Am început adunări prin case. Biserica Radu Vodă, unde aveam căminul era în

reparații, așa că am început să frecventez adunările de casă care se făceau în fiecare duminică. Sâmbăta mă duceam la fratele Teodor Popescu să-l întreb unde este adunare duminică. Pe ziua de 6 decembrie 1923, după masă eram în strada 13 Septembrie la un credincios pe care-l chema Nicolae (era Sf. Nicolae). Fratele Teodor Popescu a spus în cinstea onomasticii gazdei 1 Tesaloniceni 5:18-19:

“Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi. Nu stingeți Duhul.” și a stăruit despre hotărârea cu Domnul Isus, primirea Domnului Isus. Am crezut și eu în El ca Cel ce a murit pentru mine și m-am hotărât pentru El. M-am întors la cămin. Nu mai știam ce este cu mine; m-am dus la masa de seară; noaptea mă sculam și mă duceam în grădina căminului să mă rog. Se făcuse cu mine o lucrare lăuntrică Colegii au început să observe schimbarea. Erau trei hotărâți: eu, Părăianu și Georgescu Teodor. După ce se stinge lumina în dormitor, aprindeam o lumânare la noptieră și citeam din Cuvânt. Ne porecliseră “Societatea Lumânarea”. Mergeam regulat la adunările de casă. Eram dactilograf la Patriarhie și student în anul I la Teologie.

Directorul internatului, preotul Nazarie, a auzit despre ce se petrecea în cămin. Unul din colegi, era mai zelos, mărturisea pe Domnul Isus, cânta cântece creștinești. A fost chemat la director, amenințat că-l va da afară. S-a arătat neînfricat, hotărât. Eu am fost fricos, nu am ieșit în relief cu nimic - de frică. Colegul acesta zelos a căzut de la credință - s-a dus la o conferință la Ateneu - zicea el. Apoi se ducea la Teatrul Cărbuș, la Tănase - cânta cântece creștinești cu melodii de la Cărbuș.

Vremea trecea, se apropia să termin școala. Am început să înțeleg că nu se potrivește ce spune Biblia cu ce învățasem eu, cu Biserica. Am înțeles că nu e locul meu să intru în Biserică - că nu este după Cuvânt. Vedeam că vreo trei preoți (Aninoiu, Teodorescu, Panaitescu) ieșiseră din Biserică. Știam că dacă intru, voi fi dat afară. Totuși, Cel rău, îmi spunea că e bine să intru, căci chiar de voi fi dat afară, voi ieși și cu alții câștigați pentru Domnul. Era o cursă a lui.

Venea vremea pentru examenul de stat. Trebuia să fac o lucrare în urma căreia să fiu declarat licențiat în Teologie. Se alegea un subiect cu un an înainte de terminare. Subiectul era aprobat de profesorul respectiv, adunai materialul bibliografic și la sfârșitul celor 4 ani susțineai examenul din lucrare și din alte teme însoțitoare. M-am gândit ce subiect

să iau ca să păstrez un cuget curat. Nu mai eram ortodox cum învățasem. Ceilalți își alegeau subiecte libere neținând seama de adevărul lui Dumnezeu. Am ales subiectul: "Isus, temelia vieții", lucrare ce o am în copie. M-am gândit ca să nu fiu în nici o confesiune, să vorbesc despre Domnul Isus servindu-mă de singura bibliografie “Sfânta Scriptură”. Am împărțit subiectul în trei capitole după cele trei diviziuni ale sufletului după Psihologie: rațiune, voință și sentiment:

- Isus - temelia minții (Judecății)
- Isus - temelia voinței
- Isus - temelia simțirii (a sentimentului)

Profesorul respectiv, decanul facultății, mi-a apreciat lucrarea și mi-a propus o bursă în Anglia, la Cambridge. Am refuzat. N-am primit, gândindu-mă că voi fi întreținut de biserica ortodoxă, fapt pentru care ar trebui s-o servesc și eu nu mai eram ortodox. Acum eram încredințat de temelia pe care stăteam și de cursele ce mi se puneau înaintea ca să intru în preoție. Mi se oferise și un post de preot la Catedrala din Sofia - Bulgaria. La Cancelaria Patriarhiei unde eram dactilograf, era director un preot și auzise despre mine. Un coleg al meu fusese avansat și eu cu vechime mai mare nu fusesem. Mă duc la el să-i spun despre nedreptatea ce mi se făcuse. “Te știu eu că mergi la adunările lui Teodor Popescu.” Am înghețat. Am zis: “Nu înțeleg ce vreți să ziceți cu aceasta”. (Așa cum a zis și Petru când a fost luat la rost de slujnica marelui preot).

Am fost laș, fricos și m-am temut să fiu dat pe față. Până la urmă, Domnul m-a descoperit - Mulțumesc Lui. Am început să lucrez la subiectul pentru examenul de stat. Singura bibliografie mi-a fost Sfânta Scriptură. Am scris vreo 80-90 de pagini despre această temă. Un alt necaz, și încă și mai mare mi se punea înaintea. Obținerea examenului de stat era însoțită de depunerea unui jurământ că vei sluji bisericii ortodoxe și canoanelor învățate la școală. Aici era marele necaz. Îmi dădeam seama că eu nu mai eram ortodox și că nu voi respecta ceea ce trebuia să jur. Mă duceam la fratele Cornilescu și Emil Constantinescu și le spuneam: “Ce să fac?” Dâștii îmi spuneau: “Roagă-te”. Nici da, nici nu. Cu cât se apropia ziua pentru examen, cu atât mă cuprindeau frigurile muștrării de cuget.

Să renunț . . . mă gândeam că voi fi discutat că n-am fost în stare să termin ce am început. Să merg înainte, ce să fac cu cugetul? Ziua a

venit. Se fixase. M-am dus ca boul la măcelărie. Boul nu știa, însă eu știam. Mi-am zis: “Ei, doar nu m-o pune pe mine să rostesc formula”. Era un grup de câțiva și unul singur rostea pentru toți; apoi sărutai crucea, te închinai, etc.

Mi-au făcut apreciere elogioasă asupra lucrării întocmite. Aveam de discutat și problema.: “Cum se capătă mântuirea.” Am zis: ”Prin credință.” Dar îndată replica: “Numai prin credință?” Mi-am dat seama că trebuie să întorc foaia: “Nu, și prin fapte, adică prin credința însoțită de fapte.” “Așa, așa” mi-a răspuns – ”deci și prin fapte.” Și aici am fost învins - laș, laș! La prestarea jurământului, probabil că mirosise comisia cam ce cred eu, din felul cum am întocmit lucrarea. Și decanul a spus: “Rostește dumneata formula, domnule Beloiu.” Am înghețat. Mi se dă foaia în mână, citesc cu jumătate de gură și se încheia cu: “Așa să-mi ajute Dumnezeu”, vorbe paremi-se ce nu le-am mai rostit. M-am întors de acolo plouat; vin și spun la frați. Ei nu mă ceartă, nu m-au judecat. Au înțeles slăbiciunea mea. Ce să fac acum? Mă clarificasem că nu pot profesa titlul obținut. Trebuie să mă orientez în altă direcție. Mă înscriu la Facultatea de Drept, audiez cursuri, cumpăr cursurile, dar tocmai atunci mi-au căzut în mână ”Lămuririle Genezei, Exodului, Leviticului”, de C.H.M. Am vândut cursurile de drept, citesc aceste lămuriri. Iau parte la adunările din Carol Davila. Eu am funcționat la Ministerul Cultelor, prin transfer de la Patriarhie. Trebuia să clarific situația militară. Pe baza angajamentului ce-l înnoiam în fiecare an că mă fac preot, mi se amâna armata. Trebuia să isprăvesc cu asta. Mă duc să fac armata. La comisie sunt întrebat unde vreau să-mi fac stagiul: la trupă sau la școala de ofițeri. “Unde vreți dumneavoastră domnule colonel.” “Bun pentru trupă.”

Mare durere în familie că am abandonat calea pentru care muncisem 12 ani. Cum eram hărăzit să moștenesc ocupația tatălui meu, care murise când eram de peste 2 ani, mama îmi păstrase din îmbrăcăminte lui, ca și desagii. “Vreau, zicea ea cu lacrimi, că nu doresc să vină altcineva la mormântul meu decât eu, copilul ei.” Aveam și doi cumnați preoți, bunicul preot. Mare consiliu în familie ca să vin la normal, să renunț, să intru în popie. “Mi-ai făcut rușine mie, zicea biata. mama, mie, fraților și surorilor tale, satului, că nu te mai închini, că ai pus icoanele pe foc.”

Într-o noapte m-am sculat și am strâns toate icoanele ce le cumpărasem din București și le-am ars. Nu m-am atins de cele ale casei.

Jale mare pe mama, cum nu mi-a fost frică să pun icoanele pe foc: “Erau tablouri frumos înrămate.” N-am mai dat pe acasă mult timp. Îi spuneam mamei: ”Bine mamă, era mai bine să fi fost un bețiv, decât așa cum sunt acum?” ”Dacă erai bețiv, când te trezeai erai om, pe când așa” Nu știa ce spune. Totuși câteodată mai avea și momente de liniște și-mi spunea: ”De mamă, dacă cugetul tău te-a oprit să te faci popă, poate dacă te făceai și aveai muștrări de cuget - bine ai făcut.” Citea și dânsa Noul Testament cu litere mai mari, era o femeie evlavioasă, temătoare de Dumnezeu, făcea multe milostenii și posturi, ca sutașul Corneliu. Asculta când îi spuneam despre Domnul Isus și zicea: “De aceea te aștept să vii pe acasă, să-mi spui și mie.” Câteodată izbucnea: "Mai taci din gură, că dacă ar fi așa, te-ai fi făcut popă”.

Aveam de la tata un Nou Testament cu litere slavone - dânsa zice uneori că Noul Testament ce-1 citesc eu nu este bun. A venit o soră a mea și a confruntat în fața ei, citea din Noul Testament și mama confrunta din cel cu litere slavone. Și a zis: “Așa este, băiatul meu are dreptate, tot așa spune.” Mă rugam mult și pentru ea, spunând Domnului că pentru mine cerul n-ar mai fi cer dacă aș ști că mama mea este în iad.

I-a dat Domnul o cangrenă la picior cu dureri mari, eram în învățământ în Dobrogea, am venit special, am stat două săptămâni lângă dânsa și i-am citit, i-am spus de Domnul Isus și în cele din urmă a crezut. Spunea că merge acasă la Domnul, dar voi, cei ce erau acolo, nu mergeți. Nici atunci nu am avut tăria să mă împotrivesc celor de față cu aprinsul lumânării, care i se pusese și ea voia să sufle să o stingă. A trebuit să plec, am lăsat-o în dureri și peste câteva ore a plecat. Mi-au dat telegramă la București ca să vin la înmormântare. Nu m-am mai dus. Mă încurcam rău de tot.

În armată, la depunerea jurământului trebuia să se separe fiecare cărei credințe îi aparține. Nici aici n-am avut tăria să spun că sunt credincios. Destul de compromițător. Am dat diploma de învățător la București și am fost numit în Dobrogea, în Cadrilater, teritoriu ce a trecut de la Bulgaria în 1913. Am luat concediu din învățământ pentru studii și-mi plăteau jumătate din salariu. Mă înscriisesem la Facultatea de Litere, secția Geografie și Istorie, Sociologie. Frecventasem cursurile la zi, stăteam la Sală la Carol Davila și mă întrețineam cu ce luam din învățământ.

Am absolvit Facultatea de Litere și trebuia să-mi fac un rost mai

stabil. Eram cu serviciul la Cara Esehioi - Durostor, sat turcesc. Mă atașasem de poporul acesta, unde am găsit mai multă sinceritate - și îndeosebi de copiii pe care îi aveam la școală. Îmi venea gândul să mă duc misionar la ei ca să le vestesc Evanghelia. I-am iubit, mă simțeam bine între ei și ei mă iubeau. Am organizat o excursie la București cu vreo 40 de copii în două căruțe și am trecut Dunărea pe la Oltenița. I-am găzduit la sala de adunare, unde frații le-au adus de mâncare. Era cu ocazia zilei naționale a României. I-am plimbat prin București, m-am fotografiat cu ei, și i-am dus înapoi la Cara Esehioi.

Când a trebuit să mă despart de ei, căci s-a dat Cadrilaterul la Bulgaria, a trebuit să vin la Câmpulung cu postul, la Apa Sărată, unde am funcționat între 1940-1948; făceam naveta zilnic Câmpulung - Apa Sărată. Legătura cu copii turcilor ce i-am avut la școală am menținut-o prin corespondență. Ei mi-au scris și eu le-am răspuns. Și anul acesta mi-au scris (1982). M-au vizitat la Câmpulung anii trecuți, mi-au adus câte ceva ce nu e pe aici. Le-am făcut rost de o Biblie în limba turcă. Mi-au scris că citeau din ea. Domnul să lucreze ca să cunoască și ei pe Domnul Isus. Ei cred că Domnul Isus a fost un mare prooroc și că este în cer. Va veni iarăși ca să judece lumea. Ei zic că evreii au vrut să-L omoare și atunci El S-a înălțat la cer. Cred tot ce e scris în Biblie despre El, numai în moartea și în învierea Sa nu cred. Satana a fost meșterul ca să acopere tocmai ce era mai important, jertfa Domnului Isus. Au un caracter deosebit față de neamul nostru; sunt temători de Dumnezeu.

Domnul a făcut să mă căsătoresc la Câmpulung în 1938, pe când funcționeam la Durostor. La Câmpulung s-au născut primii 5 copii. Fiind în Câmpulung, am avut parte de binecuvântarea de a merge la adunare, de a avea legătură cu frații, care ne-au iubit și ne iubesc mult, măcar că n-am meritat atâta atenție din partea lor.

Aici la Câmpulung mi s-a trezit cugetul despre fapta urâtă ce am săvârșit cu depunerea jurământului la Facultatea de Teologie, ca voi ține învățătura ortodoxă. Am fost îndemnat de un frate, căruia i-am spus necazul ce mă frământa, ca să fac cerere recomandată la Decanatul Facultății de Teologie din București, ca să-mi anuleze diploma de licențiat în teologie, deoarece am depus un jurământ fals - eu nu mai eram în învățătura ortodoxă. La cererea mea n-am primit nici un răspuns, desigur fiind socotit ca deplasat la minte (zic eu asta). Deoarece aveam licența în Geografie, un frate credincios ce era în Ministerul

Învățăământului, mi-a obținut numirea ca profesor de Geografie la "Dinicu Golescu". Am refuzat, ca socotind că mai multă stabilitate pot avea la Apa Sărată decât la "Dinicu Golescu", mai ales că nu aveam examenul de capacitate ce se cerea la, secția pedagogică ce urmasem la București. Mi se rezervaseră ore la clasa a VIII-a și m-am socotit mai puțin apt pentru clasa a VIII-a, cerând să mi se dea clase mai mici, mi s-a spus că sunt ocupate. Am rămas mai departe la Apa Sărată până ce mama copiilor mei, soția mea, Marieta, a fost reintegrată iarăși în învățăământ, pentru că fusese îndepărtată din postul ce-l avea în Ardeal. A fost repartizată la Cervenia și atunci am fost silit și eu să cer transferul de la Apa Sărată la Cervenia, unde am funcționat între 1948-1957, când mi s-a desfăcut contractul de muncă pentru că nu fusesem atestat (pentru credință).

Am revenit la Câmpulung în 1957, de unde plecasem cu primii 5 copii și ne reîntorceam cu 7 copii, căci Gheorghită și Mihăiță s-au născut în Cervenia - Teleorman, iar ultimul copil, Pavelică, s-a născut un an mai târziu la Câmpulung.

Am rămas la Câmpulung cu pensia ce o avea mama căci fusese pensionată de la Cervenia pe caz de boală. Primeam și alocația pentru copii. Am stat așa vreo doi ani până am ajuns la vârsta de pensie pentru bătrânețe și mi s-a calculat pensia ce trebuia s-a primesc. Aici am fost sprijinit de unchiul nostru, familia Alexandrescu și de frații care ne-au ajutat, m-au primit cu multă dragoste. Aceeași dragoste mi s-a arătat și în cei nouă ani cât am stat în Teleorman. Adevărat că am trăit Ps. 23 - “Domnul este Păstorul meu și nu voi duce lipsă de nimic”. El a fost sprijinul și ocrotitorul nostru în necazuri, lipsuri, boli. La Cervenia am fost la spital în două rânduri, în timp ce mama era la Câmpulung internată în spital. Domnul a îngrijit să ne trimită o soră de la Câmpulung, sora Ana care a îngrijit de voi tot timpul cât mama voastră a fost internată și a lipsit de acasă. Ea a trebuit să fie internată la Moroieni, să fie operată, să i se scoată două coaste și apoi să facă pneumotorax timp de 3 - 4 ani la Cervenia, timp în care s-a născut Mihăiță. Doctorul de la Zimnicea îmi spusese: “Să știți că soția dumneavoastră nu mai poate purta sarcina; trebuie să aleagă între moarte și viață. Ea nu mai poate trăi. Dacă vreți s-o mai aveți mamă la copii, trebuie să fie dat copilul afară, că nu e posibil să-l nască”. I-am spus: “Ne temem de Dumnezeu, domnule doctor, nu putem face aceasta.” “Bine, pe răspunderea dumneavoastră. Să aveți

grijă însă, că atunci când va fi să nască să fie internată din timp la un spital din Alexandria, dacă va fi posibil, ca să poată fi ajutată cu ceva.” Domnul a făcut invers cum au spus medicii, căci Mihăiță s-a născut într-o cameră rece, fără foc și neasistat de vreun cadru medical, ci numai cu Mica Veta, soția fratelui Purdu, care tocmai sosise de la Câmpulung în seara acelei zile când noaptea a venit copilul. Și când a început să plângă, Gheorghită s-a trezit din somn și a zis: “Cine l-a mai adus și pe ăsta?” Când s-a dus după vreo 2 - 3 săptămâni la Zimnicea pentru pneumotorax și când a văzut-o doctorul a exclamat: “Adevărat că Dumnezeu face minuni.” Am trăit și trăim viața de minuni în fiecare zi.

Aici la Câmpulung, am fost internat și eu de două ori în spital, afară de internarea din ultimii ani - internările recente. Dacă am reușit până acum, suntem minunea lui Dumnezeu, care ne-a iubit și ne iubește. Îmi aduc aminte când v-ați îmbolnăvit de o boală contagioasă, era tablă pe poartă - boală contagioasă - și v-am izolat în camera mare de la stradă și dormeam cu voi - eram cu cei cinci mari, mi se pare. Domnul a îngrijit să nu fiți prin spitale, v-am doborât acasă cu ce ne-am priceput. Îmi aduc aminte de Măriuța când și-a scrântit piciorul și când se umflase, avea dureri mari, hotărâsem să ne ducem la București căci ni se spusese că nu este cazul să poată fi ajutată de medicul din localitate. Ne-am sculat pe la miezul nopții și am cerut Domnului să ne scutească de a mai face un drum așa de greu până la București. Dimineață Măriuța se scoală și spune: “Nu mă mai doare piciorul.” Și câte, și câte necazuri și neplăceri. Domnul le rezolva prin rugăciune. El ne era medicul nostru și sfătuitorul nostru, mângâierea și bucuria noastră.

Știți dragi copii, că după câte îmi aduc aminte, în fiecare săptămână aveam o zi rezervată pentru post și rugăciune. Ne rugam cu toții, împreună, citeam împreună, cântam seara și dimineața, fiecare după vârstă spunea rugăciunea, mulțumind Domnului Isus că a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Și știu că vă atașaserăți și voi cu noi, fără a fi impuși, voiăți ca să fiți împreună cu noi până la o vreme din zi, când ne rugam și apoi mâncați. La adunarea din sat, luați fiecare Noul Testament care-l aveți și mergeați la adunare; vizitam pe frați. Ce frumos cânta Anuța din cântările creștinești când umbla să aducă uscături din salcâm să coacem pâinea la țest și Mihăiță păștea capra printre salcâmi din grădină. Nu știam altceva decât Domnul Isus și venirea Lui. Învățaserăți Psalmi, versete după alfabet care le spuneți la întrecere. Împărțeam cu

toții ce aveam, ce ne dădea Domnul, la fiecare în mod egal, ca să ajungă la toți. La Cervenia nu ieșeați din curte, vă jucați singuri între voi. Mai venea Ștefan, vărul vostru în vacanță la voi. E adevărat că am trecut și prin lipsuri, ca să știm să prețuim belșugul de care Domnul nu ne lipsea. Învățasem a ne mulțumi cu ce aveam, nu ceea ce ar fi trebuit să avem.

(notă: tata s-a născut în satul Mănăstirea Cașin, Moldova 14 oct. 1901 și a plecat la Domnul 29 oct. 1985 Câmpulung)

Isus ca temelie a vieții

- Mihai Beloiu -

“Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11).

Introducere

Viață... cuvânt întrebuințat mult odinioară ca și astăzi. Cine nu vorbește despre viață? Cine nu se întreabă despre originea ei, despre rostul ei? Cu sau fără chemare se avântă mulți încercând să afle cât mai mult despre viață. Și altă dezlegare, mai limpede decât aceea venită de la omul lui Dumnezeu, Moise, nu s-a putut da de nimeni. În zadar s-au frământat, sute de ani, creierile cugetătorilor ca să găsească o altă formulă mai de crezut decât aceea a Genezei. Cu frunți încrețite, cu ochii încrețiți de ocheane și lunete, savanții cercetează mângălind zile și nopți de-a rândul, cu eprubete prin laboratoare să afle taina vieții. Nemulțumiți cu simplitatea adevărului divin, sfidători și încrezători în ei, și-au măcinat cugetarea, scornind închipuiri fantastice ca să trâmbițeze, în gura mare, că au aflat și au dezlegat misterul vieții. Alții și-au depănat zilele, ajungând gârbovi, pe pragul mormântului, tot în haosul nimicului, mai încurcați de cum au plecat; ba unii, după ce au rătăcit prin meleaguri străine, la urmă au venit și s-au descoperit în fața *divinului* ca să exclame cuvintele Psalmistului: *“Mari și minunate sunt lucrările Tale” (Psalm 139:14)*. Viața este aceeași, ea nu se schimbă - indiferent dacă o admiți sau nu - căci ea este legată de tine, de ființa ta. Cei ce au încercat să dezlege acest mister - după propria lor judecată - se aseamănă copilului naiv și simplu ce aleargă bucuros, împins de iluzia, că nu departe, cerul se atinge cu pământul. Dar vai!... pe măsură ce aleargă, punctul acela se tot depărtează, ca apoi istovit de putere, să se întoarcă înapoi, fiind înșelat de proprii ochi. Și viața își urmează cursul ei, ca tic-tacul ceasornicului, fie orice ar fi, indiferent de ce se petrece în jur. Au trecut fără urmă cei ce au încercat să o răstălmăcească; poate mai fumegă din tăciunii lor, care sunt pe sfârșite, fiind înăbușiți de propria lor cenușă. Chiar dacă unii se fac una cu ceea ce susțin, totuși mare parte din ei trâmbițează din orgoliu de a fi admirați, dacă nu sunt victima spiritului jalnic de negoț, socotind și ideile ca orice marfă, în special dacă sunt noi. Ei vorbesc și scriu din setea de câștig, fără să le pese dacă afirmațiile lor înfățișează adevărul.

Plăsmuitori de fraze sforăitoare, lipsiți de scrupulul conștiinței, transformă cugetarea în mijloc de câștig, fie că repetă aievea cele spuse de alții, ori le îmbracă în haina vorbirii lor, cutezând să se dea “*descoperitori de taine*”. Și lumea, biata, se hrănește la întâmplare, cu tot ce găsește, ca la urmă să ajungă tot flămândă. Este știut doar, ca o hrană să fie și nutritivă pentru organism, trebuie să fie și substanțială. Este un mare paradox ca să vorbești altora despre viață, fără s-o fi înțeles pe a ta însuși. Compromisișii și certaiții cu morala vin să dea directive, să sugereze idei de înnoire a tuturor, ca să găsească doar un mijloc de existență. Pentru aceștia se potrivesc cuvintele Domnului Isus: “*Doctore, vindecă-te pe tine însuși*” (Luca 4:23).

Și ce este viața?

Cuvântul viață vine de la latinescul “vita-ae”, iar în limba greacă este sinonim cu “zoi”. Acest cuvânt are o însemnătate deosebită din două puncte de vedere:

1. Viața, în primul rând se referă la proprietatea ce o au ființele de a se mișca dintr-un loc în altul, singure și nedeterminate de nici o cauză din afară; de aceea se și numesc ființe vii sau vietăți: păsări, animale, insecte, oameni... Există și o viață a plantelor, deosebită de cea a animalelor, precum și o viață a moleculelor, la dimensiuni microscopice.

2. Prin viață se mai înțelege și desfășurarea în timp a tuturor perioadelor de vârstă, potrivit felului fiecărei ființe, potrivit scopului și mijloacelor pentru atingerea lui. Aceste aspecte sunt strâns legate una de alta, așa că vorbind despre viață trebuie să ne gândim și la viața în sine, ca energie și mișcare, precum și la desfășurarea ei în timp. Și totuși, acest lucru ne lămurește îndeajuns “ce este viața”? A spune pe înțelesul nostru, ce este viața în sine, este o imposibilitate, pentru că viața, deși este cea mai vădită realitate, este și cea mai mare abstracție. Este drept că a zice de ceva că fiind concret și abstract în același timp nu este o cugetare logică, după cum peretele nu poate fi deodată și alb și negru. Însă *viața*, fără să țină seama de criteriile logicii, există cu noi, în noi; o simțim, o trăim, fără s-o putem defini. Și este foarte firesc să fie așa, căci noi gândim și judecăm ajutați de asemănările și comparațiile elementelor ce le luăm din lumea ce ne înconjoară. Fiind pe pământ, într-un corp material prin care ne exteriorizăm simțirea și gândirea din noi, trebuie ca acestea să fie tot mărginite, ca și elementele în care sălășuiește sufletul.

Un adevăr, oricât de sublim ar fi în el însuși, ca să fie înțeles trebuie să se limiteze la lumea sensurilor noastre mărginite, neputându-l concepe cu orizontul lui fără margini. Deci în noi există un cântar cu care măsurăm tot ce primim din afară, o măsură pe care o folosim pentru toate. Cu aceasta ne dăm seama despre tot ce vine la poarta lumii noastre interne, exteriorizând de îndată prin cuvânt sau grai. Este ca și un laborator în care se prelucrează elemente din starea brută în elemente combinate, rezultând o mare varietate de substanțe. Există o perfectă armonie între ceea ce se prelucrează și organul care prelucrează, atât timp cât se respectă scopul și natura lor. Cugetarea noastră nu poate pătrunde toate lucrurile în sinele lor, ci doar se mărginește să vorbească despre ele.

Problema despre viață pentru cugetare nu rămâne searbădă, dar nici lămurită pe deplin. Asupra acesteia se emit fel de fel de ipoteze și teorii, ajungând unele să cuprindă frânturi “din adevăr” (cea mai fericită stare), dar nu și adevărul. Mărginirea ființei omului se întinde și asupra cugetării, care mai lesne poate să dezlege lucrurile concrete, decât cele abstracte. Minte omului îl ajută să numere stele, să socotească fenomenele naturii cu mii de ani în urmă, să combine atomii, și să formeze noi corpuri, dar ca să frământa taina vieții și să o dezlege, îi este cu neputință... nici măcar pe aceea a unui firicel de iarbă.

Căci dacă unii ajung să cuprindă frânturi din sensul adevărat al vieții, aceasta se datorează germenului pus de Creator, în fiecare, odată cu venirea pe lume. Acest lucru îl relevă apostolul Pavel în Epistola către Romani, capitolul 2:14 -15 *“Când neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele”*.

Din cele arătate rezultă că mintea omului nu poate să descopere în totul rostul lucrurilor privitoare la viață și la existența ei. Numai mintea ce se lasă luminată de focul “dumnezeirii”, va fi în stare să cunoască din misterele *vieții*, atât cât trebuie să știe pentru *viață*. Este o cunoștință relativă și incompletă, dar sigură. Este peste putință de a cunoaște aici în mod desăvârșit, întrucât spiritul nostru, chiar de ar cuteza să-și ia mult avânt să zboare în *lumi înalte*, cade tot jos, cu aripile frânte, fiind încercuit și încătușat de trupul *cărnii*, precum zice apostolul Pavel : *“Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea*

față în față. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, așa cum am fost cunoscut și eu pe deplin” (1 Corinteni 13:12).

Este o mare deosebire între un spirit robit numai pământului, față de altul, care cu toate că este la fel în trup și pe pământ, este legat însă de acestea numai prin existență, căci el trăiește în altă lume. Așa este viața creștinului pătruns și legat de persoana Domnului Isus cu care *stă așezat în locurile cerești (Efeseni 2:6)*. Aceasta se poate înfăptui numai prin religia creștină, prin credința vie și personală în Domnul Isus, “*în care locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii*” (Coloseni 2:9). El este și va rămâne “*calea, adevărul și viața*” (Ioan 14:6), cum El Însuși a spus. Domnul Isus și numai El poate ca să dea înțelesul adevărat al vieții; a-L nesocoti pe El, nesocotești însăși viața.

A vorbi cu adevărat despre viață, trebuie neapărat să vorbim despre El, Domnul și Stăpânul vieții, ca împreună cu El să putem să cuprindem *ceva* din înțelesul *vieții*. Strânși la picioarele Stăpânului să tăcem o clipă și să-L rugăm ca prin Duhul Lui să ne călăuzească în *tainele vieții*, care fără de El rămân tot în întuneric. Luminați cu lumina Lui, încălziți cu focul dragostei Sale, sprijiniți de tăria brațului Său, să pășim pe calea Lui, ca să putem înțelege și ceea ce este mai presus de mintea noastră cea mărginită.

Despre viață - Viața este în Dumnezeu

“*La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul*”, sunt primele cuvinte cu care începe Cartea Sfântă. De aici încolo încep a se descoperi din lucrările lui Dumnezeu, fără să știm mai mult despre El. Totuși, atât cât ne trebuie și cât putem pricepe ne este arătat, ca să nu rămânem în totală necunoștință. Slavă Lui pentru bunătatea-I fără margini, căci a binevoit a Se descoperi și creaturilor Sale.

Până aici mintea noastră poate să cerceteze oricât, depășind veacurile cu era “arhaică” și “prearhaică”, cum se deapănă firul de pe mosor, dar totul merge până se izbește de această stâncă gigantică “*la început* “. De acum totul dispăre ca să rămână “*pământul era pustiu și gol, peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor*” (Geneza 1:2)

Iată că El se ridică și glasul Lui se aude: “*Să fie lumină. Și a fost lumină.*” (Geneza 1:3). Da, Doamne, nu se putea ca tu să poruncești *ceva* și să nu ia ființă, să zici *ceva* și să nu se facă (Psalm 33:9). „Dă-ne

Doamne, te rugăm din lumina Ta, nouă celor după zeci și sute de veacuri. Îți sorbim Cuvântul ce Tu L-ai păstrat pentru noi. Îți mulțumim și ne bucurăm căci nu este un alt Dumnezeu afară de Tine; ajută-ne să Te cunoaștem cât mai mult, căci “*Descoperirea Cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate (Psalm 119:130), fiindcă “temelia Cuvântului Tău este adevărul “ (Psalm 119:160). Așadar, mai înainte de ceea ce numim noi “început” este Dumnezeu, care rămâne și după sfârșit, este Domnul Isus Hristos, care zice despre Sine: “Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic “ (Apocalipsa 1:8). Viața și obârșia noastră se ridică până la Dumnezeu; de aici noi dispărem și rămâne numai El singur, care este totul, și în care se cuprind toate. Scara vieții noastre coboară veac cu veac, până la cea din urmă treaptă, de când nu se mai numără zilele, și nimic nu era în afară de Cel ce este și va fi.*

Dacă viața noastră fiind odată cu noi, cei creați în timp, înseamnă că ea este în timp, este mărginită. “*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu “ (Geneza 2:7). Așadar viața noastră pe pământ, ca și tot ce este creat în timp sunt mărginite.*

La ce se reduce viața de la început și din ce provine? Din suflarea lui Dumnezeu, ne spune Cuvântul scris. Se naște întrebarea: viața în Sine, care este din Dumnezeu cel nemărginit, poate fi mărginită? Se înțelege că nu; El fiind din veci și însăși viața, ea este eternă, ca și Dumnezeu. Aici nu este vorba despre *viața de pe pământ*, ce nu o putem diviniza, ci despre viața în Sine, despre gemenele ei, care este însuși Dumnezeu.

Viața este eternă

Spre o mai bună înțelegere a acestei probleme, vom numi viața de pe pământ “*viața de jos*”, iar pe cealaltă, o vom numi “*viața de sus* “. Amândouă acestea alcătuiesc un tot, fără a se confunda una cu cealaltă, existența *vieții de jos* este condiționată de *viața de sus*, de Dumnezeu; fără privegherea Lui, într-o clipă totul s-ar nimici.

Viața de jos este mărginită, există în timp; cea de sus este eternă; viața de pe pământ este doar în trecere pe această planetă: vine de sus ca să se întoarcă iarăși sus. Viața în Sine a existat înainte de a fi pe pământ și va exista după sfârșitul lui. Fiind condiționată de mărginit, durata ei aici se limitează la existența acestui mărginit. Fiind dată în timp, tot în timp

va fi luată; ea nu va pieri, ci va dispărea. Viața de jos nu este împlinirea celei de sus, căci ea este deplină prin ea însăși, ci doar viața de sus este împlinirea celei de jos. Deosebirea dintre aceste două forme de viață este evidentă; totuși se reduc la un tot: *Dumnezeu izvorul vieții, din Sine și pentru Sine*. El nefiind una cu totul, ci deosebit de acest tot, personifică viața prin crearea sufletelor. Creația în genere este manifestarea activității lui Dumnezeu, care este într-o eternă lucrare. El fiind viața însăși, El este și principiul vieții, deci prin creație se descoperă puterea și mărirea Lui. El face posibilă existența vieții pe pământ, pentru care îmbracă forma adaptabilă a acestui pământ. Încetând de a mai exista aici, viața nu încetează în sine, ci continuă în eternitate, fiind din eternitate, din Dumnezeu.

Prin creația sufletelor, viața capătă o formă, ca să poată exista pe pământ; după trecerea de pe el, viața se poate întoarce la obârșie, își menține forma, dar pierde din însușirile specifice, proprii pământului, de care a fost legată. Apostolului Pavel i se descoperă această taină, când a fost răpit până la al treilea cer, de către Însuși Dumnezeu (2 Corinteni 12:2), taină despre care vorbește și în 1 Corinteni 15:53-55 : “*Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire; Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini Cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte ?*”

Sufletul trăiește în eternitate

Am definit sufletul ca o personificare a vieții de către Tatăl Creator, definiție foarte vagă. Dacă ar fi să arătăm ce este viața omenească, am numi-o ca *manifestare temporală a sufletului în corp*.

Dacă ne-am întreba cum devine viața suflet, viața care-și are originea în Dumnezeu, n-am putea spune decât cu probabilitate că *sufletul este creat în timp*. Din ce este creat sufletul? Prin analogie stabilim că este din viață cum este scris: “*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu*” (Geneza 2: 7). Deci după toate principiile logicii stabilim următorul adevăr:

- a. Dumnezeu este viață și este din eternitate.

- b. Sufletul este din viață.
- c. Deci sufletul trăiește în eternitate.

Sufletul propriu-zis, n-are existență anterioară, deși este din viața din eternitate, totuși este menit să trăiască în eternitate, din care s-a desprins pentru o vreme.

Cum se manifestă viața?

Spre ușurință am împărțit viața după locul în care se află: *viața de sus* și *viața de jos*. Despre *viața de sus* nu știm multe lucruri, dar cât avem trebuință știm; știm că acolo este Dumnezeu cu tot ce este vrednic de El. Cum este, unde este nu știm nimic care să satisfacă mintea noastră; știm sigur că El este în cerurile de deasupra noastră. Fiind în trupul pământesc nu putem înțelege, nici vedea acest fel de viață, dar mâine, când vom fi dezbrăcați de lutul cărnii, vom vedea deslușit, căci acolo va fi locul unde vor locui sufletele celor vrednici, în veci.

“Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin” (1 Corinteni 13:12). Despre frumusețea acestor lucruri Apostolul Pavel scrie în 1 Corinteni 2:9: “Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (vezi și Isaia 64:4).

Durata acestei vieți este fără de sfârșit. Apostolul Ioan, în prologul Evangheliei sale, mărturisește că Isus Hristos este temelia acestei vieți de sus: “La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu; și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu, toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El (Ioan 1:1-3)... care ” este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El “ (Coloseni 1:17).

Viața de jos se mărginește la viața de pe pământ, care este dată în timp și va fi luată tot în timp. Viața de pe pământ, în sensul larg al cuvântului, este foarte variată. Din cele ce observăm în lumea înconjurătoare, deducem bogăția felurită a vieții de pe pământ. Totul este viață: de la firul de iarbă, cu gândăcelul mic, până la cedrii din Liban, de la infuzorii din fundul oceanelor , până la om, totul își spune că este viață. Mii de fluturi cu tot felul de culori, sumedenie de păsările ce se adună în hambare, spintecă văzduhul cu ciripiri drăgălașe; animale mari și mici,

tot soiul de gândaci și viermi, pești din pâraie și oceane, își arată viața de pe pământ și din apă. Câmpul înverzit, codrul încheiat, florile bogate în frumuseți desfătătoare (cum nici Solomon nu a fost îmbrăcat), cu legile minunate orânduite ca să deschidă primăvara mugurul ce poartă în el un fruct cu sămânță, toate te uimesc punându-ți în ochi viața pipăibilă. Procesele chimice cu transformările ce le suferă corpurile pe pământ și sub pământ, în contact cu unii agenți, dau naștere la noi produse, toate depășesc închipuirea noastră. Felul cum iau naștere petrolul, sarea, cărbunele, cristalele, metalele, mineralele, umplu de uimire pe oricine. Există o ordine în legile ce se respectă în natură, care ni se pare moartă și există o viață a mineralelor, adică regnul mineral.

Deci în afară de viața omenească, care este clasificată greșit de așa zisa *știință* în regnul animal, viața în general se manifestă în regnul *mineral, vegetal și animal*. Și ca o coroană a tuturor acestor regnuri, este cel *uman*. Nu discutăm de ce o anumită știință clasifică pe om în regnul animal, însă tot această știință admite că omul apare pe pământ în era cuaternară, în urma tuturor viețuitoarelor.

Noi socotim sfânt adevăr ceea ce ne este descoperit de Dumnezeu în Cuvântul Său, și tot ce este în afara Cuvântului este rătăcire. Rămânem pe această temelie și nimeni nu ne va putea clinti. Aici creația apare în ordine perfectă, fiind în stare de a împăca orice minte sănătoasă; tot ce este pe pământ și însuși pământul s-au făcut din nimic, în urma Cuvântului dumnezeiesc. Omul însă a fost făcut de însuși Creatorul, dintr-o materie deja existentă și prelucrată (pământul).

Creația după Sfânta Scriptură apare într-o ordine perfectă. Dumnezeu creează întâi pământul cu apele, apoi plantele, animalele și la urmă pe om, ca existența fiecărui regn să se poată sprijini pe altul: regnul animal pe cel vegetal, cel vegetat pe cel mineral, ca apoi regnul omenesc să se sprijine pe toate celelalte, având în vedere că omul este ființa superioară, *regele făpturilor*. De altfel creația biblică are analogie sau chiar asemănare cu așa numitele *ere științifice*. Am arătat în treacăt, că viața pământească este foarte variată; Dumnezeu a binecuvântat planeta noastră cu multă viață, ca noi văzând aceste lucruri minunate, să-L putem cunoaște și sluji. (Există chiar și un fel de viață a corpurilor cerești). Ceea ce interesează pe oricine, și îndeosebi pe noi este viața noastră, viața omenească, a regnului uman deși ar fi interesant să cunoaștem și celelalte feluri de viață, chiar și a astrelor. Ne mărginim la problema noastră în

cadrele respective. Ce câștig ar avea cineva, care ar cunoaște mult din viața minerală, vegetală și animală, dacă ar rămâne în neștiință sau nepăsare despre viața sa, despre sufletul său, precum zice Mântuitorul: “*Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?*” (Matei 16:26). A dobândi toată știința lumii, de la început, dar a trăi străin de Dumnezeu, nu e decât nenorocire, foarte mare nenorocire.

Până acum am vorbit despre viața în general, viața în sine, fără să fi arătat îndeajuns ce este și cum este. Încercarea aceasta, și felul de reușită este justificată, deoarece au mai făcut-o și alții, neputând să răspundă așa cum au dorit, așa cum spune Augustin despre copilul ce încearcă să sece marea cu un ciob.

Din cele arătate reiese că viața este din Dumnezeu, care este Însuși viața, înseamnă că El stă la temelia vieții, în sine. El este și rămâne temelia vieții noastre, cu care a binevoit să se îmbrace, ca și noi, pentru a ne ridica la El, la Dumnezeu, Tatăl Său, și Tatăl nostru. Deci prin *viață* se înțelege în mod obișnuit viața de pe pământ și mai precis *viața omenească*, căci noi suntem făpturile cele mai de seamă de pe această planetă; viața, fiind un bun desăvârșit, trebuie în primul rând să ne aparțină nouă.

Viața omenească

Am văzut că viața de pe pământ nu este proprie Lui, și că viața noastră este din Dumnezeu. Dacă ne-am întreba la ce se reduce această viață, am repeta ceea ce am arătat înainte, când am numit viața ca manifestare temporală a sufletului în corp, deoarece socotim sufletul ca nucleul principal al vieții, apoi am definit sufletul ca personificarea vieții dată de Creator. Neputând înfățișa lămurit ce este și cum este sufletul, să ne mărginim a-l observa în manifestările lui din viața noastră. Fiind cel mai de preț din viața noastră, am putea zice că viața este sufletul, și a vorbi despre el, implicit vorbim și despre viață.

Ce este și cum se manifestă sufletul?

Încercăm a răspunde la ultima parte a întrebării, căci despre prima am arătat, în treacăt înainte, ca fiind *din viața Creatorului*.

Știința specială a sufletului, Psihologia, reduce manifestările lui la trei factori:

- a. rațiunea sau judecata
- b. sentimentul
- c. voința

Este o împărțire imperfectă, căci sufletul, fiind unitate desăvârșită, nu se poate trunchia. Facem însă această clasificare, după observația de toate zilele. Noi fiind mărginiți, trebuie să încadrăm și lucrurile abstracte după felul nostru de observație, pentru a ne putea da seama de ele, măcar în parte (mai există și conștiința ca ultimă instanță de a califica acțiunile). A dezvolta teza că Domnul Isus este temelie a vieții și trebuie să rămână, implicit afirmăm că El trebuie să fie temelie:

- a. judecării sau gândirii
- b. simțirii
- c. voinței

... manifestări care alcătuiesc sufletul, prin care se arată viața.

Isus ca temelie a Gândirii

Ce este gândirea? Este o putere a sufletului, cu ajutorul căreia, și sprijiniți de observațiile ce le înregistrăm clipă de clipă, tragem concluzii, străbatem lumea abstractă a fenomenelor și legilor fizice și psihice. Gândirea este o proprietate exclusivă a omului, ca cel ce este superior tuturor făpturilor pământului, având suflet nemuritor. Este bunul cel mai de preț, posesiunea ce nu are drept s-o încalce nimeni, este sfântă și inviolabilă. Este un laborator ce prelucrează toate observațiile din lumea de afară și dinăuntru, dând ceea ce se cheamă cugetare. Omul este cu atât mai mare cu cât gândește ținând seama de proverbul latin “*non multum, sed multa*” (nu cantitativ, ci calitativ). A-ți frământa mintea cu lucruri mici este pierdere de timp și de energie. Toți oamenii gândesc, potrivit puterii și voinței fiecăruia, a împrejurărilor în care se află, de aceea diferă și gândirea lor. A voi să gândești înseamnă mai mult decât a putea, căci a putea este la oricine, nu însă a voi. Cei mai mulți pot să gândească, totuși nu gândesc pentru că nu vor (este vorba despre gândurile mari, ce au dreptul să ne preocupe). Gândurile mici preocupă pe cei ce nu vor să le aibă pe cele mari, și aceștia alcătuiesc lumea în majoritate - ei gândesc mult și totuși puțin. Și ce gândesc cei mai mulți dintre oameni?

Gândesc în primul rând cum să-și împlinească trebuințele reclamate de instincte. Este o gândire legitimă naturii omenești, ce ne ține pironiți de țărâna acestui pământ, căci instinctul îl leagă pe om de

pământ, iar sufletul de cer. Lumea în general este într-o învălmășeală cumplită, în luptă pentru existență, care chiar dacă depășește limitele strictului necesar, nu încetează, ci cu atât mai mult se continuă și mai aprig. Instinctul de conservare și nutriție duse la exces au materializat gândirea omului, care îi impune să se ocupe numai de sine. Grijile mai multe decât a le zilei de mâine au răpit cu totul cugetarea, au degradat-o lipsind-o de independență și spiritualitate, au transformat-o într-un instrument de mai multă afirmare a instinctelor, nu mai ține seama de nimic, își uită de sine și de Dumnezeu, devine mai prejos decât un animal. Aproape fiecare în parte este un exemplar ce ilustrează această afirmație, în mai mare sau mai mică măsură. Ce este oare gândul că munca manuală, sau profesională este mijloc de existență, chiar dacă lipsește moralitatea ei? Lipsită de sfințenie munca devine o povară, un blestem. Să trăiești doar ca să te frământă cu mintea numai de trebuințele corporale, este o viață pierdută. Să-ți macini mintea, gândirea cu calcule meschine și imorale pentru a-ți împlini cu prisosință aceste necesități și cu orice preț, nu merită să zici că trăiești, căci ai abdicat de la chemarea ce o ai în lume, te-ai îndobitocit.

Și de unde această slăbiciune, care se simte la lumea din trecut și la cea de astăzi? Din pricina lipsei de calitate în gândire, nu a întinderii ei. Starea aceasta bolnăvicioasă cu care ne-am învățat este vădită pentru oricine, căci fiecare ar putea să-i recunoască micimea, precum și necesitatea de a ieși din ea. Sunt lucruri izbitoare pentru orice minte sănătoasă. Anemia de cugetare în care trăim denotă lipsa unui suport moral pe care să ne sprijinim. Atâtea crime, sinucideri, atentate, furturi ce se petrec pretutindeni, sunt fructul gândirii serbede, infectată de otrava păcatului. Lipsind aluatul dumnezeirii din viața de toate zilele, ea devine o frământătură fără preț.

Frământările politice pline de patimă asupra doctrinei și programelor, mișcările economice ce fac atâta vâlvă în omenire promițându-i un rai pământesc, teorii pompoase privitoare la om, despre originea și apariția lui, sunt urmările unei cugetări firești, dar nu a celei adevărate. Dacă azi ne slujim de atâtea înlesniri în trebuințele noastre, meritul este al oamenilor de știință, care și-au pus gândirea la lucru, putând să descopere atâtea lucruri bune de care ne slujim. Ce deosebire colosală, între ce era în trecut și ce este astăzi! Și cine știe ce ne va mai aduce viitorul? Gândul înalță pe om, dar tot gândul îl și coboară. Se fac

sforțări uriașe, în toată lumea pentru o mai bună îndrumare a generației noi; despre această problemă se scriu vagoane de cărți, cu felurite teorii și păreri, se strigă de pretutindeni: *educație, cultură, carte, cât mai multă carte*. Cine poate spune că nu se urmărește un lucru bun? A-ți înnobila sufletul cu lucruri frumoase, a avea sub ochi experiențele altora, a învăța a ști a cugeta este un lucru bun. Și totuși vedem că întunericul nu dispare, cu toată propaganda și zelul oficialilor. Cel mult dacă se reușește să se tempereze răul, dar este cu neputință să-l dezrădăcineze - căci tot ce se face izvorăște din gânduri fără miez. Munca oamenilor de știință, din gândurile cărora au izvorât toate descoperirile ce ne slujesc azi, a fost și este o binefacere pentru omenire, dar nu e mai puțin adevărat că tot aceste descoperiri devin o pacoste, când servesc la a distruge omul. Războaiele ne-au arătat cum se pot distruge cât mai mulți oameni în cel mai scurt timp posibil. Înăbușirile cu gaze lacrimogene, bombe incendiare, azvârlite din țevile tunurilor, aruncate de avioanele ce au cucerit văzduhul, tot felul de mașini distrugătoare îi seceră pe oameni ca pe spicele de grâu, și mărturisesc dezastrul adus de oameni care au folosit gândirea în rău, în timp ce alții au întrebuințat-o în slujba binelui. Acest dualism ce reprezintă stări atât de deosebite, este sintetizat în mod minunat de apostolul Iacov în cuvintele: “*Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?*” (Iacov 3:11). O stare normală trebuie întrupată într-o gândire perpetuă sănătoasă, din care să izvorască în primul rând lucruri înalte, chiar dacă în aparență se înfățișează ca puțin utile pentru traiul pământesc. Această stare de gândire obscură în care ne complăcem își are o cauză mai adâncă - deși este în noi, în firea noastră. Este *păcatul*, care a copleșit firea omului, încă din grădina Edenului, consecință care se răsfrânge și asupra noastră. Descrierea plastică înfățișată în primele capitole ale Genezei, ne face să înțelegem minunat eclipsa adevăratei gândiri de acum. Adam se lasă amăgit de ispită, calcă porunca, catastrofa se produce îndată, prăbușirea, mintea i se întunecă atât de mult gândind că ar fi în stare să se acopere cu frunze, să se ascundă, după pomii din grădină, de Cel care vede totul.

Iată primul început de gândire dezechilibrată, ca urmare a neascultării. Scuzele sunt așa de neîntemeiate și copilărești, ba chiar tendențioase, căci în loc să-și recunoască vina în fața Stăpânului, o acuză pe femeie, și cu îndrăzneală obraznică face și pe Dumnezeu răspunzător când zice: “*femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat*

din pom, și am mâncat “ (Geneza 3:12). La rându-i, femeia, semeată, învinuiește pe Șarpe, și astfel la amândoi, învârtindu-se într-un cerc vicios, se vede prăbușirea în care au ajuns. Dialogul acesta este lipsit de respectul creaturii față de Creator, vina nu e recunoscută, adevărul este ignorat. Cu cât timpul trece, prăpastia se adâncește și mai mult, omul își pierde cârma. Chiar în capitoul următor (4) se continuă descrierea tragediei omenirii întrupată în Adam și urmașii lui, căci Cain ucide pe fratele său Abel, fiindcă era mai bun ca el. Gândirea merge spre declin, precum se vede: “*Domnul a zis lui Cain: Unde este fratele tău Abel? El a răspuns: Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?*” (Geneza 4:9). Sfidare nerușinare, minciună sfruntată, obrăznicie fără margini în aceste vorbe!

Mai departe gândirea se coboară și mai mult cu încercarea de a zidi turnul din Babel, până la cer (Geneza 11:1-9). Acestea sunt premisele judecății firești a fiecărui om, fără să ne dăm seama prea mult; de aici rezultă același fel de gândire îngustă, reminiscență a trecutului, care are repercusiuni asupra fiecărui om care vine pe lume, cum este scris: “*prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși*” (Romani 5:19). Ceea ce s-a comis de către om a fost și ireparabil pentru el, căci prăpastia era prea adâncă ca singur să poată ieși din ea, dar “*ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu*” (Luca 18:27). Dar promisiunea făcută de Dumnezeu omului în grădina Edenului “*că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui*” (Geneza 3:15), promisiunea care a condus omenirea ca o faclă prin negura veacurilor, se împlinește în persoana Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu: El era menit să restabilească, să împace pe om cu Dumnezeu, să-l readucă într-o stare și mai înaltă ce o avea în Eden, de aceea El este numit “*Adam cel nou*”, fiind capul unui șir de oameni noi. Domnul Isus, ca om, a dus o viață de deplină ascultare și supunere față de Dumnezeu, Tatăl Său (Ioan 8:54). Cuvintele spuse în grădina Ghetsimani rămân pentru veșnicie: “*Facă-se nu voia Mea, ci a Ta*”; cum zisese mai înainte: “*Eu nu caut să fac voia Mea, ci a Tatălui care M-a trimis*” (Ioan 6:38). Prin El omul este adus la adevărul lui făgaș în toate privințele, deci și în ceea ce privește gândirea, întrucât El a fost singurul om care a gândit cu adevărat gândurile lui Dumnezeu. El dă o importanță covârșitoare gândirii omenești, cum se vede și în istorisirea despre fariseii ce se mirau că ucenicii nu țin rânduiala spălărilor; El le zice: “*Dinăuntru, din inima oamenilor ies gândurile rele ... toate acestea ies dinlăuntru și spurcă pe*

om “ (Marcu 7:21,23). Prin aceasta El a concretizat, a localizat originea gândurilor rele din care se nasc toate celelalte păcate.

Deci gândirea are o mare însemnătate, fiind numită căpetenia tuturor faptelor noastre, bune sau rele, lucru recunoscut și de psihologi. Mântuitorul merge și mai departe și ne descoperă izvorul acestor fel de gânduri, că ele ies din inimă, motorul principal al trupului, al cărnii, de care este legată viața sufletului din noi. Despre inimă Domnul spune că: “*este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea*” (Ieremia 17:9), “căci carnea este neputincioasă” (Matei 26:41), ea “*nu folosește la nimic*” (Ioan 6:63). Prin aceasta, Mântuitorul pune în adevărata lumină valoare a gândirii umane, arătând totodată și pricina de slăbiciune a acestei gândiri, pe care o găsește în trup. Oare trupul să fie o piedică de a avea gândire sănătoasă, curată, așa cum ar dori Dumnezeu? Da, negreșit, căci păcatul, pe lângă pervertirea gândirii în sine, a robit acest trup, deja este înlănțuit de instinctele ce ne țin pironiți de lutul care-i slujește. Această constatare a făcut-o și apostolul Pavel în Romani 7:8: Fiindcă valoarea omului se reduce nu la ceea ce știe, ci la ce face, când încearcă să se măsoare pe el însuși, apostolul strigă deznădăjduit: “*O, nenorocitul de mine? Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?*” (Romani 7:24). El observă un antagonism între firea pământească, trupul care-l trage mereu în jos, și între firea nouă, duhovnicească, ca roadă a credinței. Se dă o luptă cumplită în câmpul vieții omului între aceste două firi care vor să cucerească cetatea inimii noastre (este vorba de firea nouă pe care o capătă omul când se întoarce la Dumnezeu). Atâta vreme cât nu intervenise credința, omul era atras numai într-o parte de firea pământească, de carne, are o stare nenorocită, de care omul nu-și dădea seama. Când vine legea - măcar că nu este decât o sclipire de lumină față de har - carnea își arată neputința ei de a se împotrivi păcatului (Romani 7:14). Cu multă pricepere căpătată de sus, apostolul analizează acest proces psihologic, fiind disperat de această stare nenorocită cu urmări așa de dezastruoase; spre sfârșitul capitolului 7, după un zbucium așa de groază, să răsunе ușurat: “*Mulțumiri fie aduse Lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru... Astfel dar, cu mintea eu slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujesc legii păcatului*” (Romani 7:25). Iată acum pe omul lui Dumnezeu, care și-a găsit limanul de scăpare, locul de adăpost, ca să nu mai fie tras când într-o parte, când în alta. Isus Hristos este totul pentru omul credincios, Isus este Omul care

crește în el, pe măsură ce omul se micșorează - căutând să rămână cât mai mult în umbră, ca El să se arate. Atâta vreme cât a încercat omul singur să stea împotriva valurilor, n-a putut; de acum se lasă în mâna Aceluia ce a pus stavilă valurilor morții și a adus pe cele ale vieții; El care a putut să observe prăpastia dintre gândurile omului și gândurile lui Dumnezeu; departe unele de altele ca cerurile de pământ (Isaia 55:9). Păcatul din Eden a mânjit toate întocmirile gândurilor din inima omului, îndreptându-le în fiecare zi numai spre rău (Geneza 6:5). Domnul întărește acest adevăr, pe care-l descoperă la ucenicii Săi. Era înainte de schimbarea la față, când din nou le amintește despre împlinirea scripturilor, cu privire la El: *“Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și cărturarilor, că are să fie omorât și a treia zi are să învie. Petru L-a luat de o parte și a început să-L mustre zicând: Să Te ferească Dumnezeu, Doamne, să Ți se întâmple așa ceva.”* Dar Isus s-a întors și a zis lui Petru: *“Înapoia Mea, Satano, tu ești a piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”* (Matei 16:21-23). Petru are gânduri de-ale oamenilor, el care înainte făcuse frumoasa mărturisire despre Domnul Isus: *“Tu ești Hristosul Fiul Dumnezeului Celui viu”* (Matei 16:16). Când aude ce se va întâmpla cu Învățătorul, imediat se răzvrătește, ca unul ce avea *gânduri omenești*. Iată față în față gândurile lui Dumnezeu și gândurile oamenilor: cele dintâi întrupate în Domnul Isus, celelalte în Petru, ucenicul său. Ce mare deosebire între ele, ce prăpastie enormă! Nici o asemănare între unele și altele, nici un punct comun. Gândurile lui Dumnezeu erau ca Domnul Isus să se lase să fie omorât, cele ale oamenilor îndeamnă pe Petru ca să-I cruce viața! Privită la suprafață, intervenția lui Petru apare legitimă, și oricine să fi fost în locul lui n-ar fi putut să judece altfel. Ce lucru mai bun decât să scapi pe cineva de la moarte! Și ce fără rost este ca cineva să se lase a fi omorât! Și nici nu trebuie chiar! Iată gândul fiecărui om despre sine și despre Dumnezeu! Gândirea apostolului este gândirea noastră, simțim cu toții lucrul acesta!

Chiar dacă câteodată vin sclipiri de cugetare mai adâncă despre lucrările și planurile lui Dumnezeu, ca și Petru care mai înainte mărturisise în auzul tuturor că Învățătorul Isus nu este om de rând, ci este *Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu*, îndată, ca și apostolul venim

repede la felul nostru de gândire, de a nu prețui pe Dumnezeu și lucrările Lui, ferindu-ne de a avea vreo legătură cu ele, de a le cunoaște, ba chiar a le critica, a le disprețui. Și ce s-ar fi întâmplat dacă Domnul Isus s-ar fi lăsat înduplecat de Petru? Se înțelege că și-ar fi cruțat viața, însă lumea s-ar fi pierdut pentru totdeauna, mântuire n-ar mai fi fost, Satana și-ar fi atins scapul, gândurile lui Dumnezeu s-ar fi spulberat. Și încă ceva: Mântuitorul numește pe Petru, Satan, socotindu-l ca piatră de poticnire, întrucât nu are gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor. În concluzie: gândurile oamenilor despre Dumnezeu și planurile Lui, în esența lor, sunt ca cele ale lui Satana, cum veniseră în împrejurarea de față, el care este în vrăjmășie continuă cu Dumnezeu.

În *Coloseni 1:21*, se arată că suntem vrăjmași lui Dumnezeu *prin gândurile noastre, ca și prin faptele rele*. Mântuitorul taie pretențiile celor ce vor să se laude cu înțelepciunea lor, care este nebunie în fața lui Dumnezeu, înțelepciune de gândire omenească asemănătoare cu a lui Satan. Dumnezeu niciodată nu poate să binecuvânteze o astfel de gândire, care nu se potrivește cu cea a Lui, “*căci El cunoaște gândurile omului: știe că sunt deșarte*” (*Psalom 94:11*). O altă împrejurare, când Petru își arată zelul lui nespus de mare de a apăra pe Mântuitorul: era după Cina cea de taină, pe Muntele Măslinilor; ceasul hotărâtor al soartei lumii se apropia. Domnul Isus, pe umerii Căruia apăsau păcatele întregii omeniri, zice: “*În noaptea aceasta toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire... Petru a luat cuvântul și I-a zis: Chiar dacă toți ar găsi în Mine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Mine o pricină de poticnire (Matei 26:31-33). Adevărat îți spun, i-a zis Isus, că tu chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori, că nu mă cunoști*” (*Luca 22:34*). Totul s-a împlinit întocmai. S-a adevărit că Petru nu cunoscuse pe Domnul, deși știa precis că este Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu (*Matei 16:16*), deși trăise cu El trei ani și jumătate, zi de zi. De ce? Fiindcă avea despre El gânduri omenești; când Domnul vrea să-i spele picioarele, el se împotrivesc: “*Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele? Drept răspuns Isus i-a zis: Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea*”. Petru i-a zis: “*Niciodată nu-mi vei spăla picioarele*.” Isus i-a răspuns: “*Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine*” (*Ioan 13:6-8*). Deci, a te împotrivi gândurilor lui Dumnezeu, înseamnă să fii lipsit de părtășia cu El. La a treia lepădare înaintea casei marelui preot, când a cântat cocoșul

“Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru.” Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: “Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori. Și a ieșit afară și a plâns cu amar” (Luca 22:61-62). Lacrimile acestea îl ajută să i se deschidă ochii inimii, de a începe să cunoască pe Domnul Isus, cunoștință care în ziua Rusaliilor ajunge desăvârșită prin botezul cu Duhul Sfânt. El, care mai înainte s-a temut și de o slujnică, acum plin de îndrăzneală mărturisește pe Domnul Isus; astfel că trei mii de suflete se pocăiesc și se întorc la Dumnezeu în urma cuvântării ce a ținut-o. Privirea aceea plină de iubire a Domnului Isus n-o va uita niciodată, căci de-abia de atunci începe să-și dea seama de șubrezenia gândirii lui, căci chiar la bătrânețe nu uită să îndemne pe credincioși să se înarmeze “cu gândurile lui Hristos” (1 Petru 4:1). Își aduce aminte de trista experiență din trecut, dorind ca să n-o mai facă și alții. Așadar gândurile noastre nu pot să priceapă pe cele ale lui Dumnezeu, cu atât mai mult să le împlinească, după cum zice: “O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!” “Și în adevăr “cine a cunoscut gândul Domnului?, Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin!” (Romani 11:33-36), căci “iată ce mare este Dumnezeu, dar noi nu-L putem pricepe” (Iov 36:26), “El face lucruri mari, pe care noi nu le înțelegem” (Iov 37:5). Domnul Isus, ca om, totdeauna a fost înavuțit din plin de gândurile lui Dumnezeu Tatăl, cu care sta mereu în strânsă legătură, fiind străin de gândurile oamenilor, căci “nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un vicleșug în gura Lui” (Isaia 53:9). Pe cei din jurul Lui nu-i disprețuia, îi privea cu durere “I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi, care n-aveau păstor, și a început să-i învețe multe lucruri” (Marcu 6:34). S-au găsit și atunci, ca și azi, oameni care, când ziceau unii despre El “că este un om cu gânduri bune”, să spună că “duce norodul în rătăcire” (Ioan 7:12).

Gândirea noastră fără Domnul Isus Hristos rătăcește, se frământă fără nici un folos, este deșartă, după cum scrie apostolul Pavel: „S-au dat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1:21, 22).

“Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestемate, ca să facă lucruri

neîngăduite “(Romani 1:28). Fructul gândirii devine înțelepciune, care poate fi *omenească* sau *dumnezeiască*, după cum este gândirea care a străbătut-o. Lumea nu face deosebire între aceste două feluri de înțelepciune, dacă este vorba de aceea a lui Dumnezeu, nici n-o poate numi înțelepciune. În privința aceasta, în trecut, li se dusesse faima grecilor despre înțelepciunea lor. Când apostolul Pavel s-a dus în Atena, i s-a întărit duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli: “*Căci atenienii, ca și străinii care stăteau în Atena, nu-și petreceau vremea cu altceva decât să spună sau să audă ceva nou*” (Fapte 17:21). Oamenii aceștia aveau o înțelepciune dar nu aceea a lui Dumnezeu, de aceea apostolul scrie: “*Căci întrucât lumea cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea Lui, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii într-adevăr cer minuni, și grecii caută înțelepciune, dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, iar pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii... dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 1:21-29), și mai departe: “*Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici frunzașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduisese Dumnezeu spre slava noastră mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o nici unul din frunzașii veacului acestuia, căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul Slavei. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească, pentru lucrurile duhovnicești; dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru*

el sunt o nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni. Căci cine a cunoscut Duhul Domnului ca să-I poată da învățătură. Noi însă avem Duhul lui Hristos” (1 Corinteni 2:6-16). Deci înțelepciunea omenească este cu totul potrivnică celei lui Dumnezeu; a le împăca una cu alta nu este cu putință, ca și două săbii într-o teacă. Această înțelepciune s-a prăbușit în fața crucii Domnului Isus, pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu să se arate în toată strălucirea ei. S-a dovedit neputincioasă adâncimea gândirii lumii de odinioară de a se împotrivi păcatului, de aceea înțelepciunea ei este întunecată de necunoștința lui Dumnezeu. Această necunoștință este dată la o parte numai de Domnul Isus Hristos “în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3). Oricât ar încerca oamenii să-și facă un pedestal din înțelepciunea lor, acesta este șubred, căci chiar înțeleptul Socrate, când începe să se gândească mai adânc, zice: “Știu că nu știu nimic”, așa cum spusese și Iov: “Căci noi suntem de ieri, și nu știm nimic; zilele noastre pe pământ nu sunt decât o umbră” (Iov 8:9). Și mai limpede ne spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 8:2: “Cine crede ca știe ceva, n-a cunoscut cum trebuie să cunoască”, sau: “dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături de ei înșiși, sunt fără pricepere” (2 Corinteni 10:12).

Domnul Isus dă la o parte înțelepciunea lumii acesteia, care este o nebunie înaintea lui Dumnezeu, de aceea : “El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor; Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți și știe că sunt deșarte” (1 Corinteni 3:19-20). În Efeseni 4:17-24 Duhul Sfânt vorbește prin apostolul Pavel: “Iată ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află, în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice fel de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție. Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos, dacă cel puțin L-ați ascultat, și dacă potrivit adevărului, care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul vostru cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”. În Domnul Isus “avem totul deplin” (Coloseni 2:10), “căci în El am fost

îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință” (1 Corinteni 1:5). “Umplându-ne de cunoștința voii Lui” (Coloseni 1.9), cunoștința “ca o comoară ce o purtăm în niște vase de lut (2 Corinteni 4:7), putem să cercetăm totul, păstrând ce este bun” (1 Tesaloniceni 5:21). Și astăzi se învață și se fac cercetări migăloase, dar “se-ntoarce urechea de la adevăr, îndreptându-se spre istorisiri închipuite” (2 Timotei 4:4). Știm însă căci “Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Nici o faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit în fața Aceluia, cu care avem a face” (Evrei 4:12-13). Și azi, mai mult ca altădată, păcat nu se socotește acela săvârșit cu gândul (de altfel nu se socotește nici acela săvârșit cu fapta). A gândi ceva rău, necurat, nu este nimic, bine că nu înfăptuiești, așa zice oricine; da, dar de la a gândi până la a face mai este numai un pas, căci ca să faci trebuie să gândești. “Eu pedepsesc faptele și gândurile lor” (Isaia 66:18). Și nu știu dacă sunt mulți care să se oprească numai la a gândi, fără să meargă mai departe, afară dacă nu intervin piedici. Cine ar putea zice că nu comite zilnic astfel de păcate, fără să le socotească păcate?

Nerușinarea și obrăznicia au mers așa de departe, căci a orbit pe toți, neștiind de Dumnezeu, sau dacă știu, nu vor să-L amestece (zic ei) în așa zisele mărunțișuri de fiecare zi. Sunt flămânzi și însetați totdeauna după plăceri deșarte, desfrânări fără perdea, care le oglindesc în ținută, gesturi, vorbă sau fapte, “dar mintea, și cugetul lor sunt spurcate”(Tit 1:15). Pentru ei Evanghelia este acoperită cu o mahramă, fiind “necredincioși și pe calea pierzării, cu mintea orbită de dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei” (2 Corinteni 4:4). Dintre cei ce sunt credincioși socotesc oare toți gândul ca păcat? Iată ce spune Domnul Isus: “Căci oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Matei 5:28). Este “gândul rău ce izvorăște din inimă”(Matei 15:19), “din carnea cea neputincioasă” (Matei 26:41), “căci Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63). Gândurile ce ies din firea pământească (din carne) “sunt stricate” (Efeseni 2:3), sunt vrășmașe lui Dumnezeu. Uniți într-o gândire curată, având din scripturi înțelepciunea care duce la mântuire “prin credința în Domnul Isus Hristos” (2 Timotei 3:15). “Să nu fim copii la minte, ci

oameni mari “(1 Corinteni 14:20), *“Nu pentru că noi înșine suntem în stare să gândim ceva venind de la noi, destoinicia noastră vine de la Dumnezeu”* (2 Corinteni 3:4-5), *“ferindu-ne de vorbăriile goale și lumești”* (2 Timotei 2:16), *“de întrebările nebune nefolositoare”* (2 Timotei 2:23), să luăm aminte că *“oricine seamănă în firea lui pământescă, va secera putrezirea, dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică”* (Galateni 6:8). Dumnezeu vrea *“ca să ajungem la cunoștința adevărului”* (1 Timotei 2:4), și putem să ajungem numai prin Domnul Isus Hristos, *“în care suntem îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință”* (1 Corinteni 1:5).

Isus ca temelie a simțirii

Simțirea (sentimentul) este o putere a sufletului prin care ne înălțăm sau ne coborâm ființa potrivit lucrurilor de care suntem preocupați. Nu îndeletnicirile noastre sunt izvorul sentimentelor noastre (simțirile); simțirea este în noi de când venim pe lume și se manifestă prin preocupările care îi produc plăcere. Simțirea nu poate să lucreze independent de gândire, care este într-o strânsă legătură cu simțirea pe care o stimulează, o alimentează fără încetare. Simțirea (sentimentul) nu este uniformă, variază de la om la om, după loc și timp, totuși, în mare... fiecare om simte la fel ca ceilalți. Cine nu este adânc mișcat la privirea cerului plin de stele, a câmpului cu flori, a codrului înverzit, a soarelui strălucitor ce se oglindește în stropii de rouă, pe firicelul de iarbă? Cine nu se oprește pe loc, în amurgul dimineții de primăvară, la trilurile unei privighetori? O, da, firea ce ne înconjoară ne face să simțim mai mult decât orice. Această fire ne înalță la Dumnezeu, ne face artiști și poeți, „deși se află în suspin” (Romani 8:22), din cauza blestemului pentru păcatul lui Adam (Geneza 3:17). Dacă acum, în blestem fiind, și poate să ne înfățișeze atâta frumusețe, ce va fi atunci când va fi izbăvită de robia stricăciunii? (Romani 8:21). Deci, natura înconjurătoare este un izvor ce ne înviorează simțirea noastră; pe ea au cântat-o și o cântă poeții, au adorat-o popoarele primitive. În ea se oglindește puterea lui Dumnezeu, căci „*însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la lucrurile făcute de El*” (Romani 1:20), așa cum spune David în Psalmul 104:24: „*Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne, Tu*

pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale”.

Simțirea din noi este de mare preț, un dar de sus deosebit cu totul de celelalte făpturi, care au doar simțiri cu totul inferioare. Și cu mult risipim în lucrurile mici, neînsemnate, și chiar josnice! Astăzi, mai mult ca oricând se face atâta paradă de simțire în toate și de toți, încât s-a denaturat, s-a pervertit, a devenit o minciună. Păcatul deghizat în haina simțirii se strecoară peste tot; religia, arta și poezia nu sunt scutite de plaga lui. Aici, pe câmpul simțirii, păcatul rodește, căci de nicăieri nu recoltează un seceriș așa de bogat; lipsită de frâul divinului, simțirea aleargă în goană mare spre prăpastie. Cultul ei se trâmbează peste tot, chiar unde sunt denumirile de „cultură și civilizație”. Ea își recrutează preoți din acei care nu cred în nimic, credincioșii ei sunt buimăciții vieții, dezgustați de ea, naivi și semidocti. Domnul Isus Hristos a simțit mai mult ca oricine frumusețea „*crinilor câmpului, care nici nu torc, nici nu țin*” (Matei 6:28), traiul fără grijă al păsărilor cerului, care „*nici nu seamănă, nici nu seceră*” (Matei 6:26) El, tot timpul înălțat în prezența Tatălui și a Duhului Sfânt, a avut grijă de văduva din Nain (Luca 7:13), care-și ducea unicul ei fiu la groapă, a plâns la mormântul lui Lazăr (Ioan 11:35), care era mort de patru zile (Ioan 11:17), a iubit mai mult ca oricine pe vrăjmași, pe cei ce L-au pironit pe cruce: „*Doamne, iartă-i căci nu știu ce fac*”. Numai El este în stare să dirijeze simțirea din interiorul nostru.

Simțirea mai este și modul prin care omul poate fi și creator (creator, în înțeles impropriu, căci numai Dumnezeu este Creatorul a tot ce se vede și nu se vede). Religia, arta și poezia sunt câmpurile cultivate de simțire, mai mult ca celelalte puteri ale sufletului. Și ce spini sunt în ele, pe care simțirea pervertită îi sapă și-i udă, ca ghimpii să fie cât mai ascuțiți.

Simțirea în religie

În ce raport stă una față de cealaltă, este de la sine înțeles, căci nu simțirea a creat religia, nici religia nu a creat simțirea. Amândouă există în sufletul nostru, cerându-și fiecare dreptul la viață; există o strânsă legătură între ele, căci simțirea înviorează religia, care la rândul ei înalță simțirea. Religia boicotată de simțire, și-a pierdut din măreție; nu tot așa

cu simțirea stimulată de religie – în special cea creștină. Singura, Evanghelia reglementează limitele și a uneia și a alteia.

Domnul Isus Hristos care a simțit ca și noi, ne-a dat puțința ca prin simțirea noastră omenească, să se arate aceea a lui Dumnezeu, fără de care simțirea noastră se abrutizează. *„Sarea este un lucru bun, dar dacă își pierde puterea de a săra, atunci nu mai este bună de nimic, nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară”* (Luca 14:34-35).

Religiile create numai pe simțuri nu pot avea durabilitate, nu pot fi socotite religii în adevăratul înțeles, pentru că simțirea n-are stabilitate, variază, se schimbă după împrejurări. Simțirea care pulsează din aceea a Domnului Isus, nu se schimbă, rămâne totdeauna aceeași, căci *„Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci”* (Evrei 13:8). El totdeauna a simțit la fel, niciodată nu s-a lăsat ademenit de păcat; El totdeauna a demascat fără cruțare pe toți cei ce voiau să-L ascundă, când profeți mincinoși aiurează despre înarmări și lumi interioare, când șiretenia și lipsa de scrupul speculează darul de simțire al mulțimii, glasul Evangheliei închide gurile tuturor speculațiilor de credințe.

Cultul

În religie simțirea se exteriorizează în cult, care diferă de la credință la credință, de la popor la popor, căci și aici nu s-a putut ca omul să nu-și pună pecetea lui. Însăși credința, oricare ar fie ea, îmbracă ceva specific poporului respectiv, chiar dacă ajung să fie de nerecunoscut, deci același caracter trebuie să-l aibă și cultul. Fiind produs al simțirii, pentru a fi spiritualizat, transformat în divin, cultul nu trebuie să aibă în el prea mult omenesc, schimbător; altfel totul devine formă. Când pe toată fața pământului se zidesc mereu temple uriașe, gătite cu aur sclipitor, cu sau fără cruce sau turlă, pagode, moschei, sinagogi, case de adunare, silindu-se fiecare să se întrecă prin podoabe unele pe altele, ornate cu candelabre mărețe, picturi strălucitoare, statui minunate, toate mărturisind că omul caută pe Dumnezeu, înaintea căruia are să se înfățișeze. În mulțimea aceasta de temple felurite se proslăvesc în diferite limbi credinți nemuritoare, în timp ce Garizimul depărtat de Ierusalimul nostru cheamă credincioșii la închinare; ca un tunet răsună glasul Domnului Isus, care are toată slava în cer și pe pământ. El zice: *„Duh este Dumnezeu, cel ce se închina Lui, să se închine în Duh și în*

adevăr, căci mântuirea vine de la Hristos” (Ioan 4:24). În diversitatea aceasta de religii, în care de multe ori Dumnezeu se aseamănă cu ceva necunoscut, oamenii tremură sau se îngrozesc, însă cuvintele Domnului Isus spuse lui Nicodim în întuneric strălucesc: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Său Fiu, ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16);* se arată prin aceasta că *„Dumnezeu este dragoste, și cine rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în El.” (1 Ioan 4:16).* Ce simțire mai înaltă decât iubirea Cerului arătată față de noi în Domul Isus Hristos, prin care Dumnezeu toarnă din plin în simțirea noastră untdelemnul Duhului Său, ca această simțire mereu să fie aprinsă. Unde s-a mai pomenit vreodată ca Dumnezeu să fie la fel cu noi, în chip și simțire, fără a înceta a fi Dumnezeu, pentru ca să ne ridice pe umerii Săi la Tatăl Său și Tatăl nostru, căci: *„dragostea lui Hristos ne strânge, fiindcă am ajuns la încredințarea că, dacă unul singur a murit pentru toți, înseamnă că moartea Lui a fost moartea tuturor. El a murit pentru toți, ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5:14-15).*

Cine-și încălzește simțirea din dragostea lui Hristos, devine *„sarea pământului, lumina lumii” (Matei 5:13-15).* Fără de El sarea își pierde gustul de a sara; atunci viața ajunge fără rost. În afară de religie, simțirea se manifestă în artă și în poezie. Acestea pot fi numite creațiuni ale simțirii. Și aici, lipsind busola Domnului Isus Hristos, totul a devenit o nerozie.

În artă

Simțirea, pe zi ce trece, aduce lucruri noi. S-a zis cândva că arta ar putea înlocui religia; desigur nici nu puteau spune altfel acei ce nu au gustat să vadă *„ce bun este Domnul” (Psalm 34:8).* Știm că pentru mulți, mulți de tot, arta este o religie, chiar și pentru unii ce se socotesc religioși, fără a-și da seama. Satan este destul de meșter ca să prindă în cursă fel de fel de oameni, chiar și din cei religioși. Cu mult fast se strigă în lumea mare, zisă cultă și civilizată, că arta formează caracter, întreține moralitatea, educă poporul; poate, căci pentru un olog, este mulțumit să meargă și în cărje. Când arta se face pentru artă, fără a avea un aluat dumnezeiesc în ea, devine fără însemnătate, ba chiar periculoasă.

Arta în teatru

Dezvoltarea teatrului, care de fapt este cea mai mare manifestare a artei, dovedește puterea de manifestare a simțirii. Este drept căci teatrul, întrucâtva este un mijloc de educație, când în unele piese se biciuiesc moravuri ușoare, se reprezintă peripeții reale sau închipuite a unor eroi încercați, din care se pot trage învățăminte bune. Dar acestea sunt prea puține față de imensa majoritate a scenelor lipsite de pudoare și bun simț. Cine este năzdrăvanul care să aleagă boabele de mărgăritar din murdăria noroiului, fără să-și murdărească mâinile? Simțiri denaturate cu gesturi și strigări afectate adapă o gloată întreagă, cu îmbrăcăminte deșănțată „*care le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcăuit*” (2 Petru 2:14). Eu nu știu, care din ziua de azi a devenit mai bun, mai milos, prin vizionarea pieselor de teatru, ci dimpotrivă, mai rafinat, mai pervers. În sine teatrul n-ar fi un rău, dar teatrul de azi – fără să greșesc – surpă moralitatea, chiar dacă face impresia că zidește, dar aceste cărămizi nelegate între ele și puse pe nisip, se vor prăbuși. În timp ce bisericile sunt goale, teatrele, cinematografele și toate sălile de spectacole gem. Și toți din ele se numesc credincioși, aparțin unei religii, și încă celei creștine. Dacă mai calcă pe la biserică, o fac fiind atrași de armonia unui cor, a unei slujbe cu fast, fără însă a fi transformat. El este același, și pe stradă, și în cârciumă, și la teatru, și la biserică. Se cunoaște că simțirea lui n-a putut fi captivată, copleșită de Domnul Isus Hristos. Goana aceasta după teatre, filme, concerte, serbări, parade, dansuri caraghioase și nerușinate, ca fructul artei, spun că simțirea omului și-a pierdut cărarea, va duce la dezastrul moral și chiar fizic.

Arta prin ea însăși nu poate da nimic ca să zidească omul, este și firesc aceasta. La ce să te aștepți de la o fire îmbătută de păcat? O, da, cine nu-și găsește plăcerea în Dumnezeu, cine nu-L simte pe El în viața lui, cine nu s-a împărtășit din iubirea lui Dumnezeu, arătată în Domnul Isus Hristos, cine nu s-a lăsat curățit de Duhul Evangheliei, ca aurul în foc, cine nu trăiește pentru sine, și pentru Cel ce l-a iubit și Și-a dat viața pentru el, trebuie să se ducă și s-o caute acolo unde aleargă mulțimea amețită de otrava păcatului, de plăcerea lui. Și ce plăcere este aceasta! Același rol îl are simțirea și în poezie ca și în artă.

Poezia

Și poezia este o creație a simțirii, o manifestare a ei. Poeții au fost din vechime, ca și artiștii. Poezia, ca și arta plutește în lumi închipuite. Prin poezie simțirea se descătușează de realitate, care poate să apară în

negru, din pricina celor din jur; și pentru puțin timp, căci iarăși cazii, aripile simțirii poetice obosesc repede. Poeții sunt deosebiți, au un plus de simțire față de ceilalți oameni. Poezia singură este searbădă, nu poate garanta o moralitate, nici nu are rostul acesta. Pusă în slujba lui Dumnezeu, simțirea exprimă prin poezie lucruri pe care mulțimea nu are darul să le observe.

Ce frumoși sunt psalmii lui David, care slăvesc pe Dumnezeu pentru lucrările mâinilor Lui! Poeții au fost stimați totdeauna, ei au creat ceea ce se numește „literatură”. Au cântat natura în poezie, au zugrăvit întâmplările și peripețiile vieții poporului în romane și nuvele, prin care au trezit o tradiție specifică neamului, au format o limbă, care alcătuiește zestrea lui. Prin operele lor, ei picură și vor picura mereu din simțirea lor, ținând trează conștiința tuturor. Aceștia pot fi numiți poeți, nu cei care scriu pentru ca să scrie. Netăgăduit că literatura este un bun, care cercetat aduce foloase vădite, îndeosebi în formarea și cizelarea limbii, dar nu tot ce se scrie poate fi numit literatură. Anumiți oameni pot crea o literatură sănătoasă, dar aceștia sunt puțini la număr; sunt din aceia care, scârbiți și dezgustați de mocirla patimilor, a viciilor, a moravurilor ușoare, ce pogoară pe om mai prejos decât animalul, s-au concentrat în ei însăși, lăsându-se pătrunși de fiorul dumnezeiesc, fior ce pune în adevărata lumină menirea omului pe pământ. Aceia care cântă iubirea senzuală sunt mercenari, care întinează și pământul pe unde calcă. Romanele în duzini de volume, mângălite cu poze pornografice, împodobesc vitrinele, și ies ca ciupercile după ploaie. Specula și rușinea merg până acolo ca te îmbie pe străzi cu fascicule gratuite, ca să-ți murdărească simțirea. După ce ei s-au tolănit în noroiul păcatului, caută să prindă și pe alții.

Ce folos poate avea un suflet care-și adapă simțurile cu literatura chioșcurilor, care e prea mult de a fi arsă și de foc? O, nu, se va zice: literatura adevărată este sublimă, te transformă în altă lume. Și există o astfel de literatură? Dacă există, are efecte așa miraculoase? Ne îndoim; oricât de ideală ar fi o literatură, oricât de curată ar fi prin cunoașterea ei, ai putea folosi ceva, ceva care nu este îndeajuns. Simțirea ți se desfată în închipuirile și fantezia altora; poți să culegi sfaturi și învățături morale, nimic de zis, dar toate acestea vor putea doar – în cel mai fericit caz – să tempereze răul din ființa ta, dar nu să-l extermine. El se va manifesta cu toată puterea, când te vei socoti ridicat mai sus, atunci vei cădea mușcat de el, ca și vulturul din nori, care cade mușcat de șarpele pe care-l ține în

gheare. Niciun om nu a fost în stare să-și satisfacă propriile sale cerințe, dar să le mai satisfacă și pe-ale altora! Chiar dacă ar reuși, aceasta ar fi numai pentru un moment, căci revine iarăși la realitatea, pe care o vede și mai searbădă; apoi aleargă după alte plăceri; astfel este într-o continuă goană după tot ce l-ar putea liniști. De aceea pe același om îl vezi azi la teatru, mâine la circ, în altă zi la cinema, altă dată la operă, la bodegă, la serbări, la baluri, la cluburi, la serate, face și literatură, citește tot ce e nou și cu renume, și totuși este nesatisfăcut.

Omul cu simțirea și gândurile lui nu se poate satisface singur, oricât s-ar chinui; darurile acestea sunt din altă lume. Trebuie să audă, nu glasuri la fel ca ale lui, ci ale Acelui care l-a creat, care umple cerul și pământul cu ființa Lui. Strunele acestor organe nu se pot acorda de el însuși, ca să cânte frumos, ci de Maestrul care le-a făcut. Fie arta, fie poezia, ele sunt numai pentru aceia cu daruri deosebite de creație și înțelegere, dar restul care nu pot fi artiști, sau care n-au puțința de a cunoaște produsele lor, sau nu le pot pricepe, ce vor face? Simțirea lor va fi de prisos? Nu, căci ce nu poate da arta și poezia tuturor, dă religia (credința) cu mână largă, da fiecăruia, fără deosebire de clasă și pricepere. Iată dar că simțirea tuturor își poate afla expresia în religie, nu în artă și poezie. Însă nu în orice religie, ci în aceea în care Dumnezeu toarnă din simțirea Sa în aceea a credinciosului, ca simțirea lui să tacă, ca să poată vorbi numai aceea a lui Dumnezeu. Nu ne putem călăuzi după simțurile noastre, ele nu au stabilitate; noi avem nevoie de ceva temeinic *„nu să fim purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire, ci credincioși adevărului, într-un duh de dragoste să creștem necurmat în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este capul, adică la Hristos.”* (Efeseni 4:14,15). El, numai El singur este în stare să canalizeze simțirea noastră în folosul nostru și al altora. Dacă această simțire a noastră rămâne în El, atunci aceea a Lui rămâne în noi, și atunci vom fi în El și El va fi în noi. Ce ar fi în stare să creeze simțirea oamenilor, dacă s-ar lăsa dezbrăcați de aluatul Domnului Isus Hristos? Fără El se strică sub ochii noștri, oricât de multe teatre s-ar clădi, oricât de multe premii s-ar institui pentru cele mai bune scrieri și opere alese. Acestea sunt nimic față de lumina ce se răspândește din persoana Domnului Isus. Până când să ne stricăm ochii cu artificii, fără a ne călăuzi de lumina farului cel mare, care luminează cerul și pământul?

Dacă am avea aceleași simțăminte care erau în Domnul Isus (*Filipeni 2:5*), și am fi uniți într-o simțire (*1 Corinteni 1:10*), n-am mai zice că împărăția lui Dumnezeu este aici sau acolo, căci ea va fi atunci în lăuntrul nostru (*Luca 17:21*).

Isus temelia voinței

Voința este puterea sufletului ce valorifică gândirea, simțirea prin acțiune; este o pavăză prin care ne împotrivim răului, prin săvârșirea binelui. În orice om există doi poli: unul care-l atrage în sus, și unul care-l atrage în jos. Primul este expresia sufletului, care însetează după Dumnezeu; ca cerbul după izvoarele de apă (*Psalom 42:1*), iar al doilea este expresia trupului, care este neputincios. Trupul acesta își legitimează dreptul de stăpânire prin instinctele ce ne țin legați de pământ. Astfel omul se găsește într-un vârtej, mai lesne se lasă biruit de trup, decât de duhul cel plin de râvnă (*Matei 26:41*). Viața omului este un câmp de luptă între acești doi adversari: câștigă unul, pierde altul, într-o continuă repetiție, aducând omului neliniște și frământare.

Momentele de liniște sunt puține, când omul ajunge să fie învingător prin duh, atunci a câștigat o biruință relativă și de scurtă durată, căci căderile ce-l așteaptă sunt mai dureroase unele decât altele. Aceste urmări nu se văd asupra tuturor, deși toți ne mișcăm în aceleași cercuri, totuși cei mai mulți se lasă în voia valurilor ce-i duc la fund, apoi sunt înfășurați în desfătărilor cărnii (trupului). Și dacă câteodată sufletul lor sufocat de prea mult pământesc se zvârcolește ca și pasărea în colivie, omul cu trupul se aruncă în vârtoarea zgomotoasă a plăcerilor ca să-i astupe glasul. În fața prăpastiei ce o înfățișează lumea pentru suflet, omul singur se găsește complet dezarmat, naufragiat pe o mare furtunoasă, vâslește cu toată puterea către țărm, totuși stă pe loc, căci vântul îi stă împotrivă. Când corabia este înfășurată de valurile spumegânde ale păcatului, fericiți sunt vâslașii care știu să strige: “*Doamne, scapă-ne, căci pierim*” (*Matei 8:25*). Cine nu știe să strige la Domnul, va cădea mai târziu în mijlocul valurilor. Păcatul a stârnit în marea vieții o vârtoare înfuriată; corăbierii, oricât de iscusiți ar fi, mai degrabă sau mai târziu, vor fi înghițiți de valuri. Omul, acest corăbier, prin darul minții își dă seama de un anumit lucru că este rău, simte puterea lui distrugătoare, dar când caută să se împotrivească, rămâne neputincios, se lasă biruit.

De câte ori încearcă să se ridice, de atâtea ori cade; în cele din urmă, ca să nu mai fie osândit de cuget, se silește să găsească o justificare, și fără împotrivire devine rob păcatului: „*căci oricine trăiește în păcat, este rob păcatului*” (Ioan 8:34). Voința, această forță a sufletului prin care se poate împotrivi inamicului, începe a i se atrofia. Sunt atâtea teorii despre voință, se prescriu diferite metode ca să fie stimulată, să fie întărită, toate sunt lucruri bune, scoase din frământările minții anumitor oameni, dar când este vorba de acțiune, de îndeplinire, nu este putere. Aceasta ne amintește ce s-a întâmplat în grădina Edenului. O voință adevărată, ar trebui să se împotrivească celui mai mic păcat. A fi biruitor în lucruri mari, însă înfrânt în cele mici, înseamnă tot înfrângere. Cine se abține a fura, însă nu s-a dezbărat de a minți în cele mai mici lucruri, tot n-a realizat nimic. Oricât de civilizat ar fi omul oricât de cult, educat sau manierat, toate acestea sunt coji de suprafață, căci îndată ce se vede într-o strâmtorare, este în stare a săvârși lucruri neînchipuite. Nu-l poți cunoaște pe om în intimitatea lui; vedem adesea oameni cu pretenții de cultură și creștere aleasă, dar uneori ajung clienții cârciumilor, cafenelelor, ba chiar pușcăriilor. De ce? Nu și-au dat seama de rău? Ba da, dar n-au găsit în ei înșiși puterea de a se împotrivi, voința lor a fost prea slabă. Omul fără Dumnezeu ajunge o mască periculoasă; la fel și acei care cu numele se socotesc credincioși - ei nu voiesc, căci nu pot să voiască. A dori ceva bun după minte și a nu putea decât ceea ce nu vrei să faci, aduce mare amărăciune în suflet, și aceasta este cu atât mai mare pentru un om care are o religie, care are râvnă și dorință de a face numai ce este bine. În ce luptă zbuciumată a fost sfântul apostol Pavel, de îndată ce s-a întors de pe drumul Damascului. Până atunci crezuse la fel ca toți iudeii învățați, dar lumina Domnului Isus Hristos l-a pus într-o mare încurcătură; acum vede că tot ce socotea de preț, este un nimic, căci zice: "*Ce să fac, Doamne?*" (Fapte 9:6). Iată transformarea ce s-a făcut în el, căci din prigonitorul Bisericii, ajunge Apostolul ei. Însă firea lui pământească n-a suferit nici o transformare, căci a rămas aceeași, îndreptată mereu spre rău: "*Când vreau să fac binele, răul este lipit de mine*" (Romani 7:21). Aici, în capitolul 7, se vede lupta dintre această fire supusă păcatului și firea cea nouă căpătată prin credința în Domnul Isus Hristos: "*Știm, în adevăr, că legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului*" (Romani 7:14). Domnul Isus Hristos este singurul ce poate să dea putere voinței noastre, spre a împlini binele

și a ne împotrivi răului din noi și din afară. El este Stâncă uriașă care rămâne în picioare acum și în întreaga veșnicie. Cine stă pe această stâncă, nu-i pasă de nimic, fie valurile oricât de înfuriate! El este piatra din capul unghiului, neluată în seamă de zidari, piatra ce ține temelia întregului univers. Fără de El nu putem spune că avem voință, fiindcă în noi nu locuiește nimic bun (*Romani 7:18*). Oricine s-ar strădui să găsească putere în el, se trudește zadarnic, așa cum relatează Apostolul Pavel și cum spune Domnul Isus: "*Despărțiți de Mine nu puteți face nimic*" (*Ioan 15:5*) Când ajungem ca voia Lui să devină voia noastră, vom voi numai ce voiește El, fie că se va împlini sau nu. Se va zice: „Aceasta, nu cumva impietează asupra libertății omului? Dacă nu mai ascult de voia mea, mă mai pot socoti liber? Nicidecum...”

Să vedem ce fel de libertate este în a asculta de tine și nu de Domnul Hristos. Ca să nu greșim, să aducem mărturia Domnul Isus, care luminează întotdeauna, în orice fel de probleme, care uneori ni se par de nerezolvat: "*Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului*" (*Ioan 8:34*). Și atunci, unde mai este libertatea? Dacă de un păcat cât de mic nu te poți lăsa de el - de pildă fumatul - cum poți pretinde că ai libertate? Îți dai seama că este un rău care dăunează sănătății, cheltuiești bani, superi pe alții, pierzi vremea; poate zici că este un păcat mic și totuși îl săvârșești cu bună știință. Toate eforturile pe care le faci sunt fără rezultat. Și așa cu orice păcat care a rob it pe om, fie mic, fie mare.

Dacă omul ajunge o unealtă prin care se răsfăța păcatul, în zadar se trâmbițează că este libertate. Aceasta este o cursă a Satanei, de a se crede omul stăpân pe ce nu are, împiedicându-l să scape, să iasă din această cursă. Și totuși există o libertate în Domnul Hristos; în afară de El nu poate exista. Cine se socotește emancipat de Dumnezeu și are pretenția că este liber, este un orb care zice că vede. Astfel este prins în mreaja păcatului și nu poate scăpa de el, ca peștele în cârligul undiței. Omul este rob atâtor împrejurări și condițiuni sociale, cărora trebuie să le slujească necondiționat. Cine a cunoscut pe Dumnezeu în persoana Domnului Isus Hristos, își dă seama de robia oarbă în care a trăit, aflând că numai în El este adevărata libertate. În afară de El este numai robie, robie. Libertate? O iluzie, o minciună! Până nu vom ieși din robia păcătoasă a ziselor mărunțișuri ale vieții și nu vom crede ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, nu se poate realiza nimic știind că: "*fiecare este robul lucrului de care este biruit*" (*2 Petru 2:19*). Nu, ascultarea de

Domnul Isus nu anihilează libertatea. El care a fost om ca și noi (fără păcat însă), știe neputința noastră de a face ce voim, știe cât de mult greșim când ascultăm numai de voia noastră.

Dumnezeu este tatăl nostru, noi suntem fiii Lui; oare copilul poate să se conducă singur după voia lui, fără a mai asculta de tatăl său? Nu ar ajunge copilul la dezastru dacă nu ar fi silit să asculte de părinți? Prin ascultare se relevă libertatea, căci deși mintea lui îl îndeamnă să nu asculte, să-și împlinească voia lui, el se ridică împotriva a ceea ce simte, și-și supune voia lui voinței tatălui său, căci numai așa poate să propășească în toate. Ascultarea de Domnul Isus afirmă libertatea, disprețuiește robia. Obiecțiunile celor ce fac paradă de libertate au fost ridicate de iudeii ca ascultau cuvintele Domnul Isus: *"Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El și a zis iudeilor care crezuseră în El: Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă face slobozi. Ei I-au răspuns: "Noi suntem sămânța lui Avram și n-am fost robii nimănui, cum zici Tu: veți fi slobozi?". "Adevărat, adevărat le-a spus Isus, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă, fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi"* (Ioan 8:30-36). În Domnul Isus Hristos și numai în El, voința noastră se afirmă ca voință, arătând că există o libertate, o slobozenie. Este o stare de fericire care nu se poate descrie altora, care nu poate fi înțeleasă de cei care trăiesc în Domnul Isus. Este o utopie libertatea și voința în afară de El, chiar dacă utopie este socotită, de cei necredincioși, robia în Domnul Isus a celor credincioși; dar este mai ferice să fii rob al lui Hristos decât rob al păcatului. Sfântul Apostol Pavel, marele Apostol al neamurilor, analizează cu multă pătrundere robia păcatului, față de robia lui Hristos: *"Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inima de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. Și prin faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Vorbesc omenește din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să*

ajungeți la sfințirea voastră. Căci atunci când erați robi ai păcatului erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine, pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, îndată ce ați fost izbăviți față de păcat, v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit, viața veșnică.... Dumnezeu, este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:16-23). Sublimul vieții creștine merge până acolo, ca să ne arate că robia omenească, prin păcat, poate deveni o slobozenie în Domnul Isus: "Robul chemat de Domnul este un slobod" (1 Corinteni 7:22). O dar mintea, care nu este roaba ascultării de Hristos, nu poate să priceapă aceasta căci, "În El avem, prin credință în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu, cu încredere" (Efeseni 3:12). Iată ce învăța Domnul Isus pe toți neștiutorii, pe toți îndoielnicii: "Dacă cineva vrea să facă voia lui Dumnezeu, va ajunge să cunoască dacă învățătura mea este de la Dumnezeu și dacă Eu vorbesc de la Mine însumi" (Ioan 7:17). Până atunci nu pot să aibă cuvânt. Experiența încercată de Sfântul Apostol Pavel, luminată de Duhul lui Dumnezeu, închide gura tuturor celor ce voiesc altă libertate în afară de Domnul Isus: "Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine (1 Corinteni 6:12), căci dacă aș căuta să mai plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos" (Galateni 1:10). Slobozenia creștină este tot ce poate fi mai frumos și mai de preț chiar în viața aceasta de toate zilele: "Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui" (Iacov 1:25).

Slobozenia aceasta a înfăptuit-o, în primul rând, Domnul Isus. Iată ce zice El despre Sine: "Voi sunteți de jos, Eu sunt de sus, voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta" (Ioan 8:23). El tot timpul a fost sub ascultarea Tatălui: "M-am pogorât din cer, ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes" (Ioan 6:38). O, dacă Domnul Isus și-a supus voia Sa Tatălui, El, pe care nimeni nu L-a putut învinui de păcat (Ioan 8:46), oare I s-a anihilat voința? Dacă nu ascult de voința mea, care mă trage în jos la păcat, arăt prin aceasta că folosesc libertatea mea în ascultare de Domnul Isus. El trebuie să fie magnetul către care să se îndrepte necondiționat întreaga noastră voință. Unde ar ajunge locomotiva, dacă nu ar ține seama de șinele trasate? Omul care nu-L dorește pe Domnul Isus, va ajunge cu siguranță la dezastru, chiar de aici,

de pe pământ, cu atât mai mult în veșnicie. Și ce gingaș și delicat ne îmbie El, rugând prietenos, nesilind pe nimeni: *"Dacă voiește cineva să vină după Mine.."* (Matei 16:24). Pe slăbănogul din Betezda, îl întreabă: *"Voiești să te faci sănătos?"* Cu ce durere spune despre Ierusalim, cu ochii în lacrimi: *"Ierusalim, Ierusalime, care omori cu pietre pe proroci și ucizi cu pietre pe cei ce vin la tine, de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut"* (Luca 13:34). Iată cum cheamă El pe toți ca să le dea viața. Ascultați cu ce mahnire spune: *"Și nu vreți ca să veniți la Mine și să vă dau viața"* (Ioan 5:40). Totuși, *"În Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, ca Isus Hristos este Domnul"* (Filipeni 2:10-11).

Deci, până acum s-a arătat că simțirea, gândirea și voința alcătuiesc ceea ce numim suflet, prin care se manifestă viața noastră pe pământ, care trăiește în trupul acesta pământesc. Sufletul are dorințe înalte ce nu se pot satisface cu ceea ce este pământesc; trupul este legat de pământ prin instinctele ce caută să-și împlinească pofta cărnii. În antagonismul acesta între suflet și trup, omul este biruit, dacă nu are pe Domnul Isus, chezaș al gândirii, al simțirii și al voinței lui; fără El toate se pervertesc, neavând în ele puterea de a se împotrivi păcatului. Rămâne să socotim ca temelie a acestor puteri pe Domnul Isus Hristos, adică să gândim prin El, să voim ce vrea El, cum și El a gândit, a simțit și a voit prin Dumnezeu, Tatăl Său și al nostru al tuturor.

Isus, criteriu al conștiinței

În afară de suflet, ce se manifestă prin gândire, simțire și voință, în om mai există un factor ce are menirea de a judeca acțiunile săvârșite, dând imediat sancțiunea printr-o lămurire lăuntrică, când este o acțiune bună; când este una rea vine neliniște și regret, după cum a fost calitatea faptelor - este conștiința, cugetul fiecăruia, care-și are originea în afară de pământ. Este un judecător aspru, care nu se lăsă influențat de nimic (când este treaz) totdeauna se călăuzește după ce este drept și aceasta prin păcat ajunge să se pervertească.

Această conștiință diferă de la popor la popor, de la timp la timp, de mediu, de cultură, educație, moravuri, însă în problemele mari, este aceeași la toți oamenii. Universalitatea ei dovedește că are origine divină, de aceea, cugetul și conștiința s-au zis că sunt glasul lui Dumnezeu în om.

Filosoful Kant spune că două lucruri îl uimesc: cerul înstelat și conștiința din lăuntrul său. Conștiința (*cugetul*), deși este glasul divin în om, dar dacă omul merge după firea pământească (carne), conștiința se întunecă, atâta timp cât acesta trăiește în păcat, fără ca omul respectiv să-și dea seama. Este ca și struțul, care se crede că s-a ascuns de vânător, când își vâra capul în nisip, socotind că este la adăpost. Unii consideră conștiința ca un criteriu suficient de orientare în viață, lucru îndoielnic... Fiecare om are un cuget, o conștiință și totuși cei mai mulți nu se conduc după conștiința, ca și cum nu ar exista... nu au ei cuget? Ba da, dar omul neavând în sine destulă putere de a înfrunta răul, se lăsă copleșit de păcat, cade într-o toropeală cu gândirea, simțirea și voința, cu cugetul adormit în păcate și fărădelegi. Din când în când se trezește, în fața unei întâmplări deosebite, în fața unei dureri prea mari, dar omul își continuă alergarea în lumea zgomotoasă și nu-i mai aude glasul, deși cugetul este cu el până la mormânt, dar el și-a sfârșit drumul, l-a nesocotit și merge la judecata lui Dumnezeu; atunci acest cuget i se va deștepta ca să audă osânda lui Dumnezeu. Ceea ce El nu pedepsește sau nu răsplătește în lumea asta, cugetul îi face această judecată, și-i arată felul cum a lucrat. Chiar dacă vrei să fugi de judecata cugetului tău, de judecata lui Dumnezeu nu ai cum scăpa: *"Căci neamurile, măcar că nu au lege, fac din fire lucrurile legii, prin aceasta ei, care nu au lege, își sunt singuri lege: ei dovedesc că lucrarea Legii este înscrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc cugetul și gândurile lor, care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele."* (Romani 2:14-15).

Omul pământesc nu poate să se înfrâneze de la rău din pricina cugetului; are nevoie de un stimulant mai puternic din afară, de cuvântul lui Dumnezeu, prin Persoana Domnului Isus Hristos. Fie omul credincios cu adevărat sau credincios doar cu numele, nu pot găsi în cuget criteriul de conducere în viață, deoarece cugetul în principiu cugetă uniform, dar în acțiunile mai mărunte, aprecierea cugetelor diferă, datorită considerațiilor arătate: mediu, timp, cultură, educație. Marea mulțime sufocă acest glas, prin continua variație de petreceri, teatre, filme, chefuri, tot ce produce zgomot mult, ca să irite simțurile cărnii. Singurătatea, durerea, necazul îl trezește, dar mai ales credința, cu rugăciunea sinceră înaintea lui Dumnezeu, care-l fac să se zguduie în ființa lui și să cadă la pământ, la picioarele Dumnezeirii. Și aici, la cuget și la suflet, rolul de căpetenie îl are tot Mântuitorul, care numai El poate

trezi la lumina acest cuget și să-l aducă la adevărata viață. Iată o împrejurare, în care Domnul Isus trezește cugetele adormite ale fariseilor și cărturarilor. Aceasta este relatată în Evanghelia după Ioan capitoul 8 versetele 1 la 9. Cu ce îngâmfare vin ei la Domnul Isus întemeiați pe Legea lui Moise, ca femeia să fie ucisă cu pietre, fiind prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Cuvântul Domnului Isus, care le-a răscolit inimile lor, îi face în neputință să mai osândească, pleacă unul câte unul, căci toți erau păcătoși. Simon Petru vine la Domnul Isus în urma unei treziri a cugetului, când își vede păcatele lui și spune Domnului: "Pleacă de la mine, căci sunt un păcătos", aceasta s-a întâmplat când a auzit vorbirea Domnului Isus din corabia lui către noroade; ca în urmă să-și arunce mreaja în mare și să nu mai poată trage la mal amândouă corăbiile de mulțimea peștilor. Ei erau pescari de meserie, dar în noaptea aceea cu toată truda lor nu prinseseră nimic; la cuvântul Domnului Isus, au aruncat mrejele și nu le mai puteau trage de mulțimea peștilor. Iată dar rodul credinței în trezirea cugetelor, făcută de Mântuitorul. Cei ce nu vor să creadă cine este Domnul Isus, vor pieri ca și celălalt tâlhar ce batjocorea pe Mântuitorul.

Toate convertirile ce se fac prin credință în Domnul Isus, sunt treziri de cugete adormite în păcate, până ce lumina lui Dumnezeu le arată rătăcirea în care s-au complăcut. Un mijloc minunat pentru trezirea oricărui cuget - în afară de rugăciune cu smerenie și credință, este și cercetarea Sfintei Scripturi, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus spune cărturarilor și fariseilor: *"voi vă rătăciți pentru că nu cunoașteți nici Scripturile nici puterea lui Dumnezeu"* (Matei 22:29). În Evanghelia după Ioan, Domnul Isus spune: *"Cercetați Scripturile, căci socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine"* (Ioan 5: 39). Cugetul trezit al vameșului, l-a făcut să se întoarcă acasă mai îndreptățit decât fariseul care se lauda cu faptele sale (Luca 18:9-14). Dumnezeu lucrează într-una la trezirea cugetelor prin vestirea Evangheliei, care altfel rămân în moarte. David, în urma vorbirii cu muștrare din partea lui Dumnezeu, prin proorocul Natan se trezește, recunoaște păcatul ce l-a săvârșit și acceptă disciplinarea lui Dumnezeu (2 Samuel 12:1-14). Puterea Domnului Isus și astăzi face minuni unde găsește credință. Oameni trudiți, amărâți, disprețuiți, înnoroiți în mulțimea păcatelor, sălbatici din jungle chiar, se întorc la Dumnezeu, când aud mesajul Evangheliei, trecând în oastea fiilor lui Dumnezeu,

înnoindu-și viața ticăloasă în care au trăit. Domnul Isus este pentru conștiința oamenilor ceea ce este curentul electric pentru sârma de la tramvai sau troleibuz. Fără de El, cugetul își pierde din sensibilitate, cade în somnolență. În fața multor răspântii din viața omului, cugetul rămâne în dubiu, își spune cuvântul confuz, cu glas stins; de multe ori, îmbâcsit de prea mult pământesc, capitulează devine pseudoconștiința. Dacă conștiința singură ar fi putut fi călăuza de orientare, n-ar mai fi fost nevoie de răscumpărarea Domnului Isus.

Haosul în care a ajuns omenirea, mărturisește insuficiența acestei călăuze, care prin păcat și-a pierdut rostul ce-l avea de la început. Conștiința în Hristos devine o santinelă veșnică în veghere, care previne orice gând, vorbă sau faptă. Duhul Sfânt promis de Domnul Isus, când adie în trecere peste sufletul credinciosului, acesta se transformă din pământesc în ceresc. Așa erau creștinii cărora Sfântul evanghelist Ioan le scrie: *"Voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt și știți orice lucru"* (1 Ioan 2:20). În Domnul Isus, prin harul Său, nu mai este Lege; credinciosul își face lege din Cuget, în care are slobozenie și pace neîntreruptă. Sfântul Apostol Pavel, când scrie credincioșilor din Roma, îi îndeamnă să se supună stăpânirii din îndemnul cugetului, nu din frica pedepsei (Romani 13:5). Păcatul, pentru viața creștinului *"ascunsă în Hristos"* (Col.3:3), nu mai este călcarea slovei, care dă moarte, (1Corinteni 10:23), ci tot ce vine din încredințarea că nu este bine (Romani 14:23), adică din încredințarea ce o da cugetul. Cugetul bun, care poate fi numai în Hristos, devine izvor de dragoste (2 Tesaloniceni 1:5), păstrătorul credinței (1 Timotei 1:19), este un far puternic în miez de noapte, o flacăra puternică ce luminează în întuneric, nu ca un opaiț sărăcăcios. Și e drept astfel, căci domnul Isus este Lumina lumii (Ioan 8:12), El care întreține și lumina din lăuntrul nostru: *"Voi sunteți lumina lumii"* (Matei 5:14), luminează care este din lumina Lui. El spune în Luca 11:35 *"Ia seama dar, ca lumina care este în tine, să nu fie în întuneric"*. Cugetele ce sunt în Domnul Isus strălucesc în lume ca niște lumini, lumini nu de la ele, ci de la Domnul Isus, cum luna nu luminează de la ea ci de la soare și prin soare. Și soarele este Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care răsare din înălțime (Matei 4:16), ca să lumineze pe cei ce zac în întuneric și în umbra morții, și să ne îndrepte pașii pe calea păcii.

Viața își are rost numai în Domnul Isus

"Eu sunt calea, adevărul și viața" (Ioan 14:6). Da, El, este singura cale, singurul adevăr, singură viață, nu o cale, un adevăr și o viață. Înainte de Domnul Isus, au mai fost oameni care au arătat fiecare câte o cale și un adevăr, fără să se numească pe sine calea, adevărul și viața. Căile lor s-au astupat încă de atunci, căci rătăceau prin pustii, peste ele au crescut bălării și au pierit o dată cu întemeietorii lor. La fel și cei ce făgăduiau "un adevăr", nu adevărul, au avut aceeași soartă, fiindcă niciunul nu a putut da și nici nu aveau de unde - viața.

Întreita arătare a Domnului Isus despre Sine, este tocmai ceea ce omul are absolută nevoie. În viața asta sunt atâtea răspântii de căi diferite, fiecare își are lauda lor, ceea ce te face să nu știi încotro să apuci, căci toți te trag în toate părțile. Slăvit să fie Mântuitorul că s-a făcut cale pentru noi, tot El este și adevărul și viața. Deci prin El, la El și pentru El: calea, adevărul și viața. Și tot El este și ușa: *"Eu sunt ușa oilor; dacă intră cineva prin Mine va fi mântuit, va intra și va găsi pășune"* (Ioan 10:9). Ce poate fi mai bun pentru o turmă decât pășunea? Și ce pășune minunată ne dă El, celor ce se lăsă păziți de El! Iată ce spune împăratul David despre acest păstor: *"Domnul este păstorul meu și nu voi duce lipsă de nimic. El mă păște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă"* (Psalm 23:1-2). Dacă avem pășunea vieții, care este Cuvântul lui Dumnezeu; dacă El ne cunoaște și noi Îl cunoaștem ca Cel ce și-a dat viața pentru noi, noi avem totul în El, belșug de iertare, belșug de bucurie.

Toate acestea ni se dau în schimbul ascultării de *"Păstorul cel Bun"* (Ioan 10:11): *"Oile Mele ascultă glasul Meu, Eu le cunosc și ele vin la Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea"* (Ioan 10:27-29). Ce făgăduința minunată, dacă Îl avem pe El ca și Păstor, căci pe lângă slobozenia ce o avem "de a intra și a ieși", ni se dă și viața veșnică și siguranța de a nu fi smulși din mâna Lui. Ce Păstor minunat! El este totul. Oile se încred în acest Păstor, nu duc lipsă de nimic, viața lor stă în mâna Păstorului. Ce lucruri nespuse de mari și cine le poate prețui? Dacă trăim cu Domnul Isus, vom trăi cu El și în veșnicie: *"Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața și mânia lui Dumnezeu este peste el"* (Ioan 3:36). Aceasta este mărturia dată de Ioan Botezătorul despre Domnul Isus. O, ce

durere pentru cei ce se vor găsi sub această mânie! Să nu fie aceasta pentru nimeni.

Domnul Isus este apa și pâinea vieții

"Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie" (Ioan 7:37-38). Apa potolește setea, nimeni, nici o făptură nu poate trăi fără apă. Nu toată apa este bună de băut, ci numai cea care vine de la izvor. Există o sete a sufletului, ca și setea trupului. Trupul adăpat cu apă stricată, stătută, se îmbolnăvește; tot așa și sufletul. Și ce multe băuturi amețitoare sunt în lume, care ruinează sufletul, cum ruinează alcoolul sănătatea trupului. Și cum aleargă lumea setoasă după astfel de băuturi, ca să piară ca fluturii în flacăra lumânării și Domnul Isus, apă vie, stă la îndemâna oricui, fără plată, căci: *"oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care o voi da Eu se va preface într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică" (Ioan 4:14).*

Făgăduințe nemuritoare, pentru suflete nemuritoare! O apă de rând din care se adapă lumea sunt cărțile. Asta nu înseamnă că ar fi rău să citești o carte, dar citirea ei nu satisface setea lăuntrică a sufletului. Poți ca o viață întreagă să te afunzi în bibliotecă, să cauți, să cercetezi, să scoți note, uitând chiar de trebuințele tale zilnice, ești absent de ce se petrece în jurul tău, numai ca să afli ceva, însă, acel ceva ce zici că ai găsit te mulțumește pentru moment, descoperi o altă părere, ce o răstoarnă pe cealaltă, rămâi încurcat și te apuci de altă muncă și așa faci din viață o neîncetată frământare, negăsind nimic la care să te oprești definitiv, să te satisfacă îndeajuns. Ajungi în fața morții cu sufletul pustiu, fără să ai un sprijin de care să te reazemi... și izvorul de apă vie care este Domnul Isus îți rămâne necunoscut. Mai este și o altă mulțime, în afară de cea a cărturarilor, mulțime veșnic preocupată de afaceri, ce fac din om un rob al grijilor de mâncare și îmbrăcăminte, asemănându-se cu omidă ce piere lipită de frunză. Suntem în primejdia de a uita cuvintele Mântuitorului: *"Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte vi se vor da pe deasupra" (Matei 6:33),* căci El a zis: *"Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi niciodată, și cel ce se încrede în Mine nu va înseta niciodată" (Ioan 6:35); "El este adevărata viță" (Ioan 15:1).*

Sistemele de morală trâmbițătoare rămân uitate, ca filele cărților din bibliotecă, oricât de frumoase ar fi. Acțiunile săvârșite afară de

Domnul Isus sunt sterpe, cu toate eforturile și încercările spre mai bine. Viața strâns lipită de El își capătă adevăratul preț, ca mlădița altoită de butuc: *"Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă El o taie, și pe orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus. Rămâneți în dragostea Mea și Eu voi rămâne în voi; după cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în vită, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița și voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădițe neroditoare și se usucă; apoi, mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard."* (Ioan 15:1-6). Nimic fără El orice ar fi.

Roadă multă adusă prin Domnul Isus rămâne (Ioan 15: 6), este tot ce poate fi mai ales, căci Domnul este Duhul și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenie (2 Corinteni 3:17), iar *"Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor"* (Galateni 5:22-23).

În Domnul Isus este pace și odihnă

"Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum v-o dă lumea" (Ioan 14:27). Această pace este aceea după care năzuiesc popoarele, dar nu se poate avea decât în El. Chiar dacă tunurile nu bubuie, lumea este într-un veșnic război. Popoare întregi se dușmănesc între ele, certuri între oameni, în familii îndeosebi se vorbesc de rău, sunt invidioși unul pe altul, se mint, se fură, vor să-și facă rău unul altuia. Clasele sociale se țin la distanță unele de altele, toți aleargă după cât mai multe câștiguri, cu muncă cât mai puțină, după plăceri ale păcatului, trăiesc într-o veșnică tulburare, frământare, nemulțumire; război în vorbire și în scris, contra celor ce stăpânesc și cârmuiesc treburile țării, război contra lui Dumnezeu. Zilnic se judecă mii de procese, nedreptăți, furturi, arestări, crime, atentate, accidente, sinucideri, morți, plânsete, lacrimi, sărăcie, foamete, lipsa de îmbrăcăminte. Suflete nemulțumite cu ele însuși, flămânde de pace se duc zilnic în veșnicie, fără să cunoască pe Domnul păcii, căci El este pacea noastră (Efeseni 2:17). Și ce duios cheamă El pe

toți: *"Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă va da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară."* (Matei 11:28,29).

În Domnul Isus nu este moarte

"Adevărat, adevărat vă spun, că dacă păzește cineva Cuvântul Meu, nu va vedea moartea" (Ioan 8:51). Ce adevăr de preț în aceste cuvinte ale Domnului Isus, mintea firească a noastră rămâne mirată: "să nu mai mori niciodată" și, ca să întărească spusele Sale, Domnul Isus folosește de două ori cuvântul "adevărat". *"Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, nu va muri niciodată"* (Ioan 11:25-26). Este mai bine să mori trăind, decât să trăiești murind. Dacă viața ți se reduce numai la a te mișca și a te hrăni, este asemănătoare cu aceea a animalelor .

"Știi că îți merge numele că trăiești, dar ești mort " (Apocalipsa 3:1), căci *"plata păcatului este moartea, dar darul fără plată este viața veșnică în Isus, Domnul nostru."*(Romani 6:23). Mort aici, adică despărțit de Dumnezeu și în veșnicia cea fără de sfârșit, la fel despărțit. În afară de păcat există un belșug de viață care emana din persoană Domnului Isus. Dacă *„nu ne uităm la lucrurile ce se văd, ci la cele ce nu se văd”*, vom fi plini de viață, *„căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, cele ce nu se văd sunt veșnice"* (2 Corinteni 4:18), căci *"umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace"* (Romani 8:6), căci *"cine seamănă în firea pământească, va secera din firea pământească, dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică"* (Galateni 6:8). Viața noastră, aici pe pământ, este *"ca un abur, care se arată puțin, apoi pier"* (Iacov 4:14), dar dacă este în Domnul Isus, își are adevăratul preț: Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc ... *dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine"* (Galateni 2:20).

Cum îți câștigi viața?

"Cine va căuta să-și scape viața, o va pierde, dar cine o va pierde pentru Mine o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Și ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16:25,26). La o parte, cu toate grijile și frământările, ca să nu pierdem viața, căci pierdem sufletul, care prețuiește mai mult decât întreaga lume. Pierderea vieții pentru Domnul Isus aduce câștigul ei,

chiar dacă toată lumea ar zice altfel. Pilda jertfei Domnului Isus ne face să credem aceasta.

Viața în Domnul Isus este o jertfă

Viața fără jertfă nu poate propăși. Jertfa creează aici și în eternitate: *"Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur, dar dacă moare aduce multă roadă" (Ioan 12:24).*

Extrase din jurnal - ultimele amintiri

2 iunie 1982

(Iov 16/22) - *"căci numărul anilor mei se apropie de sfârșit , și mă voi duce pe o cărare de unde nu mă voi mai întoarce" .*

Mă găsesc în preajma plecării de pe pământ, călătoria ce mi s-a dat s-o fac e gata la sfârșit. Mulțumesc Domnului Isus că mi-a fost sprijin în tot timpul acestor 80 de ani, mi-a fost scut și pavăză de când am deschis ochii pe lume ...

2 iunie 1983

Iată că Domnul Isus mi-a mai adăugat încă un an, 12 luni, de când eram gata să plec, cum am scris la începutul acestui carnet. În anul acesta, în ce privește sănătatea, m-a izbăvit de tuse, care mă chinuia în tot timpul. Tot ce am auzit, le foloseam fără rezultat. Domnul m-a binecuvântat cu automasajul care-l fac în fiecare zi, dar inima mi-e slăbită, picioarele mi se umflă și obosesc la mers. Mulțumesc că pot merge la adunare, la lapte, la aprozar, la magazin, până acum. Acum nu știu dacă voi mai apuca și sfârșitul acestui an. De aceea rezerv cate o pagină ca să scriu lunar, scurtez termenul.

Soția mea nu e bine cu sănătatea. Domnul s-o binecuvânteze. Domnul să fie binecuvântat.

22 iulie 1983

Cu ajutorul Domnului am parcurs încă o lună, în ce privește sănătatea mea fizică și cea sufletească. Mulțumesc Domnului Isus că sunt încă pe picioare, obosesc la mers, dar încolo mă simt bine. Slavă Lui - potrivit, desigur cu anii ce-i am. Mă duc la adunare, pe la magazinele din apropiere. Nu fac nici un tratament, doar digoxin pentru inimă. Soția este încă în stare depresivă. Nădăjduiesc că El ascultă glasul rugăciunilor și ne vor face acest bine, ca să-i dea o tămăduire deplină. Și pentru umflarea picioarelor mai fac ceai de mătase de porumb, cu cozi de cireșe. N-am dureri la picioare - obosesc de la inimă. Dacă v-a găsi El cu cale să mai rămân și luna viitoare, facă-se voia Lui.

2 august 1983

Am mai fost lăsat pe pământ încă o lună. Mulțumesc Domnului că așa a găsit El cu cale să fiu alături de cei scumpi ai mei până va sosi ziua plecării. Doresc ca ei să se găsească în brațele Mântuitorului că să fie fericiți cu El, atât aici, cât și în veșnicie. În luna aceasta care a trecut, cu sănătatea mulțumesc că încă pot merge pe picioare s-ascult Evanghelia, să văd pe frați de două ori pe săptămână. Aceasta e bucuria și desfătarea noastră. Ne-a bucurat Domnul cu venirea Mariei cu copiii. A stat vreo 10 zile și ne-a pus casa în rânduială. Mama ei a cam rămas în urmă din cauza încă a suferinței ce o are. Mulțumesc Lui pentru toate.

3 septembrie 1983

Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care L-ai trimes Tu. Mulțumesc Tatălui că mi-a descoperit pe Fiul Său, Domnul Isus și am crezut în El așa că am viața cea fără de sfârșit, care a început de aici, de când L-am primit pe El în inima mea. Soarta mea este în mana Lui, eu nu mai sunt al meu, am fost cumpărat cu un preț mare cu sângele Lui, care s-a vărsat la Golgota - 1 Cor 6.19-20. Facă El ca să-L recunosc pe El ca Domn și stăpân al celor zile care mi-or fi date să mai rămân pe pământ. Cu sănătatea, tot anemiat, obosesc când merg. Mulțumesc că pot merge s-ascult Cuvântul lui Dumnezeu, mă pot duce pentru lapte, pâine, că sunt aproape. Să întărească El ce vrea pentru mine - facă-se voia Lui.

3 octombrie 1983

Cu ajutorul Domnului am parcurs încă o luna. Cu sănătatea tot obolesc. Nu mă doare nimic. Masa și somnul sunt afectate. Mi-a spus Mihăiță și Pavi ca să nu mă mai duc la lapte, ca să nu cad. A spus Pavi că Nina trimete fetele la lapte în centru și-l aduce Pavi. Să văd dacă lucrurile vor fi așa. Eu îmi încredințez soarta în mâna Domnului - Ps. 37/5; 55/22. I- *Încredințează-ți soarta în Mâna Domnului , încrede-te în El și El va lucra* -37/5

II- *Încredințează-ți soarta în Mâna Domnului și El te va sprijini. El nu te va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.* Ziceam să-mi iau un baston, dar încă nu mi-am luat. Merg la adunare, adică am mers regulat, fără baston, care nu-l am.

Scrisori către Decanul Facultății de teologie

Scrisoarea 1 către Decanul Facultății de teologie pentru anularea Diplomei

21/08/1939

Domnule Decan,

Subsemnatul, cu respect Vă aduc la cunoștință următoarele: În sesiunea Februarie 1928 am obținut titlul de licențiat în Teologie, în urma examenului ce l-am depus.

Potrivit uzului, la sfârșitul examenului, am consimțit a depune jurământul prin rostirea formulei obișnuite și semnarea ei, că voi rămâne în credința bisericii ortodoxe și canoanelor ei, în felul în care mi s-a predat de către distinșii Profesori ai Facultății. Pentru deplină pace a cugetului meu în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, țin să arăt următoarele, potrivit cu cele scrise la Matei 5.25:

- a) În timpul când am depus acel jurământ eu citeam Biblia și mă hotărâsem să-mi conduc viața numai după cele scrise în Ea, ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu
- b) Ca atare știam că nu pot îndeplini această obligație consacrată prin jurământ, obligație luată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, întrucât El a spus: “*să nu treceți peste ce este scris*” (1Cor.4.6), Ieremia 17.5; Ioan 10.11 etc...
- c) Eram încredințat în Biblie că mântuirea de păcatele mele din trecut s-a dobândit prin jertfa săvârșită de către Domnul Isus pe crucea Golgotei, cum este scris la 1 Petru 18-19, Efeseni 1.7, 1

Ioan 1.7 etc..., și că această mântuire se capătă numai prin credință, nu și prin fapte, Efeseni 2.8-9, deși am susținut contrariul în fața unor Comisiuni.

Ca urmare - în vederea obținerii titlului -, n-am ținut seama de Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, și de cugetul meu, fapt ce-l socotesc acum mai mult ca o prefăcătorie în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, adică păcat... care a zis că “*plata păcatului este moartea*” (Romani 6.23). În ce mă privește, doresc ca toată viața mea să mă conduc numai după Cuvântul lui Dumnezeu, fugind de orice păcat și neascultare față de Mântuitorul, Care Și-a vărsat Sângele pentru păcatele mele.

Menționez că diploma de licență se găsește la Cancelaria Rectoratului Universității din București. Aducându-vă la cunoștință cele arătate, vă rog să binevoiți a dispune.

Cu respect

Mihail Beloiu

Str. C.I. Brătianu no 6 Clung Muscel

Scrisoarea 2 către Decanul Facultății de teologie pentru anularea Diplomei

26/VIII 1939

Decanatul Facultății De Teologie
Domnule Decan,

Subsemnatul, cu respect vă aduc la cunoștință următoarele:

În anul 1928, sesiunea Februarie, am depus examen de licență în Teologie la Facultatea din București (diploma se găsește la Rectoratul Universității).

Potrivit orânduielii, acest titlu l-am obținut în urma depunerii Jurământului, prin care făgăduiam că voi rămâne credincios Bisericii Ortodoxe cu canoanele și învățăturile ei, după cum mi se predase la cursuri de Domnii Profesori.

De pe atunci, văzând în Sfintele Scripturi că toți oamenii sunt păcătoși și pierduți pentru totdeauna, dacă nu se pocăiesc și se întorc la Dumnezeu (Romani 3.12, Fapte 3.19), m-am recunoscut și eu în această stare de pierzare; tot aici am găsit că Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși (1 Timotei 1.15), să caute și să mântuiască ce

era pierdut (Luca 19.10), căci în El avem răscumpărarea și în sângele Lui iertarea păcatelor (Efeseni 1.7, 1 Ioan 1.7).

Venind la El (Matei 11.28-29), am pace și odihnă în cuget, pe care doresc să-l păstrez curat înaintea lui Dumnezeu și al oamenilor, potrivit Slavei Harului Său, care ne învață să trăim în lumină, ca în timpul zilei (Romani 13.12-13).

Ca urmare, gândindu-mă la jurământul ce l-am depus, țin să mărturisesc că știam de cele scrise, că mântuirea se capătă numai prin credință (Efeseni 2.8), faptele doar îi întăresc ființa ei; eu am susținut doctrina bisericească și am mărturisit spiritul ei, deși cunoșteam Cuvântul lui Dumnezeu, că nu pot să rămân în ea. Totuși, amăgit de obținerea titlului, am trecut peste glasul conștiinței și al Cuvântului lui Dumnezeu, depunând acel jurământ pe care-l socotesc acum și mai mult, ca jurământ strâmb.

Prin cele spuse acum, vin să întăresc glasul conștiinței de atunci, socotind acest păcat săvârșit ca o înșelăciune și prefăcătorie, despre care este scris să ne lepădăm.

Aducându-vă aceasta la cunoștință, primiți respectul ce vi se cuvine.

Mihail Beloiu str. C.I. Brătianu 6

Cluj Muscel 26/VIII 1939

Câteva gânduri de la tata

Nota: Document nedatat, găsit de curând, scris cu creionul pe o foaie mică de hârtie, veche și roasă de vreme și descifrat-parțial- cu o lupă specială care mărește de 140 de ori; aceste rânduri, probabil scrise în ultimii ani de teologie, când zbuciumul sufletesc dintre *pământ* și *cer* (dintre nevoia tanărului să zburde, să rădă, să simtă că trăiește și educația religioasă rece, sobră, spartană, în care mintea nu trebuie să judece, inima n-are voie să simtă) a fost liniștit de pacea și liniștea pe care mai târziu a găsit-o în credința adevărată în Domnul Isus.

Complicații ale sufletului au trecut, trec, rămân nebuloase...

Am ajuns destul de mare ca să pot gândi și singur care este binele și răul.

Felul personal de a desluși lucrurile putea fi uneori fatal.

Am o fire ciudată, capabilă să sufere cele mai mari contradicții.

Am un suflet care de la început a fost sortit a fi zbuciumat și să sufere, poate din cauza necazurilor prea multe, fiind în contradicție cu neputința de a vedea sublimul din mine.

De ce am fost sortit să meditez atâta?

La 5-6 ani eram un înger - un Samuel - nu un om.

Lipsa mamei n-a făcut să mă-ncred în mine.

Educația severă, mult prea austeră în care am fost crescut.

Nu fac reproș îmi pare bine că am avut părinți credincioși.

Omul e făcut să simtă, nu e o ființă pe care o muți fără să observe.

N-am avut parte de nici o afecțiune din partea părinților, mai ales din partea tatei. Mereu părea rece și sobru... În iubire, fără simțire și prea aspru. Ton poruncitor, tăios, de lege, fără dulceață.

O educație rece, sobră, spartană, mintea nu trebuie să judece, inima n-are voie să simtă. Poate din cauza caracterului meu prea interiorizat, a lăsat urme adânci în mine...

Am fost crescut prea aproape de cer și departe de pământ.

De ce să fiu chinuit în posturi lungi și rugăciuni plictisitoare dacă eu nu pricepeam nimic?

Pricepeam păcatul ca un munte plin de oase.

De ce un copil să fie condamnat pe nedrept să trăiască ceea ce el nu simte și nici nu poate înțelege?

Ținut în casă, fără contact cu copiii, am ieșit un sălbatic, fugind de lume.

La 12 ani îmi luam câmpii, îmi venea să mor.

Nu mint, mă gândesc la sărmana mea ființă sortită la călugărie, când trebuia să zburde, să rădă, să simtă că trăiește.

Monotonia plictisitoare a cititului dimineța, interdicția de a mă juca.

Sobrietate prea matură în care eram forțat ca si copil, lipsa mamei a făcut din mine o coardă ce plânge și suspină în durere atunci când e atinsă de frământările vieții.

Ați intenționat să faceți... un înger și ați creat un monah, un călugăr plictisit de viață, un sălbatic.

De ce... suntem niște sălbatici, nu ne place lumea, fugim de ea, roșim mereu când nu trebuie

Nu e vina mea, a educației, nu a părinților.

Caracterul meu a fost sădit spre maturizare înainte de vreme

N-am fost nici copil, nici fiu.

N-am avut suport de a le purta, sufletul s-a trezit singur, deasupra un abis fără fund.

Cât de puțin am înțeles ce înseamnă a fii cu adevărat om.

Iată de ce nu mai merg la adunare, nu mă mai rog, nu mai citesc, trec peste convenții...

Dacă a fii creștin înseamnă a fii călugăr, atunci îmi place mai bine să mă bucur de plăcerea de a fii om.

Nu, nu, a fi creștin, nu înseamnă sihăstrie.

Am avut convulsii puternice și spasme de moarte în lupta mea între schematism și... libertate.

Între cătușe și lanțuri pe de-o parte și chemarea tainică a vieții pe de altă parte.

(din scrisori)

”În mod deosebit îmi aduc aminte de tine înaintea Domnului. Și acesta n-o socotesc ca pe o povară, ci ca un privilegiu ce l-am căpătat de la El, ca să aducem cererile noastre, dorințele și nevoile noastre înaintea Lui, (Ps.28/6). Având această temelie de nezdruccinat, nu obosim ca mereu să ne înnoim cererile noastre înaintea Lui în fiecare zi, pentru fiecare dintre voi, în mod deosebit la aniversarea zilei voastre de naștere – de altfel știi că aceasta este tradiția casei noastre și dorim să o păstrăm până la sfârșit, întrucât știm că este un lucru bun, plăcut Domnului. Atâta ne-a mai rămas ca să facem pentru voi, copiii noștri. Așa că să nu uitați că rugăciunile noastre vă împresoară ca un zid de jur împrejur și la vremea hotărâtă vor fi împlinite.”

”Domnul te îndeamnă să cauți fața Lui. Când și cum poți găsi fața Lui? Ori de cate ori **citești în Cuvântul Lui**, căci Domnul vorbește acolo, sunt cuvinte ieșite din gura Lui. Apoi când **te rogi**, întâlnești fața Domnului. Apoi găsești fața Domnului acolo, unde **sunt adunați doi sau trei** în Numele Lui. Dragul meu, dacă tu ai cultiva aceste trei lucruri, citirea Cuvântului, rugăciunea și Adunarea ai găsit negreșit, fața Domnului...”

"Nu se poate concepe legătura cu El fără legătura cu cei ai Lui. Căci aceștia pot fii cu multe lipsuri și cusururi, totuși sunt copii ai lui Dumnezeu, iubiți de El, care pe parcurs vor fii ciopliți și curățiți de El, prin mijloacele ce le are la îndemână, căci lucrarea pe care a început-o, o va duce la bun sfârșit... "

"Ne-a făcut parte Domnul de o învățătură simplă, sănătoasă, care ne ajută să mergem pe calea Lui. Deci se cere să păstrăm ceea ce am primit... învățătura o socotim că este după Cuvântul lui Dumnezeu, căci am făcut ca și frații din Berea cercetând Biblia, ca să vedem dacă ce ni s-a spus este așa. "

despre botezul copiilor mici

"Adunarea în care ne-am născut are ca învățătură, pe lângă altele și botezul copiilor mici, rezemându-se pe locurile din Biblie că au fost botezate casele unor credincioși, deci inclusiv și copiii și ca atare și noi să ne botezăm copiii mici. Aceasta ne ajută, ca fiind trecuți de pe tărâmul păgânismului pe cel al creștinătății, cu nădejdea creșterii în învățătura Cuvântului, când vor fi mai cu pricepere, să treacă de partea Domnului, prin botezul Duhului Sfânt care lucrează nașterea din nou. Știu că vei obiecta, că la ce folosește botezul cu apă, dacă nu-l au pe cel al Duhului. Totuși tăierea împrejur la 8 zile în Vechiul Testament era rânduită de Domnul că să fie crescuți spre a ajunge la tăierea împrejur a inimii... Satana strecoară îndoiala în multe suflete în privința înțelegerii Cuvântului, care trebuie să-l înțelegem la fel. De ce asta? La ce folosește? Ce câștig are Evanghelia la rezerva dumitale față de botezul copiilor ce-i ai de la Domnul? Nu are decât pagubă...

(din scrisoarea către Vasile Stoica-Roșiori 18 august 1970)

"Nu vă hazardați la cheltuieli ce ar depăși puțința de a le acoperi. Obişnuiți-vă a vă încadra în tot mai multă simplitate ca totdeauna să aveți din destul. E drept că cheltuielile s-au mărit și veniturile au rămas aceleași dar, un duh de chibzuință ce ne este recomandat a-l avea, să vă ajute să nu duceți lipsă de ceea ce este strict necesar. Vă dorim toate cele bune și de folos. "

despre smerenie:

...în Fil. 2.3 spune așa: " în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși"...

...cu judecata aceasta i-ai socotit mai prejos, ceea ce nu-ți este îngăduit, căci sunt doar și ei copii ai lui D-zeu și au Duhul Sfânt... Ia gândește-te la David, când era blestemat de Șimei(2 Samuel 16.5-14), el a zis: ”Lăsați-l, Domnul i-a zis să blesteme”. De ce nu ieși ca din partea lui D-zeu?... îți vine greu să te smerești? Îmi spunea bătrânul Predoiu că intrase și el dimineața evitând să mai stea de vorbă cu frații; fr. Târnecki l-a scos afară, în fața tuturor. A ieșit ca să se ducă acasă, să nu mai vină la Adunare, dar pe drum, s-a întors și s-a așezat în prima sală; dincolo erau frații pentru frângere; cineva l-a întrebat: “*de ce stai aici, d-le Predoiu?*” “*stau pe banca smereniei*” ...tot așa și d-ta, ia răspunsul ca din gura Domnului și stai liniștit.

Scrisoarea din 21/071977 (către Nicu Rădulescu)

... să nu uităm că ne găsim în timpul din urmă și Adunarea nu mai este ca cea de la început, de pe timpul Apostolilor, când toți erau plini de Duhul Sfânt, când priveau cu bucurie răpirea averilor și moartea de martir. Mulțumim Domnului că așa cum este lucrarea, totuși cei care trebuie să fie ai Lui, vin la El și rămân în harul Său. Duhul Sfânt se servește de vase așa cum sunt ele, în măsura care se lasă fiecare sub controlul Lui.

Mulțumim că vedem că și azi se întorc suflete la El, prin puterea Duhului Sfânt, atrase de Mântuitorul, care este Capul Bisericii... în ce te privește, fă ce poți în locul în care te găsești. Nu viza poziții prea înalte, rămâi la cele smerite, căci El te va înălța, dacă găsește El cu cale și când găsește cu cale. Nu e bine să ne punem noi și nici să umblăm după astfel de locuri de frunte. Cei care n-au rămas la cele smerite, dacă nu s-au prăbușit, sunt pe panta prăbușirii, atât timp cât nu privesc la Mântuitorul.

Dumnezeu să ne ferească să mergem unde nu suntem chemați. Locurile înalte sunt periculoase de alunecuş, cele joase sunt liniștite. Când găsește El cu cale ridică pe cine vrea. Stai liniștit acolo unde te-a așezat Domnul Dumnezeu și slujește-I acolo. Pretutindeni e câmp de lucru, dar întâi să ne lăsăm noi lucrați de El prin Duhul și Cuvântul scris, ca El să ne poată folosi în folosul Său. El spune că noi suntem ogorul lui Dumnezeu; ogorul inimii noastre să fie adânc arat de plugul Duhului Sfânt, ca sămânța cea bună a Cuvântului Său să poată încolți, crește și aduce roada care să rămână.

Și trece vremea așa de repede și cu ea trecem și noi și ne pomenim la sfârșitul călătoriei noastre. Cum ne prezentăm și cu ce ne prezentăm? Unde sunt sufletele câștigate pentru El? Căci *cel înțelept câștigă suflete*, așa scrie Cuvântul. Când am fost bolnav, la începutul anului 1975, eram gata să plec, dar rămân cu oful acesta că mă prezint cu mâinile goale înaintea Lui.

Sfaturi despre familie

Nota: Având în vedere o viață creștină normală autorul pornește de la relația personală, pe verticală a fiecăruia, soț și soție cu Domnul Isus. Pomind de aici, celelalte cerințe decurg de la sine, ca un izvor care vine dintr-o sursă vie, cristalină și divină. Respectul și prețuirea reciprocă, (fiecare văzându-se ca daruri din partea Domnului), aduc, prin Călăuzire de Sus și aspectele practice din viața zilnică, prețuirea soției ca un vas mai slab, supunerea ei față de soț, a soțului față de Domnul și multe altele.

(din scrisori către Nicu Rădulescu și soția Rodica)

Scrisoarea din 10-12-1979

...gândesc că ați stăruit în rugăciune unul pentru altul...Numai în felul acesta se poate preîntâmpina ceea ce ar putea să se ivească pe parcurs, care nu se poate să nu apară. Dacă amândoi vă însușiți prin credință, fiecare în parte, acest scump adevăr, veți avea folos ca să vă bucurați de liniște. Ca atare deprindeți-vă să-I mulțumiți unul pentru altul, așa cum e fiecare, cu puține calități și cu multe lipsuri. Este bine să cunoaștem acele puține calități, mulțumind pentru ele, cât și pentru lipsuri. Să nu uitați ce spune Domnul în 1 Tes. 5.18: *“Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui D-zeu în Hristos Isus, Domnul nostru.”* Lipsuri și defecte avem fiecare de la naștere, dar pe măsura ce ni le arată Domnul prin Cuvânt, să le cunoaștem, să I le mărturisim Lui și să le părăsim, nu să ne complăcem cu cuvinte ca: *“așa sunt eu, așa e felul meu”*. Dacă am primit pe Domnul Isus, El vrea să ne facă oameni noi, ne schimbă în întregime gândurile, vorbele, manifestările, temperamentul chiar, ne face ființe noi. Are loc acea minunată transformare a nașterii din nou, devenind făpturi noi. Noi ne-am născut cu moșteniri de la părinți, cu iuțime, mânie, nervozitate, dar Duhul Sfânt ne prefăce în alți oameni, cu duh blând și liniștit, care e de mare preț înaintea Lui (1 Petru 3.4). Dragii mei, poate aveți fiecare firi diferite, potrivit cu educația ce ați primit, dorințe și vederi deosebite, dar acum ați intrat într-o nouă școală, familia, care are ca țintă să înfăptuiască o unitate, căci bărbatul și femeia ajung prin lucrarea Duhului să fie UNA. Am văzut undeva într-o scriere, căci viața de familie are o altă ordine de numerație unde $1+1=\text{tot } 1$, adică

bărbatul și femeia nu mai sunt doi, ci unul (Gen. 2.24). Domnul să ne dea și harul acesta, ca El să înfăptuiască această sfântă unitate prin puterea Duhului Sfânt, care l-a pus să locuiască în noi, care are ca țință să întocmească în fiecare chipul Domnului Isus. Vezi Rom. 8.28-29/2 Cor. 3.18/Gal.4.19. De aceea să luăm seama ca Duhul Sfânt să lucreze la întocmirea chipului lăuntric al nostru, asemănător celui al Domnului Isus. Și cum se face aceasta? Când omul vechi, firea pământească va rămâne răstignită acolo, unde a așezat-o Domnul, pe crucea Golgotei (Rom. 6.6). Dacă I se lasă frâu slobod, Duhul se întristează și nu mai poate lucra în noi și cu noi-se stinge (Efeseni 4.30/1 Tesaloniceni 5.19). Să nu fie aceasta în viața voastră. De aceea e necesar să veghem necurmat și să ne rugăm neîncetat, având grija ca să nu mai avem de-a face cu vreun păcat, oricât de mic ni s-ar părea. Prin credință, Domnul ne dă leacul acesta ca să ne socotim morți față de păcat, morți față de mânie, față de iuțime, răutate, strigare (Efeseni 4.30/Romani 6.11-14). Și credința a fost de la El - așa că noi n-avem nimic să ne lăudăm. Acestea sunt adevăruri capitale, tot așa de însemnate ca și mântuirea. Dacă mântuirea, iertarea, o căpătăm în clipa în care ne-am pocăit și am crezut în Domnul Isus, apoi izbăvirea o avem tot prin credință.

Nu se poate concepe viața creștină numai cu iertare de păcate, ci și izbăvire de păcate. Fără izbăvire nu avem sfințire, fără sfințire nici viața veșnică. Vedeți ordinea din Romani 6. Viața în Domnul Isus nu e un lucru de a doua mână, ci este problema numărul unu pentru fiecare suflet, care vrea să fie serios pe cale și să ajungă la țință. Începeți, dragii mei, cu o temelie sănătoasă această viață nouă în care ați intrat. Fiecare din voi v-ați trezit că vă găsiți împreună alături unul de altul. Ați trăit nu puțini ani fiecare singuri, în lumea lui, cu ideile și gândurile lui și acum tindeți, fără să vreți, să vă păstrați felul de a fi, dorințele, voile, care sunt potrivnice poate celui alt și se nasc conflicte, care în viața creștină trebuiesc lichidate îndată ce se ivesc - silindu-ne a renunța la tot ce nu e plăcut Domnului Isus, și dacă nu e plăcut Lui, nu va fi plăcut nici partenerului cu care locuiesc, dacă iubește însă pe Domnul Isus. Să căutăm să facem în așa fel ca să plăcem unul altuia, renunțând la plăcerea noastră, bineînțeles având ca ghid să plăcem în primul rând Domnului și desigur, atunci ne va plăcea la amândoi, dacă-L iubim pe El. Domnul să vă ajute ca să căutați mereu, mereu, ce-I place Lui.

În ce privește rânduiala familiei, căutați de a menține totdeauna focul pe altar, să nu se stingă, așa era odată la Cortul Sfânt și la Templu-trebuia întreținut mereu (2Timotei1.6) prin citirea Cuvântului, prin rugăciune și mărturisirea Domnului Isus. Căutați a va crea cât mai dese prilejuri de a vă ruga împreună, de a vă mărturisi unul altuia, de a cânta împreună, de a fi deschiși unul față de altul, de a nu mai avea ascunzișuri. Cu banii ce-i aveți, înțelegeți-vă în comun cum să-i întrebuințați, bineînțeles, în primul rând făcând parte Domnului. Dacă nu mai mult, ca cei din Vechiul Testament, dar măcar la nivelul lor. Noi suntem popor ceresc, ei erau popor pământesc și se cade să tindem la un nivel mai ridicat. Punga Domnului să fie totdeauna la îndemână pentru orice lucru bun și dacă nevoia cere, puteți depăși cu ce aveți în ea și Domnul vă va binecuvânta, El nu rămâne dator nimănui. Căutați și stăruiți în legătura cu frații din adunare, vizitați-i, nu lipsiți de la Adunare, cu niciun chip. Nu pierdeți prilejul de a mărturisi pe Mântuitorul atunci când se ivește ocazia. Citiți Cuvântul regulat, cu rugăciuni și la rând. În fiecare zi să nu vă lipsească din Noul Testament și din Psalmii, din Vechiul Testament; citiți seara, peste zi, când puteți.

Nu lăsați să se așeze ceva între voi, mărturisiți-le îndată și dacă e cazul că ați vorbit cu jicnire către celălalt, cereți imediat iertare și veniți împreună înaintea Domnului. Nu vă judecați unul pe altul, fiecare este așa cum l-a croit El. Poate unul e mai energic, celălalt e mai domol; îngăduiți-vă unul pe altul, așa cum sunteți; dacă văd ceva rău la mine, care nu place celuiilalt, voi căuta să-l părăsesc cu ajutorul Domnului Isus. Să fim gata de a renunța la voia noastră în interesul Păcii, de a nu strica armonia ce trebuia să fie în casa noastră. Feriți-vă de a impune neapărat punctul fiecăruia de vedere, dați-vă doar părerea și dacă o primește, bine, dacă nu, iar bine, căci fiecare își ia răspunderea în fața Domnului. Feriți-vă de morală, așa cum se zice, de *cicăleală*; aceasta duce la întristare. Chiar dacă unul are dreptate, pentru păstrarea păcii, fiți gata de a renunța, bineînțeles, în concordanță cu Cuvântul. Duhul Sfânt vă va învăța prin Cele scrise. Respectați-vă unul pe altul, vorbiți frumos, cuviincios și deprindeți-vă a mulțumi pentru orice serviciu care ni se face. Să căutați a vă sluji unul altuia în dragoste, așa cu e scris în Galateni 5.13/1Petru 4.10.

Deprindeți-vă de a vă exprima dorința față de celălalt prin *te rog*, așa ne învață la 1 Împărați 17.11, Luca 5.3 ș.a. Să nu aveți expresii

poruncitoare și nu uitați să completați cu *mulțumesc*. Feriți-vă a pomeni ceea ce faceți unul pentru altul, *eu ți-am făcut, eu ți-am dres...* acestea sunt doar îndatoriri (Luca 17.10). Nu pomeniți greșelile ce ar face celălalt, căci nici Domnul nu-și mai aduce aminte de ale noastre (Prov. 17.9-19.11); pomeniți-le însă pe ale voastre personale, nu pe ale celuiilalt. Nu uitați să vă luați fiecare partea din Cuvântul lui D-zeu (Efes. 5.22-33 Coloseni 3.18-19/1 Petru 3.1-7). Fiți totdeauna bucurători, veseli, căci avem de ce a fi bucurători. Nu țineți supărare unul pe altul, lichidați imediat prin *îmi pare rău, te rog*, și apoi înaintea Domnului. Nu cârțiți, deprindeți-vă a mulțumi Domnului pentru orice (1 Tesaloniceni 5.18 Romani 8.28) căci aceasta este ținută de oameni evlavioși, primind orice lucru din mâna Domnului; rugați-vă să aveți iubire de la El, să vă puteți iubi, răbdare de la El, ca să vă suferiți unul pe altul, înțelepciune de la El, ca să știți cum să vă purtați unul față de altul, căci Domnul Dumnezeu v-a unit, nu oamenii; luați aceasta din mâna Lui și El vă va binecuvânta.

Dragii mei, nu uitați că ați cunoscut Cuvântul din copilărie, Domnul v-a binecuvântat să aveți părinți credincioși. În ce măsura L-ați prețuit, sau Îl prețuiți, Domnul știe și voi știți. Așa că, se așteaptă de la voi un comportament cu un nivel mai ridicat față de alții care n-au avut parte de astfel de binecuvântare.

Poartă-te frumos cu rudele soției, la fel cu rudele soțului, nu-i judecați, nu-i vorbiți de rău căci aduceți întristare. Silește-te a te încadra în Fapte 2.42, pe deplin căci vremea este aproape-trebuie s-o răscumpărăm, căci sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape (1 Petru 4.7)... Dragii mei, v-am scris multe, dacă găsiți ceva de bine, puneți-le la inimă. Aș dori să vă văd fericiți în Domnul Isus.

Scrisoarea din 8/III/1982

... Mulțumim Domnului că ne-a pus El cu un scop pentru viața noastră, ca să fim asemenea Domnului Isus (Romani 8.28-29). Pentru aceasta găsește cu cale ca să îngăduie să vină asupra noastră încercări, ispite, necazuri, ca de felul cum reacționăm în fața lor, să se vadă cât de adânc a pătruns Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră, cât s-a înrădăcinat în lăuntrul nostru. Mulțumim că tot ce ne dă El e spre bine, chiar dacă pentru carnea noastră nu e plăcut... cum o duceți cu sănătatea, cum vă descurcați cu treburile vieții, cum o duceți cu *sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul* (Evrei 12.14).

Sunteți firi deosebite, cu temperamente și creștere deosebite, dar Duhul Sfânt, care l-a pus Domnul Dumnezeu să locuiască în noi, vrea să ne modeleze, ca să aducem la asemănarea cu Domnul Isus. Pentru un scop așa de măreț, de glorios, El trebuie să aibă și drumul deschis în inima noastră, ca să nu mai fie împiedicat de firea noastră cea stricată, ci ea să rămână acolo unde a îngrijit Domnul s-o așeze, răstignită pe crucea Domnului Isus (Romani 6.6). Când nu rămâne acolo, Duhul nu poate să lucreze, e întristat chiar (Efeseni 4.30) și chiar ajunge să se stingă (1 Tes 5.19). Să nu fie aceasta cu mine și cu voi care sunteți la început de drum ca familie.

De aceea deprindeți-vă a vă ruga mai mult ca El să lucreze în viața voastră ca să păstrați mereu prezenta Domnului Isus în inimile voastre. Domnul a găsit cu cale ca să vă unească, socotind în înțelepciunea Lui că *unul pentru altul să fie cea mai bună alegere* (nota editorului).

Ați luat aceasta din mâna Lui? V-ați deprins ca să mulțumiți fiecare personal pentru această unire ce a făcut-o El? Adică *soțule*, să mulțumești la fiecare rugăciune de soția ce ți-a dat-o El, rugându-L ca să ai în vedere Efeseni 5.25, cum și Coloseni 3.19, 1 Petru 3.7, Proverbe 9.11. La fel și pentru *soție* Efeseni 5.22, Coloseni 3.18, 1 Petru 3.1-6. Dacă le veți știind acestea, totuși socotesc că nu greșesc dacă vi le mai împrăpătez... ca unii care așteptăm pe Domnul, ca să fim găsiți în pace și fără vina 2 Petru 3.11-14.

Nu uitați că diavolul e pe urmele noastre și vrea cu orice chip să lucreze la dezbinarea voastră, el marele meșter de dezbinări. Vedeți și versetele până la sfârșitul capitolului.

Iarăși dragii mei, deprindeți-vă de a cultiva rugăciunea în comun - nu înseamnă că nu vă puteți ruga și separat, dar cea în comun să nu vă lipsească. Dacă în timpul zilei, vrășmașul a reușit ca să întristați Duhul, nu puneți capul pe pernă până n-ați aranjat unul cu altul, că nu cumva venirea Celui ce vine să vă găsească așa cum n-ar trebui. Domnul să vă ajute să vă feriți de a ajunge în astfel de situații, care să fie cât mai rare și chiar deloc.

Învățați-vă să cedați mereu, ca să fie pace și liniște. Deprindeți-vă cu cele scrise în Efeseni 5.20, în 1 Tes 5.18, ca unii care știți scopul lui Dumnezeu cu noi din Romani 8.28-29. Iarăși țin să vă amintesc să nu neglijați de a cânta Domnului, ca unul care ne-a făcut mult bine

(Proverbe 13.6, Efeseni 5.19, Coloseni 3.16). *Copiii* voștri să crească în cântările de laudă aduse Domnului.

Vă aduc aminte și de 1 Corinteni 16.2... și urmare va fi 2 Corinteni 9.11, precum și Maleahi 3.10. Nicăieri în Scriptură Domnul nu mai vorbește de a-L pune la încercare, dar aici ne dă voie, ca să verificăm, El nu rămâne dator la nimeni. Îmi permit să vă întreb dacă luați parte dimineața împreună? Dacă se ridică probleme... faceți cu rândul, dar nu vă lipsiți de această binecuvântare, căci e o poruncă a Domnului, pe lângă dorința ca să fim la masă cu El. V-am scris multe, dar acestea luați-le ca din partea Domnului, căruia m-am rugat ca să mă învețe ce să vă scriu.

Domnul să vă binecuvânteze și să vă păstreze în harul Lui
Cu dragoste de la El, M.B.

Scrisoarea din 9 Septembrie 1982

Scrisoare către *soț*,

Domnul mi-a pus pe inimă ca să stau de vorbă cu fiecare din voi separat. Așa că după cum am scris soției, îți scriu și duminică gânduri ce le am de la Domnul, pentru care m-am rugat înainte de a pune mâna pe stilou. Așa că, te rog să le iei din partea Domnului, urmând ca mai departe să întregești ceea ce eu am omis, sau n-am prins călăuzirea de la El, ca să-ți spun...

... am înțeles că soția este credincioasă, sau mai pe înțeles e și din familie de credincioși, chiar dacă nu s-a tradus în viață credința, dar cel puțin a fost semănată, Domnul va îngriji să răsară la vremea Lui.

... ți-ai fi făcut multe iluzii, dar Domnul a știut că soția are nevoie de soț care să poată ajuta să înțeleagă Calea Evangheliei, nu prin vorbe, ci prin felul de viață zi de zi - un duh blând și smerit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 3.4) ... faptul că ați rămas în răceală unul față de altul, este urmarea lipsei de a cultiva rugăciunea în comun, fără nici o pretenție de nivel duhovnicesc. Dragul *meu* Domnul te socotește ca pe orice bărbat credincios, ca drept cap al nevestei, așa cum o fi oricare nevestă. Fiind înzestrat cu această demnitate de cap (1 Corinteni 11.3), ca atare trebuie să-ți impui și o ținută de *cap* nu în a porunci, ci în ce privește de inițiator, în cele plăcute Domnului. Mă gândesc la a vă ruga împreună. Nu cumva toată situația neplăcută e urmarea lipsei de altar al casei, bineînțeles la vremea și la ceasul potrivit?

“Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii”

Dragul meu, citește cu atenție Psalm 39, îndeosebi vers. 9, să te oprești, precum și versetul 2.

Nu căuta să-ți aperi pricina (Iov 36.17), căci Domnul Isus nu și-a apărât-o. Învață-te să taci, să rabzi, căci noi suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi (Romani 15.1). Prin răbdare și tăcere curmăm orice neînțelegere, căci orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie (Iacov 1.19) știi bine lucrul acesta??

Deprinde-te, dragul meu, de a cultiva rugăciunea în comun și aceea de unul singur, când îți deșerti inima Domnului, căci El te înțelege. Vezi cântarea: *Spune-I lui Isus, spune-I totul Lui, El te înțelege*

Ți-am mai spus că trebuie să te încadrezi în Efeseni 5.20, în 1Tesalonicieni 5.18, căci aceasta a fost și este voia Lui cu privire la d-ta, ca să ai ca soție, dată de El, ca răspuns la rugăciunile de ani de zile. Și ea are nevoie de remedierea lipsurilor în ceea ce privește viața creștină căci Domnul a găsit cu cale că D-ta ești cel mai potrivit să-I poți cere un aer duhovnicesc, ca s-o ajuți să crească în omul dinlăuntru. Nu uita că îndatoririle femeii se rezumă la una singură, de a fii supusă bărbatului, apoi îndatoririle bărbatului, care este capul femeii, se rezumă la 4, dar de calitate înaltă duhovnicească:

Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit Domnul Isus Biserica (Efeseni 5.25) cum a iubit-o? S-a dat pe Sine pentru ea. A iubit-o că era vrednică să fie iubită? Nu, a iubit-o așa cum a fost și cum este cu lipsurile ei. Dar poți când vezi atâtea cusururi? “Pot totul în Hristos, care mă întărește (Filipeni 4.13), Ținta poruncii este Dragostea care vine într-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută (1 Timotei 1.5). Dragostea este roada Duhului Sfânt care-L avem în noi.

Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele (Coloseni 3.19). Cum stai cu necazul, dragul meu? De ce spune Domnul bărbaților așa, pt. că bărbații sunt porniți a ține necaz, cum și femeile sunt pornite la nesupunere. Dacă vă rugați unul într-un colț și altul în alt colț, e necaz. Să nu fie aceasta. Deprinde-te a te smeri, a te pocăi, de a cere iertare când ai spus o vorbă nepotrivită.

Cum stai cu *darea pentru Domnul*? Nu cumva și aceasta o fi o pricină de neînțelegere dintre voi?

În 1 Petru 3.7 spune de a ne purta “*cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca un vas mai slab, ca unele care vor moșteni*

împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre” ce înseamnă aceasta? Ne spune în Proverbe 19.11 *“Înțelepciunea face pe om răbdător, și este o cinste pentru el să uite greșelile”* Ale cui greșeli să le uite? Despre fecioarele înțelepte spune că aveau undelemn în candelă când a venit Mirele, și știi ce e undelemnul! Avem îndatorirea de a da cinste soției că un vas mai slab, chiar și îngerul s-a plecat înaintea femeii Maria (Luca 1.28). Deprinde-te dragul meu de a respecta soția, a fi manierat, a vorbi frumos, delicat, de a-I mulțumi pentru orice, ferește-te de jigniri, chiar de ești jignit. Caută când vii din oraș, uneori să-i aduci ceva căci se bucură; vezi, în casa lui Iacov, în casa lui Avram, se întrebuința cuvântul acesta “te rog”, cuvânt care l-a folosit și Eliezer, robul lui Avram.

Așa că, în fiecare rugăciune: *“Mulțumesc Doamne de soția ce mi-ai dat, ajută-mi s-o iubesc cum a iubit Domnul Isus Biserica, să-I dau cinste ca un vas mai slab, să nu țin necaz pe ea și să mă port cu înțelepciune cu ea”* Și am văzut ce e înțelepciunea în Proverbe 19.11.

Vezi Proverbe 17.19 - nu trece peste ce este scris: dragostea acoperă totul (1 Corinteni 13.7), vezi și Proverbe 13.13. Dragul meu rămâi în această cetate. Domnul a făcut această căsătorie; stai ascuns aici că Satana să nu poată să-ți aducă îndoieli; cere iertare Domnului că ai gândit altfel. Rămâi neclintit pe această poziție, orice ar fi, oricât de rău ar merge lucrurile (zic așa în nebunia mea), rămâi la deplina încredințare, că de la Domnul e aceasta. Doresc ca El să-ți dea mai multă lumină, ca să poți înțelege și să-L poți lauda pentru că toate lucrurile lucrează spre bine (Romani 8.28)

Cu dragoste de la El M.B

Scrisoarea din Iulie 1982

Scrisoare către soție,

Iată, că de astă dată vă scriu separat, m-am gândit că poate e mai bine așa.

M-am bucurat că ne-ați vizitat, nu numai că ne-am văzut, dar am înțeles din spusele amândorura, de faptul că nu vă rugați împreună, e o stare rea și ajunge să ducă mai departe la rău.

Draga mea, nu te-am cunoscut până n-ai ajuns să fii căsătorită *cu soțul tău*. Am cunoscut pe mama dumitale, chiar când era bolnavă, la fel pe tata, prieten și frate de credință, și la fel și pe bunicul, unde am fost

găzduit. M-am bucurat când Domnul a aranjat ca să fii soția *soțului tău*, pe care-l cunosc, de mai bine de 20 ani. I-am cunoscut familia dânsului, am fost într-o plăcută prietenie și frățietate cu toți ai lui și în special cu *soțul tău*, pe care mereu îl îndemnam să se însoare. În sfârșit, când am auzit că s-a făcut lucrul acesta, m-am bucurat și mai ales că a luat o fată credincioasă, din familie cunoscută de credincioși. Domnul a făcut aceasta căsnicie. Se vede și din faptul că atât dânsul cât și mata ați zăbovit atâția ani, ca la vremea hotărâtă de El, să vă uniți laolaltă, să întemeiați căminul mult așteptat de amândoi. Știu că atât el cât și dumneata vă veți fi rugat pentru aceasta, și totuși El a zăbovit, ca până la urmă să înțelegeți că Domnul a găsit cu cale ca *el* să fie bărbatul cel mai potrivit pentru *tine* și că *tu* să fi soția cea mai potrivită pentru dânsul. Nu te mira de lucrul acesta, căci căile lui Dumnezeu de multe ori ne par neînțelese, dar știm că El nu greșește niciodată.

Tot ce face El este bine și desăvârșit. Atât soțul, cât și mata ați fost și sunteți copiii lui Dumnezeu [1 Ioan 3/2] copii prea iubiți ai Lui. El a îngrijit și pentru unul și pentru altul să vă nașteți cu părinți credincioși ca să se împlinească neamul celor neprihăniți.

Draga *mea*, se cade să-I mulțumești Domnului în fiecare rugăciune că ți-a pregătit un soț credincios, și nu de mâna a doua, zic asta, nu ca să-i fac un compliment lui, dar eu îl cunosc de zeci de ani și știu ce suflet și caracter are. E drept că atât el cât și matale aveți firi și temperamente deosebite, ați crescut în medii deosebite și e firesc ca prin trăirea laolaltă să se ivească unele dificultăți în viața de familie.

Dar, ca unii care avem pe Domnul Isus, Mântuitorul și Pastorul nostru, aceste deficiențe se pot remedia cu ajutorul Duhului Sfânt, care locuiește în noi, de când ne-am hotărât pentru El.

Bineînțeles, trebuie recunoscute și mărturisite înaintea Domnului, punându-le sub sfântul sânge al Domnului Isus ca să căpătăm pacea de la El. “*Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul* [Evrei 12/14]

O, dacă mata vrei să fii fericită în familia ce Domnul a încheiat-o, caută și păstrează legătura cu Domnul Isus punându-te de acord cu Sfântul Său Cuvânt. În 1 Tesaloniceni 5/18 scrie: -- Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus cu privire la voi --- Hai să descifrăm, să desecăm acest verset.

Mulțumiți pentru toate lucrurile: adică aici pe lângă toate celelalte, se include în primul rând și poziția în care te-a așezat El până la ora actuală: - soție și mama, soție cu soț credincios - Nu e puțin lucru faptul acesta. Și apoi El v-a binecuvântat și cu un copilaș, care să cimenteze mai bine legătura dintre voi ca soți.

Eu nu știu dacă te-ai deprins ca în fiecare rugăciune, ce o faci pe genunchi, pe lângă mulțumirile pentru iertarea prin sângele Domnul Isus ce ai căpătat, să zici: - Mulțumesc Doamne și pentru soțul care mi l-ai dat. Ajută-mă te rog, să-l ascult [1Petru 3/5] să-l iubesc [Tit 2/4] să mă deprind să fiu supusă [Efeseni 5/22] socotindu-l așa cum spune Cuvântul, drept capul meu [Efeseni 5/23]. Acestea doar nu le formulez eu de la mine, ci aceasta este Rânduiala Domnului, căci “*Cine nesocotește Cuvântul Domnului se pierde* [Proverbe 13/13] și “*Să nu treceți peste ce este scris*” [1 Corinteni 4/6].

Nu te uita, draga mea, la faptul că el îți este inferior în studii, căci sufletul și caracterul lui, de credincios depășesc studiile cele mai înalte ce le-ar fi avut. “*Nu umblați după lucrurile înalte, rămâneți la cele smerite*” [Romani 12/16]. Prin aceasta Domnul te învață să pui mai presus ce este din Duhul Său, decât ce este din duhul lumii. E o mare lipsă că ai întrerupt rugăciunea împreună și te rog caută și în această privință, grăbește-te și puneți-vă în rânduială. Începeți de la zero, o altă viață în care să-I faceți loc Domnului Isus în lăuntrul vostru. Nu ai pe nimeni pe pământ, draga mea care să te poată înțelege, decât tovarășul pe care ți l-a dat Domnul. El ți l-a dat, Lui să-I mulțumești, așa cum este, cu lipsurile ce le-o fi având, căci toți avem cusururi. De aceea Domnul a îngrijit că să-L cunoaștem pe El, ca să ne debarasăm de metehnele cu care am venit pe lume.

Draga mea, te rog permite-mi, de a te socoti că și pe fiica mea, și ce-ți spun, Domnul știe că-ți vorbesc din inimă: - doresc să fii fericită, să te bucuri de viața nouă cu Domnul Isus, în viața nouă de familie ce Domnul ți-a făcut parte. Ia seama că să te deprinzi de a vă respecta unul pe altul, ferește-te de vorbe jignitoare [Ester 1/20] și dacă eventual din neveghere, din nebăgare de seamă ai spus ceva nepotrivit, ce nu e din Duhul Sfânt, nu zăbovi și cere iertare soțului și Domnului. Deprinde-te de a te smeri, căci Domnul Isus s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte. El, Fiul Celui Prea Înalt [Filipeni 2/8]. Domnul v-a binecuvântat cu acest dar frumos, *copilașul ce îl aveți*. Siliți-vă ca să se trezească într-o

atmosferă cu *un duh blând și liniștit*, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu [1 Petru 3/4]

În 1 Samuel 2/17, spune că fii lui Eli se făceau vinovați de un foarte mare păcat, pentru că *nesocoteau darurile Domnului*. Ai grijă să nu nesocotești darul ce ți l-a dat Domnul în soțul ce ți l-a pregătit. E un dar de la El, chiar dacă nu ar fi după inima matală, dar ai în vedere nu darul, ci Mâna Celui ce ți-a făcut darul.

Deprinde-te să-I mulțumești, căci EL nu greșește, EL te iubește și în dragostea Lui ți-a pregătit acest dar, soțul ce-l ai. *Draga mea*, pune cuvintele acestea, în inima matală, căci sunt de la Domnul. Nu v-am întreat, dacă din ceea ce vă binecuvântează El, v-ați deprins să faceți parte Domnul [1 Corinteni 16/2] ca în chipul acesta *să fiți îmbogățiți în toate privințele* [2 Corinteni 9/11].

“Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți” [Evrei 13/5].

Deprindeți-vă a fi mulțumiți cu starea în care vă găsiți [Filipeni 4/11].

Draga mea ți-am scris multe, nu scriu de la mine. Am rugat pe Domnul să mă învețe El ce să vă scriu - separat - Fă-ți răgaz și citește cu răbdare, că-ți va fi de folos.

Domnul să te binecuvânteze cu Harul Lui

Cu dragoste de la El: Mihai Beloiu

Scrisoarea din 14 Martie 1983

Dragul meu,

... am auzit despre colegul meu Costel Pârâianu, că ar fi plecat și gândesc că s-a dus tot la Domnul, căci el mărturisise pe El și sângele Lui. Că a mai șovăit a fost duhul de frică de oameni, căci îi rămăsese aceasta din zbuciumările prin care trecuse (la Craiova fusese închis câțva timp). Și eu am fost și sunt fricos, lucru care mi-a dăunat în creșterea mea sufletească; și pe lângă aceasta am mai fost bântuit și de rușinea de El, cu toate că citisem că cine se va rușina de El, se va rușina și El de el. Așa că nu era de osândit bietul om... Ce rău ne pare când pierdem prilejurile ce ni le pune Duhul Sfânt înainte și noi zăbovim a le folosi. Și mie mi s-a întâmplat și mi se întâmplă că nu iau seama imediat la înștiințarea Duhului și amân și când vreau să împlinesc e prea târziu, nu se mai poate... e o învățătură pentru noi să fim grabnici la ascultare (Iacov 1.19). Ce frumos răspunde Samuel, tânărul din templu, când îl strigă Domnul: *“iată-mă”*, dacă-aș fi zis și eu așa ca el, de câte ori m-a chemat, m-a înștiințat... dar eu mi-am

văzut de ale mele... și când mi-am adus aminte, a fost prea târziu. Eu îi scrisesem în toamna trecută, dar nu mi-a răspuns... Mijlocul acesta al scrisului este binecuvântat, de a păstra legătura sufletească unii cu alții, dar nu e la nivelul rugăciunii; de altfel, când scrie un credincios, se roagă înainte de a scrie, îngenunche înaintea Domnului și-I cere lumină ca să-l învețe ce să scrie. Așa că și scrisorile pot fi scrise prin Duhul Domnului, bineînțeles în măsura în care ne este și starea de legătură cu Mântuitorul, cugetul curat, inima și mâini curate. Dacă dragostea ne leagă unii pentru alții, apoi nu va fi decât ce e de folos, de zidire sufletească și de slavă pentru El. Deci aceasta să ne fie ținta, ca El să fie slăvit.

Domnul Isus când a fost pe pământ, aceasta a urmărit, ca din tot ce făcea, să iasă slavă pentru Numele lui Dumnezeu, Tatăl Său. Noi la fel, acesta să ne fie țelul de fiecare zi, în tot ce vorbim, ce gândim, ce lucrăm, slava pentru El. Mă gândesc cum Domnul a lucrat și cu d-ta ca să-ți întemeieze căminul ce-l ai; bineînțeles, dacă acest cămin l-ai fi luat ca dăruit de El - așa cum este. Trebuie să vedem în orice lucru mai întâi partea pozitivă și să n-o amestecăm cu cea negativă, care nu se poate să nu lipsească totdeauna, întrucât să nu uităm că avem o fire rea și stricată cu care ne-am născut, care deși Domnul a răstignit-o pe cruce, totuși ea nu încetează de a-și legitima dreptul de stăpânire pe care l-a avut înainte de a-L primi pe Domnul Isus. Ea vrea să ne uzurpe stăpânirea Duhului Sfânt, care este în noi. Și reușește, nu de puține ori, când uităm să veghem. Petru iubea pe Domnul Isus și promisesese că merge până la moarte și nu se leapădă, dar fiindcă s-a încrezut în el și n-a vegheat, s-a prăbușit, dar când l-a privit Domnul, a plâns cu amar; și în adevăr, după primirea Duhului Sfânt, n-a mai fost același, l-a fost credincios până la moarte. O, de n-ar fi fost Domnul Isus ca să mijlocească pentru noi înaintea Tatălui, de când ne-am fi prăbușit și noi. El prin Duhul din noi, a făcut să fim ce suntem acum, că ne găsim în picioare, slava Lui! Nădăjduim că El care a început această lucrare în noi și cu noi, o va duce la bun sfârșit (vezi Filipeni 1.6).

Nu uitați din ce spune Domnul în Evrei 12.14. Nădăjduiesc că voi avea bucuria să aud că Domnul vă va ajuta, sau va ajutat să dați și această piatră la o parte; căci nu va da-o El, cum n-a dat nici piatra de pe mormântul lui Lazăr; era un lucru ce-l puteau face ei, așa că El așteaptă de la noi să ne facem partea noastră.

Vă doresc tot ce e bine și curat de la El

Cu dragoste MB

Scrisoare din 1983

Dragii mei,

Am primit cu multă satisfacție vestea că vi s-a înmulțit familia... știu că vă bucurați mult, mult de tot de acest dar neașteptat ce vi l-a făcut Domnul. Dar vă rog, să luați seama, deși nu are numele Isaac, să nu ajungă Isaac pentru voi. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și vrea ca toată inima să fie stăpânită de El, Lui I se cuvine, căci ne-a cumpărat cu prețul de la Golgota nu numai sufletele noastre, dar și măduarele noastre, tot ce suntem și tot ce avem.

Domnul a văzut că inima lui Avraam se lipise de Isaac și a intervenit ca să-l scape de primejdie. Și l-a scăpat, pentru că a vrut să asculte și s-a încrezut în El. Și n-a fost dat de rușine cu încrederea Lui. Luați seama să nu vă lipiți inima de copil; inima să fie lipită de Domnul Isus și numai de El. Iubirea nr. 1 s-o acordați Mântuitorului și nr. 2 și 3 s-o acordați între voi ca soți și ca părinți. Cereți de la El mult har și înțelepciune, că numai El vă poate da ca să știți cum trebuie să apreciați fiecare lucru după valoarea Lui. Nu mai păstrați nimic pentru voi și dați-I totul, ca să aveți totul, așa cum ne învață Domnul în Romani 6.

Luați seama că să urmăriți pacea împreună cu sfîntirea (Evrei 12.14) în casa voastră, unde copilul să respire atmosfera, mireasma Domnul Isus, ca El să-Și găsească plăcere de a locui la voi (Ioan 14.23). Adânciți legătură cu El tot mai mult, rugați-vă împreună, cântați împreună, măcar în surdina, dacă ar fi vorba să deranjați pe alții.

Ce să vă mai pot spune? El vă va învăța toate lucrurile, dacă-I cereți și așteptați de la El.

Cu dragoste de la El și vă doresc tot ce e curat și de folos pentru El, M B

Scrisori de la părinți

Nota: Aceste scrisori ne arată curăția de inimă și simplitatea, călăuzirea divină în alegerea și așteptarea partenerului de viață, pregătit de Dumnezeu mai dinainte, ca un dar deosebit de prețios; de asemenea arată fapte și situații întâlnite la început de drum împreună a tinerilor soți credincioși, proaspeți căsătoriți, care trebuiau să facă, pentru cunoaștere vizite de protocol la mătuși, unchi, rude vechi și noi, amestecate în vechi tradiții și cu rădăcini adânci în religia ortodoxa. Tânăra familie a fost expusă la întrebări și presiuni din partea tuturor, care-l

vedeau pe tata răătăcit și scăpat din tradiția strămoșească, pe care o trădase. Puțini sunt cei care i-au admirat și apreciat.

Scrisoare (tata)

București, 16 februarie 1938

Str. Petru Maior Nr. 57

Dragă Pavel,

Sunt aici de pe 8 februarie. În vederea examenului de licență ce am a depune în această sesiune și socotesc că voi sta până la sfârșitul acestei luni. Scopul scrisorii mele este următorul: vreau să mă căsătoresc și pentru asta m-am gândit la sora mata de la Satu Mare. Cum eu nu-i știu adresa mă adresez D-tale ca să-i comunic această propunere a mea. Țin să se știe despre mine că am trecut cu trei luni peste 36 ani, n-am fost căsătorit niciodată, am slujbă care o știu în jud. Durostor, care-mi este singura sursă de venit. Altceva n-am, moștenirea de la părinții din Moldova este prea neînsemnată ca să vorbesc despre ea. Aș ține să fac lucrul acesta mai degrabă înaintea termenului pentru transferări, ca dânsa să se poată transfera având motiv serios, ca să funcționeze lângă soț. Acolo unde funcționez acum este liber și un post de femeie (cred că învățătoare, nota mea), ce va fi liber pe 1938-1939, prin detașare. Acuma s-ar putea transfera prin apropiere, ca în toamnă să fie mai ușor la detașare - sau poate să ne transferăm împreună unde ar fi două posturi vacante - nu știu. Deocamdată nici nu a apărut Monitorul cu posturile vacante. De aceea dacă voi primi până la 28 februarie un răspuns favorabil, eu mă duc îndată la Câmpulung, ca să depun actele ce mi le va trimite aici sau le găsesc la Câmpulung. Socotesc că în lipsa dânzei ar fi nimerită și o cerere timbrată către ofițerul stării civile din Câmpulung că consimte să se căsătorească cu mine, cerere care să o trimită să mă duc eu cu ea că poate aș avea nevoie. Ca acte cred că trebuie extractul de naștere, dovada părăsirii de cult, buletin de la Biroul populației și ce mai trebuie se va scoate de la Câmpulung.

Socotesc că dânsa este credincioasă și gata a se jertfi pentru această credință. Eu concep căsătoria ca o jertfă unul pentru altul și împreună pentru Dumnezeu. S-ar putea ca minimul de existență să ne fie luat din pricina Evangheliei, dar va rămâne Dumnezeu sprijinul și ajutorul nostru, nu visez un trai comod ci pun înainte lipsa, sărăcie, necazuri, boală, prigoana pentru Evanghelie, dar înaintea acestora pun pe

Dumnezeu. Țin ca pe lângă viață să jertfim bani, timp și sănătate pentru Acel ce s-a dat pentru noi. Doresc ca în căminul meu să fie Oaspete necurmat Mântuitorul, ce va încununa cu pace și sfințenie legătura noastră. Țin ca sora D-ta să nu fie influențată de nimeni în hotărârea ce va lua, decât de Dumnezeu - din partea căruia trebuie să aibă deplină încredințare. Eu sunt așa cum mă știe, cum m-a cunoscut. Dacă D-sa este îndemnată și de inimă să facă pasul acesta, bine; dacă nu, să se oprească. Când vor veni greutăți și nevoi atunci dacă nu e dragoste care să lege inimile între soți, va fi o nenorocire: ceartă, discuții, răceală. Dacă este iubire, toate se vor rezolva cu bucurie. Țin să subliniez lucrul acesta, ca D-ra să-și facă bine socoteala în răspunsul ce-l va da. Eu sunt gata să primesc orice fel de răspuns. Cât voi sta pe acolo prin Durostor, nu știu - oricum când voi socoti că este mai nimerit în altă parte voi pleca. Poți D-ta să trimiți chiar și această scrisoare ca să ia cunoștința și o rog ca să-mi scrie mie direct aici unde stau până la 28 februarie. Dacă acceptă, plec imediat la Câmpulung ca să depun actele, apoi voi pleca la post rămânând ca să ne înțelegem despre ziua când ne vom prezenta la ofițer pentru cununie. Aștept răspunsul pe adresa Str. Petru Maior, Nr.57, București.

Ca plan al meu, dacă Dumnezeu îl va aproba, socot că dacă dânsa consimte, ar urma să ne prezentăm împreună la Câmpulung la sfârșitul lui martie; cele 2 săptămâni de școală 1-15 aprilie și-ar lua concediu pentru căsătorie, apoi e vacanța de Paști; după vacanță am funcționa separat până la sfârșitul anului, fiecare la postul său. Cu dragoste M. Beloiu.

Scrisoare (mama)

21 iunie 1938

Domnule Beloiu,

Acum când vă scriu sunt în București și de aici o să plec la Câmpulung. Eu am terminat la școală cu examenul și serbarea și de aceea am venit mai devreme acasă. Acum vreau să vă comunic ultimul meu răspuns cu privire la căsătorie. Dacă am întârziat până acum cu răspunsul, a fost din pricină că am vrut să văd tot mai lămurit care este voia lui Dumnezeu în această privință. Am așteptat iarăși să văd cum va lucra El și în privința transferării. Nu știu dacă știți că am fost transferată în jud. Durostor, com. Tătar-Mahla. De transferarea asta nu eram sigură

că se va face, întrucât cererea care s-a făcut n-a avut fișă după cum se cere la transferări și deci nu avea valoare, totuși văd că acesta a fost voia lui Dumnezeu ca să fiu transferată acolo. Deci într-o câtva văd mai lămurit că aceasta ar fi voia Lui. În sfârșit, eu nu știu ce atitudine ai mai luat mata, relativ la această chestie. Ceea ce am de spus în această privință este că aș dori ca mata să lucrezi potrivit cu călăuzirea pe care o ai din partea lui Dumnezeu. Dacă mata vezi lucrurile altfel, atunci poți să-mi scrii și terminăm totul. Așadar răspunsul meu este tot afirmativ. Aș mai avea câte ceva de spus, totuși le voi spune mai târziu dacă lucrurile merg mai departe. Deocamdată vă scriu numai atât, ce va mai pregăti El vom mai vedea. M. Pițigoi.

Scrisoare (tata)

Cara Esechioi

Durostor, Cadrilater

"Din statul la Mănăstirea Cașin, Dumnezeu n-a folosit nimic, căci n-am mărturisit Numele lui, în afară doar de vărul D-tru Mănicuța, cântăreț pensionar și Ionică Aldea care ne-a dus cu căruța la gară. Pe la Filipești ne-am simțit mai în larg, am cântat chiar. La Sascut însă ne-am simțit încâtușați și la Coțofenești. Vina e a noastră. Trebuia de la început să ne precizăm atitudinea noastră. Nu ne pare rău că am fost la rude, trebuia. Dar ne pare rău de lipsa noastră de îndrăzneală de a osândi unele lucruri la care am luat parte și de a mărturisi Numele Lui. Eu sunt de vină, eu cel care scriu (Mihăiță). Domnul ne-a făcut parte și de bani ca să avem ce cheltui pentru hrană. E drept că a mai contribuit și Costică. Îi mulțumesc și Dumnezeu să-i dea înapoi și să-i răsplătească osteneala lui pentru noi. Ne-am simțit bine cu Pavel și cred că și el cu noi. Am mai cântat, ne-am rugat împreună. La plecare ne-am mai oprit pe la Focșani. În drum de la Onești la Adjud, am stat foarte rău în tren, mai rău ca întotdeauna. Era un nor de scânteii care venea peste noi care stăteam afară. Mie mi-a dat și în ochi, am avut de suferit, am fost la doctor în Focșani, de mi-a scos-o. Am văzut ce rău este ca ochiul să aibă corpuri străine. Tot așa și cu ochii sufletului. Fă-ne Doamne, ca să nu putem îngădui nimic străin de Cuvântul Tău și de voia ta. La Focșani țața Marița s-a bucurat ca și nenea Barbu. Am ajuns noaptea acolo. Țața Marița citește calendarul și Biblia, dar atâta tot n-a înțeles nimic. O duce rău în căsnicie se plânde de el și el de ea. Am auzit lucruri grele despărțiri, etc.

Doamne, înlătură Tu această catastrofă. Adu-i la Tine. Copii fac partide și luptă împotriva mamei sau tatălui. Le-am promis că le scriu. Mă gândesc ca să-i scriu și lui. Socot că țața este de vină pentru că este rece față de el ca și altădată... Dumnezeu să-i dea pocăință și credința Evangheliei. Am fost și la Moreni. Am dormit la Ploiești la o familie credincioasă de lângă gară. Neculai și Lilica foarte bucuroși; am văzut și pe Ghiță. N-am putut sta de vorbă despre Cuvântul lui Dumnezeu decât în treacăt. Neculai ar mai asculta, dar Lilica nu-l lasă. Copii lor erau acasă toți trei, mari, voinici și drăguți. (și ai noștri vor fi așa căci El ne-a promis). Am fost și la Tamași. Țața Natalița plină de bucurie. Am dormit acolo o noapte. Am cântat, ne-am rugat cu toții și cu Paulică, finul meu. Biata țață, trăiește cu Dumnezeu acolo unde se găsește și cum se găsește. Soțul ei, am vorbit cu el. Dumnezeu să se îndure și să-i deschidă ochii să vadă ce fel de Păstor este. În București am stat vreo două zile la Alecu Alexandrescu. Am fost duminică dimineață, la cină și la adunare. Acolo ne-am mai cumpărat unele lucruri: încălțăminte, covor, perdele, etc. Fiind nevoiți să mai împrumutăm vreo 1500 lei, că nu ne-au ajuns cei 2200 lei, salariul Mărioarei. Avem datorii, ne apasă în total vreo 5500 lei. Domnul să ne ajute să le plătim. Am venit aici păziți de puterea Lui în tren, în vapor, în mașină. Ne-a ajutat să facem o curățenie generală la camere la moș Iusen și să cumpărăm un pat de fier bunicel, saltele de paie, am pus covor pe perete și pe jos, rogojină în bucătărie. Trebuie să facem soba de zid pentru iarnă. Ne străduim să păstrăm curățenia și ordinea. Trăim bine, foarte bine. Eu mă simt bine lângă Mărioara (Marieta vrea să-i spun). Și o iubesc. E drept că îmi imput unele acte urâte față de ea, le recunosc - totuși mă iubește așa cum sunt. E drăguță, curată, delicată, ordonată, lucru ce-mi lipsește mie - și cântă frumos. Cântăm amândoi, citim și ne rugăm. Am început de ieri să citim aceleași lucruri: 10 pag din VT și 10 pag din NT pe zi. Știu că Domnul m-a binecuvântat din astfel de citire. Duminica trecută am postit împreună pentru pacea casei noastre și pentru ajutorul ce trebuie să-L avem de la El la copiii de la școală. Ne dăm seama de greutățile și răspunderile ce le avem ca să stăpânim atâtea zeci de copiii, să ne purtăm cu ei cu dragoste, blândețe și să pedepsim răul când se ivește, să iertăm slăbiciunile și greșelile. Domnul să ne ajute să-i iubim, să-i iubim și să-i suferim așa cum sunt și să ne facem datoria așa ca în fața Lui. Nu știm care clase ne vor aparține. El să îngrijească, El să aleagă. Cu recolta am făcut 95 banițe

de secară și 7 banițe de orz. Nu s-a vândut încă. Azi postim, pentru că Domnul ne dă un dar ales, nespus de ales, dar neașteptat, necerut, pentru că îmi închipuiam că sunt prea îndrăzneț, prea pretențios - Domnul ne dă un copilaș; Mărioara va fi mama pe la sfârșitul lui mai.

Ah, ce frumos, ce frumos, să am un copilaș, să-l iubesc și să-l cresc pentru Dumnezeu. Și ar fi o rușine pentru mine ca să trăiesc așa fără să am pe cine îngriji și iubi - când atâția se desfată cu prunci frumoși și voinici. Era să fie interpretată din pricina diferenței de vârstă... Continui altă dată, M.

Scrisoare (mama)

4 august 1938

"Astăzi sunt trei săptămâni de când suntem împreună și mă bucur că Dumnezeu a lucrat așa El a făcut să fim împreună și tot El ne va ajuta să trăim pentru El în temere și supunere față de Cuvântul Său. Ceea ce doresc este ca în căminul nostru să domnească pacea și sfințenia și știu că Domnul nostru ni le va da pe amândouă cu mâna largă. Iubesc pe Mihăiță și vreau să mă port față de el în așa fel încât să-i aduc multă bucurie și mângâiere; în sfârșit să-i fiu un ajutor în viața aceasta pe care o avem de trăit pe acest pământ. Vreau să fiu harnică și în casa noastră să fie rânduială în toate. Nu mă pricep la toate lucrurile, dar cu ajutorul lui Dumnezeu le voi învăța. În primele zile ale căsniciei, am început să privesc la unele greutăți și acesta mi-a adus o mâhnire, dar n-aș mai vrea să privesc la ele, ci la Domnul meu, care întotdeauna mi-a ajutat în orice lucru bun. De vreo câteva zile nu am mai învățat nimic din Cuvântul Său. Tot El va face ca Cuvântul Lui să ne fie desfătarea. De acum încolo vom împărtăși împreună durerile și bucuriile. Vreau să iubesc pe Mihăiță cu o iubire din Dumnezeu, să fiu sinceră față de el. El îmi este un sprijin și un ajutor dat de Dumnezeu. Domnul ne-a purtat de grijă până în clipa de față și nu am dus lipsă de nimic."

Scrisoare (tata)

14 august 1938, Mănăstirea Cașin

"Suntem veniți de ieri aici însoțiți și de iubitul nostru Pavel, cu gândul să rămânem încă cât se va putea, ca apoi să vizităm și rudele de la Filipești, Sascut, Balca, Focșani, Moreni și Buftea. Am venit de la Câmpulung cu mașina până la Brașov, de acolo am venit cu trenul pe la

Ghimeș până la Onești. Pe drum a fost greu cu mult bagaj. Am avut și o pagubă nu mică, am pierdut unele obiecte de trebuință, în tren, prin schimbare în grabă a unui colet care are lucruri neînsemnate. Va fi fost lucruri în valoare de peste 1000 lei - se înțelege că nu ne-a venit bine, în special Marietei. De vreo două săptămâni la Câmpulung mi s-a furat paradiesul. Trebuie să fie ceva de Dumnezeu îngăduit asemenea pagube. Pot fi două pricini: nereguli în viață sau încercare din partea lui Dumnezeu. Dorim ca El să ne arate. Am împlinit patru săptămâni de căsnicie, adică o lună. Dorim ca El să ne călăuzească pe mai departe cum ne-a călăuzit până acum. Vedem că ne atașăm mai mult unul de altul pe măsură ce trece vremea. Fratele Călin a venit la Câmpulung și ne-a dat povețe cu privire la căsnicie. Dumnezeu să-l binecuvânteze.

Mihai.

Dra M (Maria)

Nedatata-probabil 1938

Am luat cunoștință de tot ce mi-ai scris. N-am nimic de zis împotriva ezitării ce începi să o ai... Eu am fost foarte precis de la început, am expus lămurit starea mea și punctul meu de vedere și pe baza primului răspuns al mătă am mers la Câmpulung de am făcut declarația de căsătorie după actele ce mi le-ai trimis, m-am silit gândindu-mă la... altfel n-aș fi cerut un răspuns așa. După întoarcerea de la C-lung eu ți-am scris... că este vreme ca să te gândești, să stăruie în rugăciune înaintea lui D-zeu și desigur astfel se și explică întârzierea cu care mi-ai scris.

Despre ezitarea ce o ai nu-ți imput nimic, spun că e foarte frumos că judeci cu seriozitate și nu înțelegi să ne grăbim.

Gândul meu era p. transferări, ori acuma motivul acesta cade, de aceea nu m-am grăbit.

Repet și aici ceea ce am spus și în celelalte scrisori, că îndoiala e semn de oprire, că nu e voia lui Dumnezeu. Da și eu sunt pentru voia lui D-zeu...

Eu rămân tot la punctul acesta de a mă căsători cu persoana rânduită de El și dacă m-am îndreptat greșit se poate...

Știu că El nu mă va lăsa și ceea ce a orânduit se va împlini atât p. mine cât și p. mătă.

Că am făcut declarația la primărie, asta nu e motiv de a reveni una din părți. Mai bine este ca să se revină acum cât este vreme, decât să călcăm alături de drumul orânduit de El.

Așadar eu aș dori un răspuns mai lămurit de la mata. Să nu stăm legați și să mergem înainte (când nu știu), ori dezlegat și să mă îndrept acolo unde Dumnezeu a hotărât de mult.

Nu cer termen la răspuns, sunt gata să-l primesc ori în ce fel va fi, știind că Dumnezeu ne va călăuzi pe fiecare. În ce privește funcționarea laolaltă prin detașare, e problematic fiindcă în iulie (zic asta în cazul în care căsătoria s-ar face) se fac nominalizări în posturile rămase libere de la transferări și tocmai la începutul lui oct. se știe unde va fi post liber p. detașare. De altfel nici eu nu am primit un răspuns de la titulara postului de aici care e detașată în Ilfov, dacă să cer transferarea acum. Și totuși, s-ar putea să se găsească, dacă e voia lui Dumnezeu. Am citit undeva *că voia lui D-zeu se cunoaște după ce ai renunțat complet la voia ta... se cunoaște din Cuvântul scris, și din împrejurările în care ești așezat* (G. Muller).

Mă întrebi despre încredințarea la care am ajuns eu, aceasta nu are valoare câtă vreme la mata nu este lămurită.

Scrisoare (tata)

2 octombrie 1938, Cara Esehioi

Durostor, Cadrilater

"Suntem aici de la 20 septembrie - data începerii anului școlar. Ne pare rău că nu am mai scris din tot ce a făcut și ne-a dat Dumnezeu până acum. E un lucru de osândit, vedeam în felul acesta și mai lămurit cum mâna Lui a fost deschisă totdeauna și ne-a binecuvântat în fiecare zi. La Mănăstirea Cașin am stat până în 7 sept. a.c. Acolo am fost foarte bine, Costică s-a simțit bine cu noi. El e bun firește și dorim ca Dumnezeu să-l întoarcă la EL. Acolo am cunoscut împreună scumpa vatră părintească, satul în care m-am născut, oamenii și locurile din jur. Am fost pe la Arșița cu Mărioara și pe la Cărpiniș. Am fost cu Costică și pe la Întărcătoare, la Buciaș unde am văzut cascada - ceva minunat din lucrările lui Dumnezeu. Ce mare deosebire între acele locuri și acestea de aici, uscate și pârlite de secetă, lipsa de apă. Dar Dumnezeu aici ne-a așezat, că așa a găsit El cu cale. Îi mulțumim și am vrea ca prin viața noastră să-i fim recunoscători.

Acolo am avut belșug de fructe bune; am făcut marmeladă care am adus-o aici și bulion. Costică ne-a dat și din lucrurile mamei ce-a rămas; s-a purtat foarte delicat cu noi, s-a dovedit foarte serviabil. Îi rămânem îndatorați pentru bunătatea și dragostea lui. El s-a ostenit cu o ladă cu bagaj de al nostru care datorită ambalajului bun făcut de el, am primit-o aici în bună stare.

La mănăstire ne-am bucurat timp de vreo 5 zile de tovărășia Floricăi Mustea, fata ce iubește pe Domnul Isus. A fost și ea în excursia de la Buciaș. Ne gândim la o eventuală căsnicie cu Ionel Dumitrescu ori cu Pavel, dar sunt cam rude - e credincioasă și e singură și ea. Dumnezeu să se îngrijească de soarta ei. Ne-a venit și Vasile Mustea cu soția lui, tineri și ei. Dumnezeu să-i întoarcă la EL ca să poată duce o căsnicie cum trebuie, căci altfel, e greu pentru amândoi. Le-am promis că le scriem. Țata Anica are plăcere de Cuvântul lui Dumnezeu dar nu prea a priceput ea - zice că e mântuită însă Dumnezeu să ducă la bun sfârșit ceea ce a început EL. Nenea Mihai a fost foarte bucuros de vizita noastră (cu Pavel) și înțelege calea dar nu merge pe ea. Trebuie ajutat cu rugăciune. Am stat și la Coțofenești. Mătușica, bătrână, habotnică cum e ea, ne-a primit bucuroasă, însă mirată că nu ne-am cunutat la biserică. Dumnezeu să-i deschidă ochii să vadă. Nenea Alecu, distrat ca întotdeauna, plin de gândurile lui, greu e să se smerească. El însă poate, căci poate totul... Soția lui, binevoitoare cu noi - pe dinafară măcar. Acolo am dormit o noapte și am plecat imediat dimineața, deși insista mătușa ca a doua zi să mergem la biserică, fiind duminică.

La Sascut, am stat de duminică dimineața până luni seara, căci am așteptat să vină și Tănase cu Lenuța. Au venit așa că i-am văzut și ne-au văzut. Tanti Agurița, foarte binevoitoare cu noi, dar cu părere de rău în inima ei că nu zicem și facem ca ei adică așa cum am apucat. Ea citește calendarul zilnic, citește din Biblie, dar se uită ce spune nenea Victor, soțul ei. El se recunoaște păcătos, recunoaște păcatele clerului, recunoaște că noi nu putem fi pe cale rătăcită, dar e plin de contradicții, ca să-și susțină slujba și haina lui de preot ortodox. Discuții fără rost, repetiții de vorbe cunoscute, stărnite în a mă îndupleca să revin la ortodoxie. Acolo a venit și Lazăr Chiriac, protopop la Adjud, unindu-se în păreri cu nenea Victor. Mulțumesc Domnului că m-a scos la lumina Lui cea adevărată. Recunoștința pentru un așa de mare har. La Sascut m-am întinat cu ciocnitul paharelor, un rău ce-l osândesc, dar nu-l

părăsesc. Pavel a rămas tare amărât. Am fost și la Târgul Ocna la surorile cele două credincioase, la mătușa lui Ipolit. Era și madam Mărculescu cu copii. S-au bucurat și ne-am bucurat. Am vizitat salina - grandioasa lucrare omenească nemaivăzută. Am fost și la Slănic Moldova, stațiune balneară și climaterică, minunat de frumoasă. Mâna omului a aranjat totul, dar parcă e mai frumos la Buciaș unde mâna omului nu s-a amestecat...."

Continui mai târziu, M.

Scrisoare (tata)

Cara Esechioi 1939 23/IV

Durostor, Cadrilater

Dragă Marieta,

Scrisoarea ta am primit-o de joia trecută 20/IV; eu încă nici nu eram acasă. Mă dusesem la oraș la Revizorat...

...E drept ca așteptam de mult să primesc de la tine, nu știam ce să cred. Acum să încep de la capăt, de când ai plecat tu. În primul rând cu sănătatea, mulțumesc lui Dumnezeu ca sunt mai bine.

...M-am bucurat ca s-a slobozit adunarea de acolo și din Bârlad. Întreabă pe George, în ce fel ? Autorizație, ne-autorizație, în ce condiții ? Care adunare se bucură de această favoare afară de C-lung și Bârlad ? Vezi dragă, căci Dumnezeu în mod deosebit se îngrijește de tine, căci îndată ce ai sosit, îți dă putința să crești în legătura frățească, de care ai fost lipsită aici; ce mare har, ce mare iubire pentru noi... Unde se face Adunarea și în ce zile ? Scrie-mi despre fam. D-l Coman, țața Ileana și alții, le trimet sănătate de la Domnul Isus. Profită de această slobozenie a vestirii Cuvântului și pune-l în inima ta, pentru creșterea în har și sfințenie.

...Nu-mi place că amintești de muște multe și apa că nu e proaspătă, căci astea-s cârtiri. Dacă Dumnezeu ne-a așezat aici unde sunt muște multe și bem apa adusă de o săptămâna sau două, ce să facem ? Mulțumim că așa a găsit el cu cale. El știa mai dinainte cum este aici și ne știa și pe noi unde am trăit și cu ce am fost învățați-și totuși a socotit că așa e bine pentru noi ca să ne crească cu muște multe și apă veche. Desigur, e un adevăr ce nu-l poți acoperi, dar ce se ascunde în dosul vorbelor tale, care sunt adevărate ? Cârtire, te rog, pune capăt la astfel de lucruri urâte. N-ai văzut tu bunătatea lui Dumnezeu aici, ocrotire si paza Lui ?; de ce scoți înainte muștele și apa ? Nu știu de mă înțelegi ce vreau să zic ; tot ce spui

e drept, dar aceasta descoperă duhul de nemulțumire din inimă, ce l-ai avut aici și care-l târăști și acolo. Era un prilej de mulțumire către D-zeu și pt. muște și apă, căci așa e scris : să mulțumim lui Dumnezeu pt. toate lucrurile, oare n-au folosit ca să ne învețe cu răbdarea ? Așa e școala lui Dumnezeu, aici a fost foarte bine, căci El ne-a ales locul, El care ne iubește și știe că ne este de folos orice lucru care ne înconjoară. Este bine ca să te rogi pt. iertare. Îmi închipui ce va fi fost în inima ta aici, dacă chiar și când ești plecată răsuflă duhul nemulțumirii. Te rog să nu te superi, așa iau eu lucrurile.

Pe aici nu este foarte cald, așa cum crezi, ci e rece încă. Să nu iei cu supărare cele ce-ți spun, e spre binele tău și al meu. Încă ceva, te rog : mulțumește lui Dumnezeu pt. că ți-a dat copii, nu poți face asta cu toata inima deodată, dar fă-o cum poți, căci trebuie neapărat. Arată-te bucuroasă și nu plini de grija de cele ce va urma. El știe toate, te cunoaște și crede că nu vei avea decât de câștigat fiind mamă. Dacă El te iubește, care știe toate, desigur dacă nu era bine să ai copii, nu ți-ar fii dat, mulțumește-I și bucură-te de darul Său. Nu-l disprețui, nu-l privi ca forțată, ci cu bucurie, cu laude și cu mulțumire. Mă întrebi dacă citesc mai bine singur ; da, căci este liniște, dar îmi ia vremea preparatul mâncării, aranjatul în casă. Fac focul cam în fiecare seară, uneori și gătesc în casă. Mașina am dat-o sub streășina casei. Azi, Duminică, eu postesc, ca și Duminica viitoare, dacă Dumnezeu mă va ajuta, în vederea examenului de la 15 Mai, dacă poți și tu unește-te în cereri cu mine vreodată, dacă poți numai. Fă ce poți pt. mine, ca și eu pt. tine. Nu vei spune la nimeni despre postul meu și al tău, dacă vei putea.

...Nu m-am mai dus la școala, am pus florile de aici la ferestre pe deasupra cu hârtie creponată. Scrie te rog tot ce faci, tot ce te întreb... cu dragoste te sărută Mihăiță, care a mai plâns și el de Marieta, care nu i-a zis pe nume.

Din carnetelul către Ana al patrulea copil

Scrisoare către Ana

17.01.1945 când a împlinit 2 ani Ana:

Fetiță drăgălașă, copilița lui tata cea mică, cu trup firav și plâpând, fetița cea cu ochii negri ca mura și fața albă ca laptele, fetița dezmiardată a lui mămica și tanti Vetuța. Ești al patrulea născut în casa noastră și te-a trimis Domnul să ne înveselești cu zâmbetele tale, cu

gesturile tale nostime. Tăticul tău îți scrie de-acum ca sa citești când vei fi mare, să vezi dragostea ce ți-o purtam. Ana, copilă iubită, Ana, nume ca la cele doua sfinte, una din Vechiul Testament, mama lui Samuel, și Ana, văduva de la templu, care a văzut pe Mesia și a dat de veste despre El tuturor ce așteptau mântuirea Ierusalimului. Ana, numele mamei bunicii tale de la Moldova, tu draga mea copilă, cu numele ce-l porți ai pilde de ființe ce și-au înțeles rostul pe pământ. Amândouă aceste sfinte au ajuns schimbate prin rugăciune și post. Legătura lor cu Domnul era întreținută prin aceste mijloace. Templul Domnului a fost casa lor scumpă și dragă, pentru care și-au închinat viața. Cea dintâi, soție și mamă, a închinat Domului pe întâiul ei născut Samuel, pe care l-a și lăsat la templu în grija Lui. Viața ei ascunsă de rugăciune a fost binecuvântată cu darul zămislirii uriașului profet Samuel. Dacă acesta strălucește în cer, fiind dintre cei trei aleși, aceasta se datorează sfintei lui mame, ce l-a purtat în pântece, l-a născut cu durere și l-a crescut în mustarea și învățatura Domului. Templul Domnului era cel mai scump loc de pe pământ, de unde-și împrespăta puterile în fiecare an, când mergea cu Elcana să aducă jertfa; acolo își găsea mângâiere pentru înțepăturile Perinei, acolo își vărsa inima înaintea Domnului, de unde pleca cu o altă față, cu o altă inimă.

Tot așa și tu, draga mea copilă, Templul Domnului, Templul Duhului Sfânt, Biserica Domnului Isus - Adunarea să-ți fie cel mai scump bun de pe pământ. Aici în casa Domnului, ca piatră vie ce ești, să găsești toată plăcerea și desfătarea ta, în toate zilele vieții tale de pe pământ, sa iubești Casa Lui, a cărei podoabă este sfințenia.

Despre cea de-a doua sfântă, Ana din Noul Testament, și-a petrecut aproape toată viața la Templu, slujind Domnului cu post și rugăciune. Harnica și neobosita slujitoare a fost binecuvântată să-L vadă pe Domnul Isus și să-i înștiințeze pe toți cei ce așteptau venirea Lui. Ce har mare, scumpa mea copilă, să trăiești viața acestor două sfinte. În rezumat, draga mea Ana, se desprinde din viața acestor doua ființe, a căror nume îl porți :

- a) prețuirea templului lui Dumnezeu
- b) slujba pentru El cu post și rugăciune

Tu, fetița cea mai mică, până acum, prin ascultarea ta de Cuvântul Domnului, vei putea sa ajungi la această înălțime. Mult vor fi iubit ele Sfintele Scripturi și vor fi sorbit din ele, căci știau despre Mesia. Una mamă de prooroc, alta însăși proorociță. Deci Domnul va alege și pentru

tine, copila mea, una din aceste doua stări, amândouă fericite, când sunt după voia Lui. Despre lucrurile vieții acesteia, tu copiliță dragă, cea mai mică dintre surori, prin ascultarea și hărnicia ta, poți ajunge cea mai mare. Cuvântul Domnului și rugăciunea îți vor câștiga înțaietatea, fie cât vei sta cu noi, cât te vei găsi și plecată din casa noastră, dacă vom ajunge și alte vremi. Vedem că războiul este în plină desfășurare, tu dragă copiliță, care ai încercat să rupi din vorbe, nu știi despre aceste lucruri, și bine că nu le știi. Noi, părinții tăi, te ocrotim și-ti purtăm de grijă cu cele ce ne dă Domnul. Cine știe ce ne va aduce ziua de mâine? Dorim ca Domnul Isus să vină și să ne ia la El, să fim cu toții acolo sus. Dar dacă El va găsi cu cale să mai fim pe pământ, dorim ca să ne găsească trăind în sfințenie și slujind în așteptare. Iată ce îți dorește tatăl tău de 17 Ianuarie, când împlinești 2 ani.

din carnetul, când Ana avea 5 ani -17 ianuarie 1948:

...Domnul ne-a făcut parte să cunoaștem Cuvântul Său viu, pe Domnul Isus și Cuvântul scris, Sfânta Scriptură. Din cunoașterea acestor două prețioase izvoare, din sorbirea cu nesațiu a apei vii din ele, depinde fericirea noastră aici pe pământ și în cer, în veșnicie. O fetița noastră scumpă și dragălașă, dorim ca bând din acest izvor, să strigi în gura mare și la alții, să vină și să bea. Acesta să fie scopul vieții tale, de a înlesni și altora să cunoască puterea de viață a acestui izvor, Domnul și Cuvântul Său. Noi părinții tăi, nu concepem altă viață pentru tine, pentru frații și surorile tale, decât în a sluji cu totul Domnului. Așa trăim în această fericită nădejde, așa vom închide ochii și ne vor acoperi *bulgării din vale*, că tu și frații tăi să fiți și să rămâneți ai Domnului. Nu concepem că ar fii cu puțință altfel pentru noi. Așa v-am primit de la Domnul, așa ne-am rugat să vă zămislească în pânțele cu viață, numai în felul acesta, nu în alt chip. Oriunde veți fii, fetița noastră, și voi, toți ceilalți, umbra noastră te va urmări, glasul nostru de indemn îți va suna mereu la ureche, aceasta scumpă melodie de a sluji Domnului și numai Lui.

din carnetul – 1949 - când Ana avea 6 ani:

Acum suntem din toamna aici la Cervența, la țară, în casa taței Floarea, cu 2 camere mici și pământ pe jos, cu o bucătărie în fund, cu o hoarnă pentru soba de paie. Nouă ne-a pregătit Domnul să avem rogojini noi pe jos, să ne simțim bine în cămăruța mică cu un pat, dinspre răsărit,

unde avem și o sobă pentru gătit. Dincolo ne culcam fără foc, din lipsă de lemne, eu cu Daniel și alții... E bine însă că Domnul ne-a binecuvântat cu sănătate, ca să putem a ne simți bine și fericiți laolaltă. Aici suntem singuri în curte, nu mai sunt verișorii de la Câmpulung, cu care va plăcea să vă jucați. E bine, avem puț la spatele casei, e aproape de școală, e bine, căci suntem cu Domnul Isus....

...aici avem de toate, nu ducem lipsă de nimic-căci El este Păstorul nostru (Ps. 23.1)

(din carnețel – 1949 - când Ana avea 6 ani)

exilul din Cervenیا văzut de tata:

Nu pot să trec peste amintirile din trecut când ne-am bucurat de ajutorul Domnului, care zilnic ne-a purtat povara cum este scris în Ps. 68/18...la Cervenía am stat din 1948 până în 1957. Acolo am locuit în 3 case (tața Floarea, Stănculescu și pe deal). În toate aceste 3 locuințe ne-am simțit bine căci au fost pregătite de Domnul Isus pentru noi. Chiar de ne-a lipsit din confort, am avut în schimb podoaba sfântă a Cuvântului și a Duhului Sfânt, care ne călăuzea și ne dădea bucurii mult mai de preț, care nu le mai avem acum în aceeași măsură, când, oarecum avem mai mult confort ca atunci. Cum eram cu toții strânși buchet și veneam înaintea Domnului cu nevoile noastre, cum ne împlinea El cererile, cum stăruiam aproape săptămânal uneori în post și rugăciune...

Peste tot, frații ne-au îmbrățișat cu dragoste, au fost simțitori cu nevoile noastre. Am fost acolo ca în ținutul Gosen din Egipt, ca într-o oază, unde Domnul era Păstorul nostru și ne purta de grijă. Ați crescut ca într-o seră cu Cuvântul Domnului, cu învățătura Sfintelor Scripturi.

(din carnețel 1969)

Din carnețelul către Petrică al cincilea copil

Scrisoare către Petrică, cel scump și prea iubit.

Petrică, dragul meu copilaș, tăticul tău este departe, la concentrare, în București, când Domnul Isus te-a trimis pe lume. Am dorit mult venirea ta pe pământ și de aceea, ai fost plămădit în pântec cu mireasma rugăciunilor către Domnul nostru, ca să te întocmească cu un trup întreg, cu o minte sănătoasă, și o inimă plecată spre El. Când am primit vestea de la Câmpulung, despre nașterea ta, la 29 iunie 1944, m-am umplut de bucurie, mergeam ca beat. Cât am mulțumit eu Domnului pentru nașterea ta, dragul meu Petruț. Faptul că ai fost al

doilea băiețel în familia noastră, a avut pentru mine și are o destul de mare însemnătate. Și numele pe care-l porți, al ucenicului chemat de Domnul nostru pe credința căruia s-a zidit Biserica, tot așa și tu vei fi nădejdea pământească a anilor mei din urmă și a mamei tale. Tu trebuie să slujești Domnului Isus, să fii pescar de oameni ca Petru, trebuie să duci pâinea ta la Domnul să o binecuvânteze ca să mănânce cei din jur, tu trebuie să te umpli de Duh Sfânt și să propovăduiești Evanghelia, să stăruie necurmat în rugăciune.

O, dragul nostru băiețel, cu păr și fața bălană, vesel totdeauna, bucuria și mângâierea noastră a tuturor, Domnul să te facă să crești pentru El, ca să-I slujești cu credință, să-L mărturisești cu îndrăzneală. Domnul să te umple cu harul Său, ca să poți ajunge o unealtă binecuvântată în lucrul Său, umplând și inima noastră cu bucurie, chiar de nu vom mai fi pe acest pământ.

El să te binecuvânteze. Tatăl tău, M.

10 ian.1944, ziua când Petruț, era gata de plecare în cer, dar Tatăl ni l-a dăruit ca înviat din morți.

Scumpul nostru băiețuș, Am fost peste măsură de mâhniți de boala ta, căci socoteam că Domnul te ia la El. Ni se topea inima de durerea ta, de tusea ce te stăpânea. Am cerut Domnului, eu și mama ta, cu lacrimi, ca să-ți curme suferința în vreun fel. Dacă e voia Lui să te lase cu noi cu sănătate - dacă nu... facă-se voia Lui. Cu durere am zis "facă-se voia Lui". Înțelegeam că ar fi o încercare prea grea pentru noi, un drum pe care nu mai trecusem, dar El s-a îndurat de noi și te-a lăsat să mai rămâi al nostru, să ne desfătăm de gingășia și veselia ta, căci ești cel mai vesel copil, veșnic plin de zâmbet. Mulțumim Domnului că te-a înapoiat, cu nădejdea ca să rămâi al Lui, să crești și să trăiești pentru El, așa l-am cerut. Altfel... mai bine să fii plecat de pe acum. Petruț, iubitul meu băiețel, dragul tatii, care ai fost întocmit în pântecul mamei tale cu rugăciune, tu, nădejdea și toiagul anilor mei de neputință, Petruț, piatra temeiului meu de sprijin văzut pe pământ, ca fiind cel mai mic, Domnul ni te-a dat ca să ne bucuri cu voioșia ta.

Dorim, dragul tatii, să crești în temere de El și plăcere pentru Cuvântul Său. Tu ești în leagăn, dragul meu, zâmbești vesel acum, căci ai trecut prin cuptorul de încercare, încercare și pentru noi - căci tu ești micuț, Domnul să facă însănătoșirea ta un mijloc să ne tămăduiască pe

noi cei mari, de tot ce nu e după Cuvântul Său; cu prilejul acesta am făcut juruințe Domnului și cu ajutorul Lui le vom împlini, că recunoștința pentru "învierea ta". Domnul să te aibă în paza Sa. Tatăl tău, M.

29 iunie 1945, când Petrică împlinește un an.

Dragă Petrișor, Ești încă tot în leagăn, dar noi ne bucurăm mult de faptul că Domnul a făcut să te vedem împlinind vârsta de un an, căci la jumătatea acestei vârste era să fii chemat acasă, dar noi ne-am rugat Domnului să se îndure de noi și să te lase, dacă este voia Lui. Te-am numit "Copilul suferinței", căci ai cunoscut durerea din fașă. Mi-aduc aminte cum mă plimbam cu tine pe brațe prin casă și răgușisem plângând și gemând, căci când te apucau crizele acelea de tuse, dădeai ochii peste cap, nu mă gândeam că mai poți rămâne cu noi. Mi-era frică să plec chiar de acasă, mai departe, gândindu-mă că e posibil să-ți dai sfârșitul și ce face mama ta singură?

Tu, dragă Petruț, ești ca înviatul din morți și mă gândesc drag băiețaș, că nu degeaba a făcut Domnul această lucrare de izbăvire, tocmai ca să-L slujești, să fii pescar de oameni, potrivit cu numele frumos ce-l porți. Petrică, băiețelul nostru scump, bucuria și veselia noastră, tu prin zâmbetele tale aduci soarele în casa noastră; Domnul să te binecuvânteze.

29 iunie 1946, de ziua nașterii lui Petruț, care împlinește doi ani.

Și de data asta mă bucur mult, dragul nostru băiețel, căci Domnul te-a trimis aici la noi ca să ne înveselești. Ai trecut de la început prin grele dureri. "Copil al durerii", căci și acum abia ai scăpat de pojar, rândul trecut ai avut pneumonie. Mulțumim Domnului Isus că a fost cu tine și te-a scăpat iarăși sănătos și bine. Începi al treilea an, dragul tatei băiețel, cel mai mic între frații lui; Domnul să te binecuvânteze și să te crească pentru El, așa cum am cerut în rugăciune și post pentru tine, împreună cu mama ta. Altfel, dragul tatei, să te ia Domnul Isus de pe acum, decât să ne faci amarul să te vedem în lume. Cu nici un chip, cu nici un chip... Tatăl tău care te iubește, M.

Lui Petrică cu ocazia căsătoriei lui de la 11 aprilie 1969 din Câmpulung-Muscel

Dragă Petrică, îmi pare rău că nu ți-am mai scris de când aveai 8 ani. Am neglijat și cât de frumos ar fi fost acum să citești toate dorințele noastre de câte ori ai avut aniversarea vârstei tale...

Ai crescut mare, s-au scurs mulți ani de atunci, de când eram în Cervența-Teleorman, unde am stat până la 10 decembrie 1957. Când am revenit la Câmpulung unde suntem și acum, erai în clasa a VII-a. Acolo, în Cervența tu ți-ai făcut propriu zis, copilăria, în gingășia nevinovăției tale curate și sincere, când respirai de dimineață până seara numai aerul duhovnicesc ce era în casa noastră în acea vreme.

Știi, dragul nostru Petrică, cum citeam în fiecare dimineață, la prânz uneori și seara din Cuvântul lui Dumnezeu, cum ne rugăm cu toții și cântam laude Domnului, ba încă și posteam uneori și cu tine împreună, chiar și cu Gheorghiu cât putea el să țină.

Ne bucurăm de ocrotirea ce ne-o da Domnul, care zilnic ne purta povara (Psalm 60:19) așa cum este scris.

Îți aduci aminte, dragă Petrică, cum scriai și învățați versete, după alfabet, și le spuneam zilnic și te țineai și tu la rând cu ceilalți frați mai mari, după puterile tale. Tare ne-ai fost drag, cu câtă plăcere te priveam când erai micuț și venisem la Cervența. Ne desfătai cu ciripiturile tale cu Anuța, când ea spăla vasele iar tu le ștergeai, cum te luam de mână și mergeam cu toții la adunare atunci când se putea merge. Tu ne-ai bucurat mult, dragă Petrică, erai cel mai mic în vremea aceea și erai ocrotit de toți, toți te iubeam. Nu mă îndoiesc că și acum te iubesc și tu pe ei la fel.

Acolo, dragul meu am împărțit cu toții necazurile, schimbarea, lipsurile deseori, dar Domnul nu ne-a lăsat, ne-a fost sprijin și adăpost, cum este scris în Psalm 46:1. Cum știai și tu, dragă Petrică, să-ți pleci genunchii la Domnul Isus și să-i ceri Lui hăinuțe și ghetuțe, mâncare și sănătate și... ne dădea. N-am dus lipsa, am avut întotdeauna, nu însă mereu după inima noastră. Domnul ne-a învățat să ne mulțumim cu ce ne dădea El în fiecare zi, hrănindu-ne ca pe profetul Ilie, prin corbii din pustie, ca pe poporul Său cu mâna căzută din cer. Acolo au fost plămădite primele voastre simțăminte față de Domnul nostru, acolo am văzut mâna Lui cea bună asupra noastră. Ne-a dus departe de frații ce-i aveam la Câmpulung, departe de cei ai noștri din familie, și acolo s-a ocupat de noi vreme de nouă ani, ca să ne crească și să ne învețe că “Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului (vezi Matei 4).

Dragă Petrică, acum îți scriu ca unei persoane cu demnitate de om căsătorit, când altfel ești privit de noi și de cei din afara familiei noastre.

Mulțumim Domnului că ți-a pregătit o soție așa de plină de calități care să te ajute pe tine să poți lucra cu rost în ocupația ta, să te poți bucura de viața asta scurtă, în care să căutați să faceți loc Domnului Isus în căminul vostru. Mariana, o vedem că ființa cea mai potrivită pentru tine, ea care a fost crescută ca și tine în Cuvântul Domnului, care a învățat să iubească pe Domnul Isus și Cuvântul Său, să iubească pe cei iubiți ai Lui, să o privești ca pe un dar al cerului pe calea aceasta ce duce la fericire aici și în veșnicie... Mariana, fata energică și harnică, care iubește și munca și cartea, care îi place să facă din cămin un templu curat în care Domnul Isus să-și găsească plăcere.

Știu că ea te iubește mult, nu vede nici un cusur la tine; și tu să nu vezi la fel dacă o iubești. Știi că prietenia voastră este de ani de zile, ea și-a legat inima de tine, ia seama să nu nesocotești lucrul acesta. Răspunde-i la fel și chiar cu o îndoită măsură de iubire, așa cum este scris în Efeseni 5:25, Coloseni 3:19, 1 Petru 3:7. Însușirea asta de iubire nu este de la noi, este roada Duhului Sfânt (Galateni 5: 22); cere de la Domnul această dragoste care acoperă totul, care crede totul, care rabdă totul... (1 Corinteni 13).

Dragul nostru Petrică, să nu uiți să-I mulțumești Domnului în fiecare zi, în rugăciunile tale de dimineața și seara, de darul acesta că ți-a dat o soție credincioasă care să te ajute să trăiești fericit pe acest pământ. Cere putere să o iubești, s-o înțelegi, să-i dai cinste ca aceea ce face parte din trupul tău. Rugați-vă împreună, plecați-vă genunchii înaintea Domnului, mulțumiți-I Lui, pentru toate, cereți de la El înțelepciune cum să vă purtați unul față de altul, ca să nu se vâre Satan între voi... Dacă din neveghere s-a întâmplat printr-o vorbire nepotrivită să fiți întristați unul pe altul, cereți-vă iertare unul față de altul și împreună înaintea Domnului. Aranjați socotelile înainte de a pune capul pe pernă, că totul să fie în regulă, căci noi așteptăm pe Domnul Isus să ne ia la El, căci vremea este aproape.

Faceți-vă deprindere ca pe lângă rugăciunile laolaltă să nu lipsească citirea împreună a Cuvântului lui Dumnezeu, în fiecare zi, cât de puțin măcar. La fel, nu neglijați cântărea, chiar în surdina, ca să nu supărați pe ceilalți locatari.

Acum vin la o chestie foarte însemnată și delicată chiar care nu trebuie să o ocoliți. Căutați legătură cu cei ce iubesc pe Domnul,

vizitați-i, duceți-vă acolo unde se vestește Evanghelia, unde se strâng cei ce iubesc pe Domnul. Nu vă rușinați de aceasta, că nici Domnul să nu se rușineze de voi. Nu ocoliți deci Adunarea credincioșilor Lui. Faceți-vă timp să fiți la vreme în mijlocul celor ce cheamă Numele Lui.

Încă ceva ce vă va prinde bine, minunat de bine. Dacă vreți să iubiți pe Domnul și să mergeți pe căile Lui, nu uitați să-L cinstiți cu ceea ce va da El, ca să-I faceți parte din ce vă dă El, cum este scris în Proverbe 3:1-10, Maleahi 3:10, 1 Corinteni 16:2, și El vă va binecuvânta însutit cu tot ce aveți nevoie, mai presus de așteptări. Aceasta spun din experiența celor peste 40 de ani de credință.

Ceva foarte important mai vreau să vă spun: să nu împiedicați nașterea copiilor pe care vi-i va da Domnul, să-i creșteți pentru El. Nu vă faceți griji de greutate, că Domnul vă va ajuta să treceți prin ele, ca și părinți de copii. Tu și Mariana, ați crescut între mulți frați și surori în casa părintească și v-ați bucurat cu toții de ajutorul Domnului.

Nu uita Petrică, să fii delicat cu soția ta, care este clădită ca o ființă mai gingașă, caută să te porți manierat, ca Domnul Isus. Domnul îți va da înțelepciune numai să o ceri (Iacov 1:5).

Petrică mai adaug ceva foarte însemnat pentru viața ta de căsnicie și bună rânduială ca să poți propăși:” Ferește-te să faci datorii”. Mărginiți-vă la ce aveți. Nu vă întindeți mai mult decât este plapuma. Așa spune Domnul “Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții. (Romani 13:8). Și dacă trebuie, strângeți de la gură ca să puteți împlini alte cerințe. Fiți cumpătați în cheltuieli. De banii tăi să știe și soția ta și tu de ai ei. Las-o pe ea dacă este mai destoinică să chivernisească casa. Faceți lista de cheltuieli, aveți încredere unul în altul și în lucrurile care nu te privește nu ține morțiș să te amesteci ca să nu iasă conflicte.” Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Nu fii zgârcit în a face un bine, căci Domnul te va binecuvânta.

Fii respectuos și față de părinții soției, care sunt și părinții tăi. Nu discuta lipsurile ce ți s-ar părea că au față de soția ta, căci o jignești. Fii prietenos cu frații și surorile ei, arată-le dragoste, nu-i vorbi de rău. Dacă nu ai dragoste cere-o de la Domnul, căci El ne dă tot ce-I cerem. Și ce vă mai trebuie, Domnul te va învăța. El să te binecuvânteze, Tata.

Amintiri despre părinți - din familie

Amintiri scrise de Pavy al optulea copil despre tata

Cântec de leagăn, cu frunze căzute, pe cărări duse de vânt, toamna cu adieri ușoare, raze blânde, răzlețe intrau în camera proaspăt văruiată și bujori pe masă, în buchet. "Cucule, cuc", mă legăna tata și iarăși pițigăiat, cu Biblia în mână, "cucule-cuc". Pălăria cu boruri mari, de fetru, cenușie, ascundea şuvițe albe, mustața tunsă scurt, ochii verzui, fruntea înaltă, brăzdată de riduri și necazurile vieții, privirea blândă și hotărâtă, arăta frământări, la ce se gândea oare? Tată sau bunic? L-am cunoscut cu părul alb, împovărat de lipsuri și copii mulți, prigonit și disprețuit pentru credința în Domnul Isus, dat afară de comuniști, batjocorit de vecini, chiar și în curte cu partea cea mai mică și săracă... Modest, se mulțumea cu puțin, chiar dacă n-avea nimic, răspundea mereu "avem de toate, mulțumim Domnului". Tata, stâlp de credință, neclintit și fără compromisuri, nu se abătea și alerga spre țintă: *"nu visez un trai comod, ci pun înaintea lipsa, sărăcia, necazuri, boala, prigoana pentru Evanghelie, dar înaintea acestora, pun pe Dumnezeu. Țin ca pe lângă viață să jertfesc bani, timp și sănătate, pentru Acel ce și-a dat viața pentru noi"*, îi scria mamei în '38 din Cadrilater-Durostor. Rămas orfan de mic, cu mama preoteasă văduvă, cu 12 copii, cel mai mic, ca și mine, urmează tradiția familiei, popi din tată-n fiu. "Ți-am păstrat hainele de preot și desagii de la tata" îi tot spunea mamă-sa. Urmează canoanele ortodoxe, școala primară la Mănăstirea Cașin, seminar la Roman, apoi Teologia la București. Tradiție moartă și întuneric, sutane negre cu cruce mare la gât, liturghii și mătănii, cântări și litere slavone, își dă seama că nu-i locul lui să fie preot. Biblia lui Cornilescu, apoi Cuibul cu Barză cu Tudor Popescu, l-au atras și frecventează adunările de casă cu primii creștini desprinși din biserica ortodoxă. Reformă și lumină, călăuzire de Sus, ce minune. Deși neîmpăcat cu cariera de preot, își ia licența și scrie teza de diplomă *"Isus ca temelie a vieții"* inspirată numai din Biblie și Duhul Sfânt. Depune jurământul ortodox, cu remușcări amare, regrete, apoi renunță la preoție, face armata la trupă, fiind repartizat în batjocură, la cea mai de jos muncă, la descărcat vagoane, fapt ce i-a adus o suferință și

slăbire a sănătății, mai ales a plămânilor, căci a fost internat de mai multe ori pentru congestii pulmonare. Se înscrie la Facultatea de Litere ca să-și câștige pâinea ca profesor. Mare scandal în familie, mamă-sa și 2 cumnați preoți, toți din jur îl scot nebun, își arde hainele preotești și icoanele frumos înrămate aduse din București. Gata să plece misionar la turci, căci le învățase limba cât fusese dascăl în Dobrogea, la Durostor, se hotărăște să-și facă o familie; la 39 ani o cunoaște pe mama, prigonită și ea din pricina credinței și dată afară din învățământ, în Ardeal. *"S-ar putea ca minimul de existență să ne fie luat din pricina Evangheliei, dar va rămâne Dumnezeu, sprijinul și ajutorul nostru"*. Și-așa a fost, copii mulți, prigoană, batjocură... Dumnezeu, turn de scăpare și prieten drag, tată blând, care nu obosește iertând...

Mai mult plecat, venea acasă pe nserate, după drumeții lungi, prin sate, păduri și coclauri din jurul Câmpulungului. Mama săraca, cu noi pe cap, își vărsa năduful și-i înșira năzbâtiile noastre: cu cine să înceapă mai întâi? Eu eram la urmă, cel mai mic, mai scăpăm, căci mă furișam sub masă sau în dulapul cu sertar plin cu boarfe și ciorapi de lână. Când mă pedepsea, fără mânie, mă trimetea întâi să meditez la răutăți, singur în cameră, apoi închidea ușa și urma sfârșitul, capul între picioare și cureaua lungă din piele de porc.

Ne-a dus pe rând la București, să vedem civilizația, tramvaie, avioane, muzeul Antipa, apoi frate-său Niculae, lângă Foișor. Dormeam la Sală, la Carol Davila, în pod, unde o dată locuise, ca student la Litere și dactilograf la Patriarhie. Mă minunam de clădirile înalte, muzee, coloane și vitrine, Poșta de pe Dâmbovița, Lipsani, "mă lași să-mi iau un plic cu timbre?" îl întrebam, trecând prin Cișmigiu. La întoarcere, ne-am oprit la Găiești, la țară, un credincios mi-a tăiat un corn găurit cu pană de găscă crestată, ca suflătoare, ca-n filmele cu indieni. Mă ducea vara, în vacanță la Sătic, între munți și Dâmbovița, cu poduri de lemn și zglăvoci ascunse în apă sub pietre. Poposeam la Veruța Falcă, văduvă, cu căsuță cu șindrilă, de lângă pod, cocoțată pe dealul din spate, care cădea pe noi. Urcam cu tata coasta abruptă, ne țineam cu greu sprijiniți în iarba înaltă și cuiburile de cartofi. *"Vezi, Piatra Craiului și Tinia, bătrâna, din Săticul de Sus, după școală?"* îmi arăta tata. Mă lăsa singur cu Veruța, bucuria mea, căci aveam ce face. Prindeam zglăvoci cu geamul și furculița, lângă pod, apoi la zmeură, înotând cu greu prin bârloguri neumblate cu urzici și răchită... la fân, cocoșați de coșărcile agățate de spate, seara la muls, zer

cu mămăligă și urzici la lampă, rugăciune la culcare. Apoi bătrânul Țuluca, de peste deal, cu poveștile lui, lupi hămesiți în ierni geroase, pândar la hotarul cu Ardealul, prigonit și bătut de jandarmi, pentru credință, se adunau și cântau în adunări ascunse, în pădure. Tinia, cu fota lungă și ie colorată, încinsă la brâu, în căsuța pe malul apei, după colț.

Mi-a dat tata servieta lui de școală, o purtaseră toți pe rând, urmam eu cel din urmă. Neagră și lucioasă, din piele de porc, ruptă la un colț, mă cocoșa cu cărțile grele, într-o parte. Când venea vacanța, o aruncam învârtită în pom cu năduf și ușurare: "am scăpat" strigam cu bucurie și mama în prag, cu șorțul la brâu zâmbea și se minuna...

Ne pedepsea la școală, de față cu directoarea, în cancelarie: "pupă mâna doamnei" și palmele grele cădeau ca niște bice, "să nu mai faci" și alte lovituri după ceafă: "pupă mâna doamnei", cocoșat de cafteală, ieșeam împleticit din cancelarie, iar tata mulțumit pleca acasă. M-a învățat să mă rog, acasă eram ultimul și adormeam mereu când îmi venea rândul; apoi Psalmul 23, "*Domnul e păstorul meu*", tabla înmulțirii și reguli de gramatică, le știa bine căci fusese profesor.

Pleca dimineața, cu cântat de cocoși, pe jos printre poieni și lunci, "*n-are frică de câini*", zicea mama, ... Mesteacăn, Capul Piscului, Lerești, Boteni, Aninoasa... apărea printre dealuri, cu traista și Vestea Bună, "*parcă-l văd pe Domnul Isus pe cărare*" spunea un bătrân în amintiri trecute. Nu cerea nimic, nu primea nimic, seara, mama și copii mulți îl așteptau acasă, aveau ce pune pe masă? Când veneau credincioșii să înnopteze de departe, bătrâni cu ițari și chimir la mijloc, noi ne uneam și pufneam cu răutate "ce mai vine și ăsta?", tata-i primea cu el în pat, de frica noastră, unde să-i culce? ... se rugau și citeau împreună. Veneau la noi din toate părțile, pentru sfaturi, alinare și rugăciune, tata le mai scria frumos câte-o petiție către primărie... săraci, simpli, cu desagi la spinare, cu copii după ei, lipsuri și suferință, prietenii lui tata, cei de jos ai lumii, nu-i băga nimeni în seamă: Nae Ogăjdanie, cu ochelarii pe nas, cânta cu gura la urechi, în adunare: "*cetesc, cetesc, cetesc și iar cetesc... din străvechea Carte sfântă...*", Mitică Zubag, cu șapcă cu cozoroc îndesată pe cap și costum maroniu de pâslă, fost polițai în Basarabia, Isidor, evreu credincios din București, Ghica Șandru, nea Țică din Valea Româneștilor, cu desagă și ițari, Tiliceanu, Niculăiță Târneci, Podgoreanu, bătrâna Weber ce aduna într-un căruț cartoane și vechituri de pe stradă, cu Victorița legată de pat, Simion Pârtoagă din Aninoasa,

venea și tăia lemne la ferăstrău și joagăr, cu pene de fier; vânjos ca un munte, mic de statură, mergea clătinat, îngânând versete, cânta duios și blând:

*"Am mânit-o, Doamne și pe mama mea,
Am mânit-o, Doamne, cu purtarea mea.
Am mânit-o, Doamne și pe tatăl meu,
Am mânit-o, Doamne, c-am fost copil rău.
Și acuma, Doamne, vin ca păcătos,
Să-mi predau viața Domnului Cristos"*

Oameni simpli pe care lumea îi disprețuia și nu dădea doi bani pe ei; tata-i primea și povestea cu ei. *"Dar Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să le facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să le nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude în fața lui Dumnezeu"* (1 Corinteni 1.27-29). Mai veneau și cărturari de elită, Vasilică Moisescu, din Domnești, închis de comuniști pentru credință, studiasă taina piramidelor și teoria numerelor, mic și chel, blând și cald, cu ochelarii pe nas, povestea cu Daniel despre logaritmi, constanta lui Plank și Faraday, Emil Constantinescu, la fel ca tata, preot ortodox, apoi stâlp în Carol Davila, nea Alecu, profesor de matematică... sau Richard Wurmbrandt, care ne-a vizitat înainte de-a pleca spre America... mi-l amintesc cum, pe masa din grădină, a pus un pui cu picioarele-n sus, adormit în hipnoză... Mama le pune pe masă, din puținul ce-l avea, "avem de toate, mulțumim Domnului", spuneau mereu.

Postea cu mama și se rugau, când aveam ziua de naștere. Mama m-aștepta în prag, cu găluște umplute cu magiun și clătite, tata cu Psalmul 20 și mă pune la rugăciune; jucării și cadouri, petreceri și torturi îmi veneau în minte, ce rugăciune? "E cea mai urâtă zi", i-am spus odată, "ce mă pui să mă rog?" Răutatea în mintea mea de copil izbucnise... ce era mai de preț? Bomboane și acadele, sau genunchi tociți în rugăciune?... tata pleca plângând, mama sfioasă, gata să repare, "l-ai supărat rău, cere-ți iertare". Rugăciunile lor, auzite de îngeri, ascultate de Dumnezeu ne ocrotesc și ne însoțesc mereu pe cărările vieții... merităm oare?

Ce-ai citit astăzi? întreba tata, când soseau mereu cu căruțe și desagi la poartă. *"cum stai cu viața veșnică?"*... *"ce tot dai într-una, la*

fel?" îl înfruntăm noi, orbiți și supărați, căci discuțiile ajungeau la aceleași întrebări. Cine-a mai fost ca tata?

A trăit minuni cu Dumnezeu, răpit la cer, ca apostolul, când era tânăr, n-a povestit la nimeni ce văzuse, nici măcar mama: "*n-are voie să spună*", le-a luat cu el pentru veșnicie. Un câine mare negru i s-a așezat pe piept, ne povestea într-o seară, "*n-am mai avut putere decât în șoaptă: Doamne Isuse, și-a dispărut îndată*"... S-a dus la gară să-și plătească un bilet, căci călătorise pe gratis, câțiva ani în urmă, povestea nea Niculae, frate-său, "*ești nebun, domnule*" i-a spus la bilete. "*Ești nebun*", la fel, când a făcut petiție să-i anuleze diploma de preot, la Teologie, însă "*propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu*" (1 Corinteni 1.18), "*unde este înțeleptul, unde este cârturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia?*" (1 Corinteni 1.20) Credința lui era batjocură, considerată nebunie, cine l-a înțeles pe Noe când își cioplea lemnele pentru corabie, pe uscat? "*nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii*", "*dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește*" (1 Corinteni 2.14).

Se scula zilnic cu cocoșii la 5 jumate, cânta prin grădină, printre urzici și merii înfloriți în răcoarea dimineții. Cu Biblia în mână, sau închis în cămăruța lui, chilie strâmtă de pustnic, copia într-una cărți și caiete, cu tocul și penița: "le scriu pentru voi", spunea mereu, le-am citit oare? M-a însoțit la admitere la examen, "du-te tu cu el, Mihai", îi spunea mama, "nu-l lăsa singur, ca pe Gheorghe", m-a așteptat 3 ore să termin, 3 zile și-am intrat primul. Se ocupa cu lucrurile de sus, apoi lucra în grădină, căci trăiam din ea și-o pensie amărâtă. Cu părul alb și cămașa suflecată, săpa la buruiană, printre mușuroaiele de fasole și porumb, noi la gărlă sau pe dealuri.

Nu judeca, nu vorbea de rău, se mulțumea cu puțin, chiar dacă n-avea nimic, zicea mereu: "*avem de toate, mulțumim Domnului*". La discuții între noi, la masă, se ridica și pleca în chilia lui, în cămăruță. "nu vă băgați cu comuniștii", "nu vă înjugați la un jug nepotrivit", ne spunea mereu, cine l-a ascultat? "*A fost dur*", mai ofta mama câteodată... Nu-i auzeam să ridice tonul, sau să se certe, trăiau Cuvântul, nu se abăteau la

dreapta sau la stânga. Dacă-i cerea cineva ceva, nu ezita și-i dădea și ce nu avea: era pe-nserate, și-un om sărman, ieșit din pușcărie, cunoscut de tata la Cervenia, veni la noi, cine să-l primească? Ghebos și țepos, haine jegoose, tuns chilug și fața tuciurie, băga spaima când te privea. Tata l-a primit, mama i-a pus pe masă... I-a cerut 700 să-și cumpere o casă, căci stătea pe drumuri, se plângea că-i singur și părăsit, disperat și nenorocit. Era prea mult, pensia mică, ce să facă? S-a rugat, i-a cerut lui nea George restul și i-a dat toți banii. *"Ți-i dau înapoi, nea Mihăiță"* a luat banii și n-a mai venit... *"celui ce-ți cere, dă-i și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine"* (Matei 5.42). Nu aprecia arta și picturile mele nu-l interesau, într-o zi am găsit ruptă o ilustrată cu Luminiș de Grigorescu, *"cum ai putut să faci asta, tată?"*, l-am certat îndelung, câteva ore... nu-l înțelegeam, plecam supărat și îmbufnat. Lunea zi de post, cu mama și vizite la spital, miercurea la fel, post și rugăciune, la sfârșit de an, ultima zi, în genunchi cu mama, c-au trecut cu bine, apoi se culcau liniștiți.

Obişnuia să scrie la rude, cunoscuți și credincioși ținând o evidență strictă a corespondenței. Mai mult, atunci când scria, includea și o carte poștală cu timbru ce te obliga într-un fel să răspunzi repede fără costuri suplimentare; îi plăcea să primească răspuns îndată.

Lucrurile de sus, pe care noi nu le înțelegeam, rugăciuni și nădejde căci noi vom fi luminați și schimbați odată, a plecat neîmpăcat însă, n-a apucat să ne vadă cu Dumnezeu. *"M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința, de-acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul, judecătorul cel drept."* (2 Timotei 4.7-8) scrie cu litere de-o șchioapă pe piatra lui, lângă mama. Turme de oi, pe dealuri, cu cireși înfloriți la Flămânda, clopote și frunze duse de vânt... cântă cucii în cuiburi pustii, "cucule-cuc", îmi răsună iarăși, ca o melodie trecută...

Amintiri despre mama

Flori de măr, guguștiuci în brad, licurici și urzici pe poteca dintre vișini, început de mai, e ziua mamei, luna florilor, cu parfum și raze de soare care alină și mângâie amintirile mele...

Pe lada de pe sală, răsfățată la soare, mamă torcea și privea pe geam în curte, iarnă la gură sobei îmi citea povești cu turme din Ineu, sau din cartea lui Iov:

*"Cine a închis marea cu porți
Unde este drumul care duce la locașul luminii?
Și întunericul unde își are locuința?
Pe ce cale se împarte lumina?
Și pe ce cale se împrășteie vântul de răsărit pe pământ?
Spune, dacă ai pricepere..."*

Apoi îmi făcea hărți la geografie și mă asculta la lecții, îmi corecta desenele de-o șchioapă, din cartea de zoologie și se lăuda mereu cu picturile mele. Pe balconul din stradă, aștepta zadarnic să-și vadă copiii, privea în gol la tablourile mele, portrete reci și fără viață: tata s-a dus de mult, Daniel este departe, Nina prea ocupată, Maria, Ana, Petre și Gheorghe, Mihai e la spital și Pavi pe munte... Of, singurătate, unde sunt copiii mei?

Zi de vară, cu porumbei sub streșină și curcani gălăgioși cu mărgele, mama toacă vinete sub merii din grădină, "hai la masă, Pavi", cocoșii de pe gard și curcanii lui nea George țin isonul. Borcanul cu floare de soc din cămara rece, plăcinta cu mere cu scorțișoară, cozonaci cu nucă ascunși pe dulap, mereu îmi păstra ce era mai bun, "hai să lingi tava", când făcea crema cu foietaj, "unde-ai fost ușernicule", când veneam aproape seara de la gărlă, nemâncat, cu verdeți în borcan "ți-am oprit vinete cu ardei copti și lobodă"...

Sfioasă și firavă, robotea toată ziua, ca o albină. Pe răcoare scotea pernele și plapuma la geam, la aer, făcea focul în iernile geroase și scotea cenușa, când noi încă mai visam, primăvara văruia pereții cu bidineaua și spăla pe jos dușumelele cu perie și săpun, 4 camere și sala, apoi întindea preșurile din fâșii colorate, țesute de țața Veta de la sală și covoarele lui tata pe pereți. Vara la gărlă cu preșuri și rufe, le întindeam pe sub bolovani să se-nmoaie, le săpuneam bine pe dig apoi pe sub apă ca șerpilor pe la fund, le scoteam iarăși pe digul fierbinte la uscat. La pirostrie, lângă garajul lui Gogu, făcea săpun din cenușă și leșie, toamna mesteca magiun în cazanul de aramă făcut de țiganii lingurari mustăcioși și pucioși. Iarna, pe ger, se ducea la pompă afară la clătut rufe, trosnea gerul și focul în vatră, dar mama n-avea timp de odihnă. Vara spăla rufe la copaie, sub merii creștești încărcăți de fructe și amintiri trecute...

A fost de mică oropsită, copii orfani 3 fete și-un băiat, crescuți la orfelinat, la Drăghiceanu, sus pe Gruî, lângă cimitir; în vacanțe, lăsați singuri în căsoiul mare și pustiu, o "unchiașă" din Bughea mai trecea din

când în când să-i mai vadă, mai trăiesc oare? Școala Normală de Fete, cu diploma de învățătoare, toate 3, ca și fratele de mijloc, la Școala de Băieți, Liceul Carol, de sub dealul Flămânda. După școală se duce la post, la Satu Mare, departe de casă și Câmpulung, departe unde harta se oprește... Îi cunoaște pe Marina și Costică Grecu și prin ei pe Domnul Isus și rămân prieteni pe vecie. O pune să zică jurământul ortodox, cu mâna pe cruce și refuză, știind ce-o așteaptă. "*Nu-i de-a noastră*" strigau bulbucăți de mânie preoții în sutane și cruce mare la gât. Era pe timpul regilor și ortodoxia stăpânea în întuneric. I-au ridicat dreptul de învățătoare și s-a întors la Câmpulung, la casa părintească, mare și goală... tata aflase de ea din București și începu să-i scrie. Îl cunoaște pe tata și merg împreună pentru veșnicie... Tata era dascăl la Apa Sărată și venea zilnic pe jos la 4 kilometri, mama este din nou *integrată* ca învățătoare într-un loc *special* ales de comuniști, în câmpia Burnazului, Teleorman, la Cervenia, loc pustiu, de jale și sărăcie... Tata o urmează prin transfer, care i se aprobă imediat. După 9 ani de exil și lipsuri este dat afară, pentru credință, apoi se întorc la Câmpulung cu 7 copii și o pensie de mizerie. Urmez eu, cu tata legănându-mă și cântându-mi "cucule-cuc", cu părul alb, dar mereu cu Biblia în mână, izvor de viață și înțelepciune. Boli și necazuri, suferințe și mângâieri, copii mici și mărunți, cu pensie de nimic, asupriți de comuniști, dușmăniți de vecini, care strigau pe stradă după ei, mama și tata și-au împărțit durerea și bucuria cu Dumnezeu, singurul prieten care nu înșeală niciodată, turn de scăpare, în vreme de necaz, "*te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și pustiirile ei, o mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia*" (Psalm 91). Au trăit prin credință, în lucrurile nădăjduite care nu se văd, căci cele ce se văd sunt trecătoare, dar cele ce nu se văd sunt veșnice...

Așa am deschis ochii, cu Biblia deschisă larg, lângă bujorii în buchet, parfumați pe masă, cu cântări îngerești cântate de mama, cu povețe înțelepte și veșnice de la tata. "Să nu faci asta Pavi, scrie-n Biblie" spunea mama, apoi tata m-a învățat Psalmul 23, "*Domnul este păstorul meu*", la rugăciune, când ne-adunam cu toții, eu, cel mai mic, eram ultimul, de multe ori moțaiam și visam, când îmi venea rândul, "spune după mine", zicea tata "Doamne Isuse, mulțumesc c-ai murit pe cruce...", apoi să-i aduc aminte pe toți frații, 7, nu se mai terminau...

Mă lua în vizită pe la Marina Grecu, peste pod, bătrână și văduvă în căsuța cu geamlâc și liliac bătut, alb la poartă. Își depăneau amintiri de la Satu Mare, cântau și se rugau. Eu fugeam printre bujorii din curte și poarta dinspre râu, în fundul grădinii. Mă trimetea uneori cu mâncare sus pe deal, pe Gruî lângă cimitir la d-na Podgoreanu, care-i era prietenă. Aduceam urzici și spanac cu ochiuri în sufertașe, apoi, ce răsplată: într-o zi cu soare, m-a chemat de-o parte să-mi arate ceasloave vechi, în germană, cu muzee vechi, portrete de Holbein, gravură de Durer, ce bucurie pe mine. "Știi că-ți place desenul și arta, ia-le tu, căci sunt prăfuite și eu mă duc curând"...

Era sfioasă și modestă, se lăuda cu Dumnezeu și copiii ei; cu capul acoperit mereu, şuvițe albe și ochii căprui, genele mari, aminteau de pozele vechi îngălbenite unde purta pălărie cu boruri, tocuri și geanta asortată după moda franțuzească, ce vremuri... Hainele puține încăpeau toate într-un raft în dulapul înalt cu oglindă de cristal, spartă la colț, un palton ușor de iarnă, pardesiu de toamnă cenușiu și aceeași pantofi negri de 10 ani. N-avea răgaz și vacanțe, copii mulți și pensie de mizerie, unde să se ducă?

Curtea și grădina cu vișini și flori de măr, scuturate de vânt și amintiri, copiii, suflul ei și Dumnezeu, ca alinare și prieten, ce-i mai lipsea? Daniel la Cluj 2 licențe, Maria și Ana fac medicină, Petre scrie lucrări de fizică, Gheorghe calculatoare, Mihai doctor și Pavi la urmă pictează frumos și-a intrat primul, îi plăcea să se laude cu școlile noastre. Când n-am luat la Arhitectură, s-a prăpădit toată vara: "ajută-l tu Petre, căci știi mai bine". Se mulțumea cu puțin, nu vorbea de rău, la fel și tata; credință neclintită și viziune peste timp, căci ea și copiii vom fii împreună, cine are așa nădejde? "*Dragostea crede totul, acoperă totul, nădăjduiește totul, suferă totul*"... versuri trăite, ce înrămează portretul mamei în amintirea noastră.

Iarna, la gura sobei citea viața lui Lincoln, sau Michelangelo, descoperirea Americii, Columb și artiștii Renașterii, îi plăceau merele creștine zemoase și curățate, cu nuci, apoi se desfăta cu lecțiile noastre, sau corecta schițele mele în cărbune.

Pe poteca dintre vișini, raze de primăvară, cântec de cuc și gugustiuc, flori de măr duse de vânt, mama culege urzici în poală, se alintă la soare și oftează... visam oare?... "vreau să vin cu tine, când vei pleca, să nu ne mai despărțim niciodată" îi ziceam și-o priveam cu sfială

și teamă; zâmbea și trecea mai departe, gânduri de copil, licuricii se mirau între brusturi, vântul mătura frunze și imaginile mele... "te rog frumos să mai vii, te-am așteptat și n-ai venit, mi-e dor de tine, Pavi", scria tremurând ultima scrisoare, privea în gol la tablourile reci de pe pereți, fețele noastre și tata, nemiloase păreau figuri ciudate, străine, ca și zidurile de gheață de la bloc... "nu sunteți voi, vreau să fiu cu copiii mei și cu tata" zicea mama, rămasă singură, apoi pe lada din balcon, cu privirea la drum aștepta zadarnic să ne zărească, cine-o veni să mă vadă?

Poteca cu mama între vișini și flori de măr apăru iarăși, pentru puțin, de despărțire, apoi se topi dusă de vânt și amintiri trecute, unde ești mamă?

La adunare

Hai că-i târziu, mă lua mama de mână, târâș grăpiș prin grădină, apoi treceam podul Băilor, ce frumoasă era gârla cu verdeți și tufișuri; după podul de scânduri, scârțâit cu găuri și crăpături, coteam pe lângă gater, rumeguș și praf, băieții cărau cu sacul pentru godinul din casă... În față, drumul șerpuit spre Mățau și Valea Româneștilor, printre dealuri, lângă el un birt și alimentara, cu podea de lemn, neagră și lipicioasă; mă duceam desculț după ulei și zahăr, ce-mi pasă? După gater, bătrâna Nedelea cu căsuța ascunsă-ntr-o copaci, lângă ea, "La Olteanu, pălării, piuapresă, vopsitorie", de-abia citeam literele de-o șchioapă din perete, făceau pălării din fetru și le vindeau pe bulevard. Marina Grecu, cu liliac la poartă și gard înalt, apoi o curte mare, mahala de țigani desculți și pucioși, Coriu, casă de cărămidă și fătoasă, cu televizor, Mica Veta și Gheorghită Purdu, pe aceeași parte, căsuțe mici văruiate alb, cocoșate la stradă. Drumul lung, pe lângă râu, nu se mai termina, "mai e puțin", mă trăgea mama, ajungem în sfârșit la răscruce cu troița de lemn, cu lumânări și candelă, lângă ea poieni cu flori de câmp și dealuri, se vedea Mateiașul. Se termină asfaltul cu trotuar, praf, căruțe și noroi când ploua, garduri înalte, cotețe la stradă. Intrăm prin dos, lângă Sibianu, ce repara ceasuri, o poteca pietruită, o magazie mică cu harabale și lemne de foc, un gang strâmt pe lângă zid ducea sus la țața Veta... În față, sala de adunare. Mare și despărțită în două cu uși glisante, tavanul înalt sprijinit de stâlpi din loc în loc, bănci lungi cu spetează, bărbați pe-o parte și femei pe alta. În mijloc, masa cu Biblia, de unde tata predica în față, cântare și altă predică. Stăteam lângă mama, Mica Veta, Vasilica Zubag și Slăninioiu, în față.

Cântări lungi și plicticoase, predica tata din Daniel, cuptorul cu foc și cei trei scăpați de un înger în alb, Dumnezeu. Mai desenam puțin, mama-mi dădea geanta, avea păhărelul mic pentru cină și-o batistă, cartea de cântări cu cotor roșu, “fii cuminte, că se termina”. Printre rânduri, în colț, Nae Ogăjdanie, cu gura la urechi și ochelarii pe nas “cetesc, cetesc, cetesc și iar cetesc...din străvechea Carte sfântă...”, Mitică Iacob, la ușă dădea tonul, în fund, într-un colț, Cașcaval. Vara ieșeam afară, la joacă pe băncile din față, vopsite alb, așteptam să se termine. Pe la gardul din stradă, ȝiganii atârnav în batjocură, capete de capră cu franjuri... Lângă tata, nea George, în spate Mitică Zubag și Stuparu cu chelia lucioasă, Nistor și Aninoiu mai în spate. La urmă, tot pe drum, aceleași case, le luam la rând, podul Băilor și acasă, prin spate, la Chirculescu. Mai târziu, mama și tata plecau dimineața la cina, pe răcoare, iar eu și Mihai veneam singuri pe la 10. O tăiam prin parc și pe malul râului, alergam bucuroși printre zăvoaie și diguri până sub podul din Schei, la butoaie. M-am dus până-n clasa 8 a, apoi ne-am luat unul după altul, de rușine și n-am mai venit. Treceam pe pod, pe lângă Sală, tata predica, mama înăuntru și noi treceam mai departe, ce grozăvie! Ce gândea tata? Se ruga și postea într-una, trăia prin credința lucruri care nu se văd, caci noi vom fi alături, și ne vom întoarce de la moarte la viață...

Amintiri de la Gheorghe, al șaselea copil

Ce, a murit Dumnezeu?

Înalt, cu ochii verzi către albastru, merge repede și vorbea blând și hotărât. Tata. Mi-l reamintesc de la Cervenia când venea de la școală și pleca înapoi grăbit. Avea un costum maro cu cravată maro când se ducea la școală. Era ascultat de toți ai casei: noi copiii nu-i răspundeam și-i vorbeam cu respect. De mic am crezut că suntem altfel decât ceilalți, că ne deosebim, că Dumnezeu ne-a pus deoparte. În fiecare seară, în genunchi, de obicei rezemați la marginea patului sau sprijiniți de vreun scaun ne rugam împreună toată familia în ordine descrescătoare: începea Tata, pe urmă Mama, Daniel, Nina, Maria, Ana, Petre, la urmă eu. Până la Petre erau șase și uneori el trecea în lumea viselor.

- Petre, îl striga tata la rând.

Petre se trezea dar nu știa unde se află: poate la clasă, la Tabla înmulțirii.

- 4x3 fac 12, răspundea Petre încă nedumerit.

La șapte ani mi se schimbau dinții cu dureri mari în timpul nopții. Tata se scula, mă lua în brațe și-mi cânta "Cucu Cuc", sacadat și mă legăna să-mi aline durerea. Duminica era ziua Domnului pentru toată familia. Tata citea din Biblie și ne rugam. Învățasem de Samson, David și Goliat, Daniel în groapa cu lei, răstignirea Domnului. Ne rugam și de obicei posteam cu toții: într-adevăr, o zi deosebită. Ascultam cu răsuflarea tăiată "Călătoria Creștinului" de Bunyan. Avea poze care mă impresionau: Creștinul cu desaga păcatelor ce atârna greu, și ce bucurie când Domnul Isus l-a scăpat de ea. Nu înțelegeam și tata ne explica să înțelegem, deși cred că nu aveam 5 ani împliniți. Ce lecții de filozofie creștină!

Tata nu tolera minciuna sub nici o formă. Scăpam ușor dacă spuneam adevărul. Dacă mințeam avea un talent deosebit să scoată și să urmărească adevărul. M-a învățat din primii ani de viață că diavolul este "Tatăl Minciunii". Prima zi de școală: Petre plecase înainte. Ana și ceilalți erau la școli departe de casă: Daniel la București, Nina la Zimnicea, Maria la Câmpulung, Ana la Pitești. Tata m-a luat de mână și am mers împreună la școala din Cervenia. Să fii cuminte și ascultător și m-a băgat în clasă... Ionica Sandu era învățătorul meu: ochelari pe nas și înalt de tot. Îmi era frică să mă uit la el. Prin Octombrie, într-o zi după amiază a plecat și s-a întors de la școală, a vorbit cu mama și a plecat grăbit înapoi. S-a întors către seară mai devreme ca de obicei: "M-au dat afară" i-a spus mamei. Nu știam ce înseamnă asta.

Petre era mai mare și Mihai mai mic(4 ani). Tata s-a retras în camera de la stradă. Se ruga. Satana îl lovise rău în acea zi (griji, ce va face cu casă grea, fără serviciu). Avea nevoie de întărire cerească. Domnul Isus îl ajutase de nenumărate mai înainte: "Nu te voi părăsi, nu te voi lăsa". Spunea mamei s-o întărească: "Ce Marieto, a murit Dumnezeu?" În mai puțin de o lună ne mutăm la Câmpulung unde cel puțin nu mai trebuia să plătim chirie...

Amintiri de la Petre al cincilea copil

Amintiri din Cervenia

Am văzut mărturiile pe care le-au adus alți frați despre viața părinților noștri care într-adevăr au fost niște oameni ancorați în Cuvântul lui Dumnezeu. Au fost mari lipsuri , greu de înțeles pentru noi copiii, care am fost parte la greutățile prin care am trecut. Tata a fost un om răbdător și dornic ca să-i fie plăcut Lui în orice situație ar fi fost...dar

noi am înțeles puțin din toate acestea. Am trecut prin lipsuri mari când am stat deportați în câmpia Bărăganului și unde am stat 13 ani departe de cineva care să ne ajute. Mama noastră s-a îmbolnăvit de plămâni din cauza greutăților prin care am trecut toți ca familie... numai cei care au trecut prin asemenea întâmplări ar putea să înțeleagă câte ceva ...dar noi copiii, ce puteam noi înțelege când nu aveam ce pune pe masă ca să ne astâmpărăm foamea, ca copii? Nu înțelegeam de ce ni se întâmplă așa ceva, mama noastră a simțit cel mai mult durerea copiilor. Ea lua parte la durerile și greutățile familiei. Eram urâți de oamenii din sat că suntem credincioși. Mama noastră a trebuit să plece la sanatoriu pentru tratament și noi am rămas singuri acasă, doar cu tatăl nostru și a mai venit sora Ana din Câmpulung să dea o mână de ajutor familiei. Nina, sora noastră cea mai mare, ne ajuta la problemele casei zilnice. La Cervenia am dus lipsă de multe... Fratele nostru cel mare aducea pâine de la București cu trenul, el fiind student și cumpăra din bursa lui și eram așa de bucuroși că mâncam pâinea ca pe cozonac. Vara era mai bine că mâncam multe dudge, care erau o masă pentru noi copiii ... și zarzăre. Tata făcea pâine cu țărâțe și o cocea ca pe cozonac și așa o mâncam. Mie, fiind cel mai mic mi se spunea de copii : *îiurea cioară* pentru că stăteam mult timp în dud ca să mă hrănesc cu ceva... eram bucuroși când făceam câte o vizita într-un sat vecin Șoimul, și ne punea la masă să mâncăm ceva pe săturate. A fost greu, cu lipsuri mari, dar ce pricepeam noi copiii? Tata căra pâine cu sacul de la Zimnicea și o ducea cu spinarea de la gară, care era la vreo câțiva kilometri depărtare de casă. Când lua mama ajutorul social de la stat și cumpăra halva, era bucuria noastră că era tare bună. În curte creșteau niște pomi înalți, tecari , care aveau ca rod niște teci care le sugeam pentru sucul lor dulce și plăcut... la fel era și cu florile de salcâm, care aveau niște flori, brebenei, pe care îi mâncam cu mare poftă...și multe altele... erau ierni grele cu zăpadă care se ridica la peste 1 m și noi făceam tunel prin ea... focul pentru încălzit era numai la bucătărie și în cealaltă cameră dormeam în frig mai mereu, cu puțin foc pentru ca nu aveam lemne decât puține pentru ars. Am fost mutați în satul Cervenia la o casă în capul satului, o casă făcută din chirpici. Avea o cameră de 3x3 metri în care stăteam toți cei cinci copii și părinții; mai era o cameră, care nu era încălzită în timpul iernii... nici nu avea sobă... un perete era crăpat și se vedea prin el în afară. Acolo de multe ori dormeam și pe timp rece că

nu era loc... în cealaltă se făcea foc la o sobă cu motorină, pentru că era mai ieftina. Motorina se ardea la o improvizație de arzător, de multe ori ieșea fum în casă. Stăteam toți copiii într-un pat din lemn așezați de a latul ca să avem loc. Vara era mai bine căci noi copiii scoteam patul afară în curte și dormeam sub cerul liber toți într-un pat tot de-a latul și povesteam din peripețiile zilei până adormeam. Eram bucuroși când treceau oamenii cu căruța de la câmp și ne mai lăsa și nouă câte un pepene ca să ne săturăm... eram fericiți. Aveam o capră pe care o pășteam eu în spatele casei, unde era un pâlce de pădure cu salcâmi; au fost multe peripeții ale copilăriei pe atunci. Apa o căram cu găleata de la o fântână care avea un proțap și cu ciutură, aflată la o depărtare de câteva sute de metri. Cu câinii mă obișnuisem și nu îmi mai era frică de ei cu toate că mi-a înfipt unul colții prin pantaloni; eram de vreo 7-8 ani. Eram câini ciobănești mari și periculoși pe care îi alergam alteori cu pietre. În ce privește îmbrăcămintea și încălțăminte mergeam desculți și doar în chiloți și cu o cămașă pe deasupra. Acesta era portul copiilor la țară pe timpul verii cu călduri înăbușitoare și greu de suportat. Când era ziua de naștere în familie, toți posteau chiar dacă eram copii mai mici, cât puteam rezista și învățam versete din Biblie, pe care le scriam pe foi mai întâi și după aceea le învățam pe de rost. În timpul vacanțelor ne puneam să copiem fragmente din cărți creștinești pentru a avea o preocupare și să facem exerciții de scriere. Tata fiind profesor de limba română eram obligați să știm gramatica și să scriem corect caligrafic și ortografic. În fiecare seară aveam ora de rugăciune cu toții, și fiind obosiți mai și adormeam până să ne vină rândul la fiecare. Nu ne lăsa să ne jucăm decât între noi din familie, ca să nu învățăm lucruri urâte de la copii din sat.

A fost foarte greu când tata a fost dat afară din serviciu de la școală pentru că nu mai corespundea să fie dascăl cu concepții religioase și nu putea să se încadreze pe placul comuniștilor care erau la putere și care băgaseră frica în oameni. Cei mai înstăriți și cu ceva carte fuseseră închiși sau deportați și li se confiscase toată averea. Așa am avut și noi parte să stăm într-o casă a unui fost chiabur, Stănculescu, cum îi numeau comuniștii pe oamenii mai avuți. Acolo ni s-a dat doar o cameră și o bucătărie, restul clădirii fusese declarat sediul cooperativei agricole a comunei. Tatăl nostru era singurul cadru didactic care era licențiat din tot raionul Zimnicea, om cu două facultăți și care a fost persecutat că nu făcea propagandă comunistă în școală, iar ca inspector școlar pe raion era

pus un politruc cu patru clase primare. El mergea la școală cu sticla de cerneală a lui proprie de acasă, în cazul în care scria ceva în scop personal, ca să nu folosească ceva ce nu-i aparținea. Nu am fost încadrați ca pionieri cât am fost în școală din cauza credinței. Duminica mergeam la o adunare în comună, adunare de credincioși, care erau oamenii cei mai nevoiași și nebăgați în seamă, unde am fost și noi cât de cât apreciați; unii dintre ei aveau grajdul pentru a adăposti calul pe timp de iarnă într-o încăpere a casei, așa zisă tindă, erau așa săraci... între timp s-au mai născut Gheorghe și Mihai tot în Cervenția și eram șapte copii la masă în fiecare zi cu lipsurile și bucuriile zilnice ..

Au fost vremuri destul de grele pentru întreaga familie, dar... au trecut cu ajutorul primit de Sus. Când tata a rămas fără servicii, după o jumătate de an ne-am mutat toată familia la Câmpulung, și am stat împreună cu familia Alexandrescu și familia Donici în aceeași casă moștenită de la părinții mamei noastre.

Ana al patrulea copil

Amintiri din Cervenția

Acum după mai mulți ani și credincioasă fiind, când încerc să depăn amintirile, să le cern prin prisma Cuvântului Său, nu pot decât să-mi plec genunchiul cu cutremur în fața Înțelepciunii și Credincioșiei a Celui de 3 ori Sfânt, cum spunea tata.

Amintirile mele din Cervenția încep în toamna anului 1948 când am sosit cu tata aici; eram de 5 ani jumate și Petrică ,mai mic, de 3 ani. Prima casă în care am locuit a fost la țața Floarea. Avea 2 camere în față, una în care mama gătea; o sobă cu plită cu coceni de la știuleții de porumb pe care îi ardeam; aici dormea mama cu cei mici, iar dincolo tata cu cei mari. Iarna nu era încălzită; fiind o regiune de câmpie, pădurile erau puține, lemne aveau numai spitalul și școala; oamenii ardeau coceni rămași din știuleții de pe câmp și-i țineau pentru ei; nu era depozit de lemne ca să cumperi, tata n-avea de unde să aducă acasă.

Când am ajuns în clasa întâia, deja ne mutasem într-o casă boierească(a lui Stănculescu); la început ne-a dat o cameră mare și luminoasă în față, avea baie cu cadă; mai aveam o cameră mai în fund cu sobă de teracotă (pentru care n-aveam lemne), apoi o bucătărie cu ciment pe jos și o sobă de tuci, unde era mai mereu apă caldă. Dormeam toți

copiii într-un pat în camera fără foc, iarna ne dădeam jos numai bocancii. Era greu pentru mama să ne facă baie, căci n-ajungeau cocenii...

După o vreme ne-a luat camera din față cu baia și i-au dat-o grăjdarului Petra de la CAP. Vara aveam o bucătărie cu plită, în mijloc o măsuță scundă (tata i-a lungit picioarele, apoi a adus-o la Câmpulung) pentru mămăligă... toți stăteam în jurul ei cu o bucățică de zahăr cubic și așteptam rândul. Apoi ne-au luat și bucătăria și-au dat-o la țigani, băgați la noi în curte... În grădină erau pomi de tot felul, care n-apucau să dea fructe, căci le mâncam de crude, n-apucau să se coacă... La fel și dimineața eram în duzi, erau 2 în fundul curții, eu și Petre ne cățaram repede și ne săturam; la fel făceam și cu duzii de la școală. Am dus lipsuri mari dar nu-mi amintesc să fii plâns de foame, ba încă posteam cu toții foarte des, prin minune, ne săturam cu ce aveam.

Văzând c-avem prea multe, ne-au mutat iarăși în fundul satului într-o casă părăsită, fără apă, la fel cu 2 camere... O cameră încălzită de tata cu o sobă pe motorină; arzătorul improvizat scotea fum și duhoare; acolo dormea mama cu cei mici (Gheorghe și Mihai) iar Petre sub firidă unde era cald. Eu cu tata dormeam dincolo fără foc, pereții iarna înghețau de promoroacă și sclipeau... Drumul la școală era lung, din vârful dealului prin nămeți și viscol, ajungeam udă și mă uscam la soba din clasă... la fel Dumnezeu ne-a păzit de răceală, nu-mi amintesc de febră și tuse... Noi copiii eram fericiți; erau lipsuri dar ne învățasem cu ele, nu știam altfel de viață. Aveam o capră și o alergam toată ziua cu o cană în mână ca s-o mulgem, apoi un cârd de rațe pe care eu le hrăneam; tăiam foi de salcâm, le amestecam cu mălai și nisip ca să țină de foame. Umblam desculță prin pădurea de salcâmi ca să strâng vreascuri de foc, mă înțepam la picioare și zgârieturi... Am mai avut și 2 porci, care sprinteni și mereu flămânzi săreau gardul cotețului și ține-te să-i prinzi... Era greu pentru tata cu mulți copii și bani puțini să ne îmbrace și să cumpere caiete și cărți. Maculatoarele le făcea tata din hârtie de împachetat, cusute cu ață la mijloc; în timpul verii, eu le ștergeam ca să le folosim iarăși. Chiar așa eram primii în clasă și cei mai frumoși... Mai târziu, ne aminteam cu toții, cu mama care a dus tot greul; râdea și ea câteodată... Dumnezeu ne-a purtat de grijă în toate, am crescut întregi și fără beteșuguri.

Când ne-am făcut mari, la liceu și facultate, am realizat ce strâmtă este calea credinței și trebuie să plătești, uneori totul. Am ales calea mai largă, mai ușoară, dar Dumnezeu ne-a adus pe toți înapoi.

Eram disprețuiți de oameni, căci eram credincioși. Pe ulițele satului, când umblam cu tata, copiii aruncau cu pietre după noi și strigau *pocăitul*. Auziseră de la părinți și făceau la fel. Acum înțeleg ce greu era pentru tata să aducă mâncare sau lemne de foc. Pe lângă banii puțini, disprețul sătenilor era pe deasupra. În mijlocul grânarului noi duceam lipsă de mălai și coceni de foc; la magazinul din sat nu le găseai.

Eram 5 copii, Daniel și Maria la liceu, la Câmpulung cu bursă, la nea George, iar Nina la liceu la Zimnicea. Toate erau scumpe, ca după război, prin sat veneau căruțe cu mere din Moldova să facă schimb cu grâu și porumb; ne uitam și noi la ele.

Noi copiii ne sculam cu rugăciuni, cântări și versete; ne culcam la fel. Nu ne băteam și nu ne certam. Părinții nu-și pierdeau cumpătul în fața noastră (numai ei știu de câte ori au renunțat la mâncare pentru noi). Niciodată nu i-am auzit certându-se sau ridicând glasul; trupul familiei noastre a crescut sănătos. Când *mica Veta* mi-a spus să fiu fata ei, că-mi cumpără rochii frumoase, eu am spus : *să-mi cumperi o mie de rochii, eu mă duc la frații mei...* În mijlocul greutăților tata a fost neclintit și dorea să spună și la alții despre Domnul Isus. Pe mama au dat-o afară din învățământ, în Ardeal, apoi au aruncat-o în Câmpia Burnazului, la Cervenia. Tata a urmat-o prin transfer de la Apa Sărată, de lângă Câmpulung , căci le trebuiau 2 salarii să crească cei 5 copii, în acele vremuri, după război. Așa am ajuns la Cervenia, unde ne-a fost luat minimul de trai, apoi disprețul și batjocura sătenilor... Evrei 10.32-34 : *Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca privesc în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de alta v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă... .ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește.*

Amințiri de la Maria al treilea copil

Lumini pe calea vieții

Motto: Ps. 116: 12-13, “Cum voi răsplătiți Domnului toate binecuvântările lui Față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor și voi chema numele Domnului.”

Acest mesaj luminos și dătător de nădejde l-a transmis viața tatălui meu, viață presărată și cu mulți “spini” dureroși, dar Domnul i-a dat puterea să vadă dincolo de împrejurări și circumstanțe care au încercat să-l distragă adeseori de la modelul desăvârșit pe care l-a iubit și a dorit să se identifice cu El. Trăirea lui plină de evlavie și smerenie n-a fost înțeleasă de noi, copiii lui, pentru că priveam la lucrurile care izbesc privirea și marama care ne acoperea ochii inimii și ai minții nu lăsa să pătrundă în noi Lumina Vieții și a Adevărului.

Și așa am răătăcit cărarea pe care se înscrisese tatăl meu în alergare pentru câștigarea premiului promis și garantat în Domnul Isus, dar Domnul, bogat în milă, îndurare și iubire, nu ne-a lăsat în voia minții noastre deșarte și s-a folosit de împrejurări, încercări fără ieșire firească, chiar nuiua disciplinei, ca să ne aducă pe fiecare, în mod personal și diferit, în casa Lui binecuvântată, ca să-L putem cunoaște ca Domn și Mântuitor și să-I cântăm o cântare nouă, de laudă și închinare (Ps. 40: 1-6; Ps. 107), mesaje care au devenit repere de viață și pentru mine ca și pentru frații mei și copiii mei. Lăudat să fie Domnul care mă iubește necondiționat și pe măsură ce trec anii cu limitările inerente să mă convingă că nu greșește și mă vrea cu gelozie pentru El și cu El în veșnicie (Romani 8: 28-29; 37-39).

Mi-l amintesc pe tata încălțat cu râvna Evangheliei păcii, încins cu Adevărul pe care l-a iubit și prețuit, având scutul credinței, platoșa neprihănirii dăruită de Domnul, precum și coiful mântuirii, sabia Duhului pe care a mănuit-o cu destoinicia dată de El spre zidirea Bisericii cea adevărată, slujitoare și mărturisitoare.

Puterea de slujire care a presupus și sacrificiu de sine a primit-o din iubirea aproapelui și a Domnului, din deprinderea postului și a rugăciunii. Câte lacrimi or fi curs pentru noi, copiii lui, care aveau ochii închiși, orbi ce vedeau Calea Dreaptă prea îngustă pentru niște aspirații deșarte, pline de orgolii și de eul pus pe tronul inimii!? Nădăduind că Domnul ne va lumina și ne va arăta calea ce trebuia s-o urmăm, pentru a avea parte de binecuvântările promise celor care vor iubi venirea Lui, veghetori cu candelile aprinse, n-a pregetat să stea în post și rugăciuni pentru noi, copiii lui și pentru toți copiii lui Dumnezeu din adunarile pe care le păstorea cu dăruire, slujire în dragoste și adevăr.

Aceste lacrimi au fost strânse în burduful Său și mulțumim Domnului că și-a adus aminte de ele și le-a onorat cu binecuvântarea de

a-L cunoaște pe El și a dori să fim împlinatori ai Cuvântului semănat cu stăruință.

Prin viața tatălui plină de jertfirea de sine, de dragoste pentru Cuvântul scris pe care l-a trăit și l-a vestit celor de aproape și celor de departe, am convingerea că Domnul l-a onorat să facă parte din norul de martori care să ne încurajeze să dorim să-i urmăm pilda de smerenie căci el a urmat pilda Domnului Său fără preget, chiar dacă încercările au fost grele și nu puține.

Mesajul cărții, ca și experiențele copiilor lui și a celor ce l-au cunoscut, sunt mărturia că El este temeliea vieții care predată Lui este garantul accesului la bogăția Slavei Sale, dată în dar, ca Har veșnic binecuvântat. Parafrarez: *“Numai Harul, numai Harul ne păstrează neîncetat, El ne face, El ne ține credincioși cu adevărat.”*

P.S. Mă întâmpina în pragul casei cu zâmbet și lacrimi în ochi, la veniri și plecări, cu îndemnul *“Măriuța, să nu uiți să citești Cuvântul vieții și să te rogi!”*.

La 33 de ani împliniți, vârsta lucrării mesianice, am primit de la tata ca dar o Biblie care a stat ani de zile în bibliotecă, dar care mi-a devenit atât de necesară și de folos în viață când nimic altceva nu-mi aducea alinare și pace.

Cu prețuire pentru moștenirea spirituală lăsată familiei,
Măriuța, 01/03/2013 Craiova

Amintiri de la Mariana, soția lui Petre Beloiu.

Pe mama soțului meu, am cunoscut-o mai bine când, studentă fiind și îndrăgostită de fiul ei, Petru, făceam tot posibilul să plec cu dânsa de la adunare, ca să pot schimba câteva vorbe despre el. Mama era mereu grăbită, acasă o așteptau multe de făcut, multe guri de hrănit, dânsa avea cele mai multe responsabilități legate de casă.

Eu nu am cunoscut-o pe vremea când era o învățătoare iubită de elevi pentru felul plin de dragoste și finețe cu care se purta cu ei. Atât dânsa cât și soțul dânsei, învățătoare și profesor, primeau scrisori de mulțumire și de recunoștință de la foștii lor elevi, ba chiar și invitații de a-i vizita la casele lor ca să le arate cum învățăturile primite la școală au prins contur. Avea o voce blândă și o mare dragoste de copii, fiind gata să sacrifice pentru ei ultima bucatică de pâine în vremuri grele și căutând să-i formeze așa încât să fie oameni și să iubească frumosul în viață.

Avea o mare sensibilitate pentru tot ce era frumos și delicat, și chiar cu mai puține resurse decât alții reușea să facă din căminul ei un loc plăcut, ospitalier și de o curățenie remarcabilă. Era firavă, dar harnică și pricepută și multă vreme cozonacii făcuți de dânsa mi se păreau cei mai buni. Ce apreciam foarte mult în casa socrilor mei era faptul că mereu aveau câte un musafir care dorea să discute cu ei, să le ceară sfatul într-o problemă sau alta, și nu auzeam niciodată un cuvânt de reproș din partea cuiva sau o critica la adresa unei persoane. Era un lucru cotidian să aibă oaspeți cei mai mulți neașteptați, și mereu era ceva de dăruit din timpul sau resursele lor, de altfel destul de modeste. Domnul Isus pe care ei Îl adora și Îl ascultau purta de grijă ca fiecare să se bucure și chiar să se sature cu puținul pe care-l împărțeau cu bucurie.

Un lucru ce-mi plăcea chiar înainte să fiu în aceasta familie era faptul că în curtea aceea erau atât de mulți adolescenți și tineri și bineînțeles că mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp în compania lor. Dar asta nu se putea decât în mod cu totul excepțional: "nu se cădea" și apoi eram cea mai mare dintre frați în familia mea, și aveam deja mai multe responsabilități! Excepția era ziua de naștere a colegei și prietenei mele, Simona, una dintre cei 15 veri din curtea cu trei brazi din centrul orașului Câmpulung Mușcel!

Cum se descurcau acești părinți, care aveau câte opt copii ce trebuiau îmbrăcați, trimiși la școală și care de trei ori pe zi se prezentau la masă? Aveau o încredere neclintită ei, părinții, în dragostea și îndurarea lui Dumnezeu, își făceau treaba bine și la slujbă și acasă și împreună cu copiii laudau pe Dumnezeu și citeau din Biblie. Dumnezeu Bibliei în care ei se încredeau nu i-a părăsit niciodată, i-a copleșit cu binecuvântări dar și cu încercări. Au trecut prin lipsuri materiale, prin suferință fizică și emoțională, prin deportare în sudul țării din cauza credinței lor în jertfa Domnului Isus, au trecut prin despărțiri atunci când pruncii făcându-se mari au început să plece la școli mai depărtate și mai mari, dar mereu, mereu, au urmat cu credincioșie pe Domnul și Mântuitorul lor, lăsându-ne o pildă vie și un model de urmat atât pentru noi cât și pentru copiii noștri. Când am devenit parte din această familie binecuvântată, familia Mihai și Marieta Beloiu din Câmpulung Mușcel, deși eram și eu dintr-o familie cu principii asemănătoare de viață, am fost foarte surprinsă să aflu că în familia părinților soțului meu zilele de naștere ale fiecăruia se sărbătoreau "prin post și rugăciune" și prin citirea psalmului

corespunzător anilor împliniți! Ce mirare pe mine! Unde erau tortul și prăjiturile din alte familii? Sau darurile mai mult sau mai puțin costisitoare? Părinții considerau ca cel mai de preț dar este credința în Mântuitorul și viața veșnică cu El în veșnicie și asta încerca să îi învețe pe copii chiar și de ziua lor, sau mai cu seamă atunci, pentru că acea zi era și una de bilanț! De mai multe ori am făcut și eu acest lucru cu copiii noștri, mai ales cu cei mari, dar am adăugat și câte un mic dar și postul se termina la mijlocul zilei!

Un alt lucru prețios pe care l-am învățat de la bunu și buna, cum obișnuiau nepoții să le zică, a fost scrierea unui carnetel, pentru fiecare copil când se naște, cu mesaje de la părinți și bunici. Ce bucuroasă am fost când la căsătoria mea cu Petru, al cincilea lor copil, am primit și noi carnetelul lui în care, tatăl scrisese la fiecare aniversare câteva cuvinte pline de duioșie și adânc înfipite în principiile lui de viață, o viață exemplară de ascultare de Dumnezeu și de dăruire pentru sufletele nemuritoare ale semenilor lui.

L-am cunoscut pe tata, de fapt tatăl viitorului meu soț, încă din copilărie când alături de părinți și frați mergeam la aceeași adunare. Mai întâi l-am cunoscut pe el apoi pe mama, soția lui. Era un om înalt, cu o ținută dreaptă și cu părul alb, deși alții de vârsta lui nu erau nici cărunți, probabil o moștenire de familie. Vorba lui era blândă și în același timp convingătoare, cu argumente ce nu permiteau comentarii. Prima mea imagine despre dânsul se leagă de predicile din Vechiul Testament pe care le sorbeam, împătimită cum eram de istorie și având în minte multe din întâmplările personajelor vestite din Biblie. Părinții noștri ne citeau din Biblie și cu timpul fiecare dintre noi, frații, citeam și povesteam, ne puneam întrebări unii altora să vedem care știe mai mult. Dar, tata, explica și făcea analogie cu Noul Testament acolo unde era cazul, trecea dincolo de întâmplare, trăgea învățăminte și unele le pricepeam și eu, un copil, de școală primară, care nu citeam altă carte decât Biblia. Pe vremea copilăriei mele, cărțile, altele decât cele strict de școală nu ne erau îngăduite, ca un mijloc de protecție pentru mintea și inima noastră. Așa că Biblia era cartea de căpătâi, dar câte lucruri greu de înțeles erau acolo și cât de mult așteptam duminica să mai aflu câte ceva! Tatăl meu se ocupa de copiii cei mici, până în clasa a doua, a treia, dar eu mă consideram mare la cei 11 ani și eram dornică de predici mai elaborate...(zic acum!). Tata avea primul lui copil pe Daniel, băiat frumos

și credincios, student sau elev de liceu în clasele mari, care uneori mai spunea câte ceva în adunare, ceva mai scurt, dar tatăl meu era așa de entuziasmat încât acasă ni-l dădea mereu de exemplu!

nu îmi amintesc să fii avut curajul să vorbesc cu el în adunare... îl admiram în unele chiar mă temeam să nu cumva să afle că mai supăram pe părinți sau mă mai certam cu frații mei în cursul săptămânii!

Mai avea un obicei când venea în casa părinților mei ne pune pe fiecare dintre copiii mari să spunem ce verset din Biblie am învățat în săptămâna aceea. Și nu era așa de ușor să spui același lucru, pentru că avea o memorie foarte bună, nu puteai să-l păcălești, și la fel avea o dorință fierbinte ca noi, copiii, să știm cât mai multe versete! Acum, după mulți ani, îmi aduc aminte ce am învățat atunci, și deși la vremea aceea mi se părea greu acest lucru, cred că a fost perioada când am învățat cele mai multe versete care mi-au călăuzit pașii în timp. Obiceiul acesta l-a practicat și cu nepoții săi, copiii noștri, pe care i-a iubit, le-a scris scrisori încă de când s-au născut cum a făcut și cu copiii lui, și care datorită dânsului au căpătat obiceiul de a memora versete.

Amintiri de la Selina, soția lui Gheorghe Beloiu.

Amintiri despre socrul meu, Bunu.

S-a întâmplat acum 30 de ani, când după ce ne-am căsătorit, George, soțul meu, m-a introdus familiei lui, de la Câmpulung Mușcel, la mătuși, unchi, veri și în special tatălui lui, Mihai Beloiu, care nu a participat la căsătoria noastră din București, 22, aprilie, 1978.

Era o vară plăcută, când pentru prima oară am văzut casa în care George a copilărit, o casă mare cu porți de fier și brazi înalți, din fața intrării principale. Dar ce m-a impresionat și m-a intimidat a fost socrul meu, Bunu. Avea o înfățișare distinsă, calmă, duioasă, zâmbitoare și mai ales avea o privire smerită și modestă. M-a îmbrățișat cu căldură și după câțva timp de conversație, m-a întrebat dacă cred în jertfa de la cruce a Domnului nostru Isus Cristos și dacă cred în mântuire. Am răspuns, surprinsă, că într-adevăr, cred, în jertfa Lui, dar nu prea am înțeles semnificația adâncă a cuvântului mântuire. Pot recunoaște că nu auzi prea des în biserica ortodoxă, cuvântul mântuire, salvare, sângele Domnului vărsat pe Cruce, pe muntele Golgota, pentru salvarea tuturor celor ce cred, se pocăiesc și se predau Mântuitorului nostru.

Cartea Cărților, Biblia, o carte mare și cu aspect vetust era așezată și deschisă pe masa din mijlocul camerei de zi, și pe care o citea de mai multe ori pe zi. Bunu era dedicat vieții conform cu Evanghelia, citea numai Biblia și alte cărți legate de credința creștină, rupt de viața lumească, patronată de cel rău. El citea și ziarul România Liberă numai pentru informații, dar nu asculta radioul sau televizorul, pe care le considera o poartă spre păcătuire. Mi-a dat câteva cărțicele creștine, ca “Pâinea cea de toate zilele”, pe care am citit-o și care, de asemenea, m-a impresionat. În această cârtică se vorbea de Domnul Isus, de oameni care au părtășie cu El și-L mărturisesc prin fapte plăcute Lui.

Am fost invitată și la adunarea credincioșilor după Evanghelie, unde cu capul acoperit și privirea pioasă am încercat și eu să cânt după cartea de imnuri și să citesc din Biblia fără cruce.

De fiecare dată când mergeam la Câmpulung, bunu era prezent în bucătărie ca s-o ajute pe soacra mea la diverse treburi. Numai el făcea cumpărături în piață atât pentru familia lui cât și pentru cumnatele lui, Lenuța și Vetuța, care, câteodată, se întâmpla să uite să-i spună să cumpere un obiect, dar dânsul cu calmă, admitea să se întoarcă înapoi în piață ca să cumpere produsul pe care l-a uitat să-i spună una din cumnatele sale.

Când venea în vizită la noi la București, cu o voce duioasă, blândă ne povestea, dar ne vorbea și despre Cuvânt, încercând să evanghelizeze în primul rând pe copiii lui, cât și pe familia mea, care l-a respectat și prețuit. A vizitat și pe bunicii mei la Roșiori de Vede, pe mama mea la București, dar, toți, ortodocși prin tradiție, au ascultat mesajul lui Bunu, doar atât. De fiecare dată, venea la noi, acasă, cu cașcaval afumat de Câmpulung, ori ne trimetea și pachete cu mere, pere, fasole și alte bunătăți. Era generos, în ciuda faptului că nu era bogat, mereu avea un gând bun pentru fiecare, chiar când era tratat cu indiferență, câteodată de copiii lui, din cauza credinței și a vieții lui dedicate Domnului.

Socrul meu, cât a stat la noi, cam o lună, a încercat să discute și cu vecinii noștri despre Biblie și Domnul Isus, dar nu a prea avut succes ca să fie ascultat. Era considerat rătăcit, obsedat și bătrân. Important, că în fața lui Dumnezeu, el a lucrat riscându-și viața, sănătatea, “prestigiul” familiei și chiar bunăstarea ei.

Bunu a fost un misionar creștin, un sfânt care a luptat în armata Domnului cu platoșa Sfântului Cuvânt, prin post și rugăciuni în genunchi

și cu lacrimi în ochi. A luptat și s-a sacrificat pe el și familia lui într-un regim totalitar, ateist și comunist, ca să răspândească mesajul după Cruce și să-l facă cunoscut oamenilor cu adevărat ‘săraci’, disperați, nefericiți, bolnavi.

Putea să emigreze într-o țară liberă și prosperă ca noi și ca alți creștini după Evanghelie, dar, a preferat să rămână în țara lui, care avea mai multă nevoie de el, decât o țară străină. A fost trimis de ierarhii bisericii ortodoxe în Anglia, la specializare, dar a refuzat spre stupefacția întregii familii și a prietenilor. A dorit să rămână un misionar în țara lui, misiune pe care a împlinit-o cu dragostea, puterea și bucuria Lui.

Curtea lui de la Câmpulung era des, plină de oameni și din satele vecine, care veneau la dânsul pentru sfaturi și alte nevoi spirituale. Munca lui a dat și roade bogate în afara familiei lui, dar după moartea lui Bunu și în urma scrisorilor lăsate ca testament copiilor lui, Duhul Sfânt al Domnului a început să lucreze și în sufletele copiilor lui, cât și în al meu. A fost o adevărată mărturie, o icoană a adevăratului om stăpânit de Duhul Sfânt și în care s-au reflectat roadele Duhului Sfânt, în special dragostea, răbdarea și pacea Lui.

Mihai Beloiu, socrul meu, de care întotdeauna am fost mândră de chipul lui distins, de elocvența cu care vorbea în adunare de înțelepciunea și erudiția lui, de protecția pe care o simțeam noi ca familie, de ajutoarele materiale, morale și spirituale pe care le-am primit, și mai ales de moștenirea pe care ne-a lăsat-o: dragostea și părtășia cu Cel care ne-a creat și salvat, Domnul nostru Isus Cristos.

10 Ianuarie 2008, Cupertino, CA

Amintiri de la nepoți

Cosmin Sandu, nepot

Citesc cu plăcere și respect mărturia de viață a bunicului meu. El a descoperit în inima lui o comoară, Împărăția lui Dumnezeu, pentru care a vândut, în ciuda unor ezitări povestite cu sinceritate, tot ce a avut. Și a putut să facă acest lucru, fiindcă Negustorul de mărgăritare, Domnul Isus Cristos, a plătit pentru el, Mihai Beloiu, cu viața Lui. Și ca o perlă de mare preț ce se lasă șlefuită prin Cuvânt, bunicul meu a strălucit fără ca eu, micuț fiind, să pot să văd această strălucire, căci nefiind lumească ea rămânea invizibilă pentru cei care nu erau încă în Cristos. Acum, la cei 40 de ani ai mei, după ce l-am primit pe Cristos în inima mea, am

descoperit și apreciez mostenirea ce am primit-o de la Domnul într-un vas de cinste: bunicul meu. Mulțumiri fie aduse Celui ce este o temelie veșnică, dătătorul de Viață, Isus Cristos.

Geneva, 26.02.2013

Radu Sandu, nepot

Citind *Isus, Temelia Vieții* și privind tabloul bunicului, îmi vin în minte câteva imagini și amintiri despre el din copilărie.

Îmi amintesc destul de vag vacanțele petrecute la Câmpulung și mesele de la bunici. Cea mai puternică amintire este legată de mesele pe care le luam împreună, când înainte să ne așezăm la masă, bunicul spunea câte o rugăciune. Noi, copiii, îl ascultam și păream smeriți, dar nu știam mare lucru despre Dumnezeu, acasă nu ni se vorbea de El. Dar văzându-l cu câtă dragoste și smerenie vorbea despre Domnul Isus, atitudinea lui își punea amprenta și asupra noastră.

Simțeam că el cunoaște ceva vital pentru viața noastră, ceva pe care încerca să ni-l transmită, vorbindu-ne deseori despre Domnul Isus. Dar pe atunci joaca era principala noastră preocupare și nu prea acordam mare importanță spuselor lui.

Altă amintire este legată de cărțile pe care le avea în bibliotecă. Descoperisem gustul pentru lectură și pe oriunde mă duceam, căutam plin de curiozitate prin biblioteci să descopăr ce cărți aș mai putea citi. Astfel, am descoperit *Joni*, povestea fetei care, paralizată de la 18 ani, ajunge în final să-i mulțumească Domnului pentru asta, pentru că altfel poate nu l-ar fi cunoscut pe El. Atunci n-am reușit eu să înțeleg cum este posibil așa ceva, deși bunicul a încercat să-mi explice.

Amintirea acelei cărți m-a urmărit peste ani, până în vremea facultății, când, recitind această carte, l-am găsit și primit în viața mea pe Domnul Isus. Și totodată am simțit nevoia să aflu mai multe despre bunicul meu, mai mult decât puținele lucruri pe care le știam.

Citind cartea lui, amintirile despre viața lui și gândurile celor care l-au cunoscut, l-am descoperit nu numai pe omul care și-a închinat viața Domnului, am descoperit un om căruia sunt mândru că îi sunt nepot, dar și un model pe care aș vrea să-l urmez în viață.

București, 26/02/2013

Robert Beloiu, nepot

Eu nu l-am cunoscut prea bine pe bunicul meu Mihai Beloiu - Bunu, cum îi spuneam în familie. Ambii bunici ai mei locuiau în Câmpulung, așa că am petrecut mai mult timp în casa părinților mamei mele. Din acest motiv, nu îmi amintesc prea multe lucruri despre tatăl tatălui meu.

După ce a murit el, am putut să îi citesc testamentul și însemnările lăsate familiei. M-au impresionat destul de mult la acea vreme, dar nu îndeajuns. După mai mulți ani, am primit pe Domnul Isus în inima și viața mea. Atunci însemnarile lui au însemnat mai mult decât când le-am citit pentru prima dată. Mi-am reamintit de ele, după ce unchiul meu Pavy Beloiu, a scris prima ediție a cărții vieții lui.

Ulterior când m-am mai maturizat, învățămintele din însemnarile bunicului au început să capete o semnificație mai aparte. Atunci când am început să îmi pun întrebări și să caut răspunsuri, mi-am reamintit cele scrise de bunicul meu.

Un lucru care m-a marcat și îmi dă de gândit mult este acela că bunicul meu a renunțat efectiv la tot pentru a urma pe Domnul Isus. Pentru el nu a avut mai mare valoare nici cariera universitară, nici presiunea familiei, nici greutățile întâmpinate de-a lungul vieții, nici deportarea, nici faptul că nu a avut avere materială. De asemenea, la vârsta terminării studiilor, foarte tânăr fiind, nu a fost impresionat de slava de a sluji în locuri mari și nici de perspectiva unei cariere strălucite și lipsite de griji.

Am stat și am reflectat: pentru el credința creștină a fost cu adevărat reală și vie. Pentru el credința nu era ceva opțional sau superficial. Efectiv, pe baza credinței lui și a trăirii învățămintelor Domnului Isus, el a putut - prin puterea Duhului Sfânt - să nu se lipească de nimic de pe acest pământ.

Mi-am pus întrebarea: ce ar putea să însemne pentru mine o astfel de trăire? Aș putea eu oare să am aceeași credință ca a lui? Aș putea eu oare să traiesc în viața mea măcar un an/lună/săptămână așa credință pe baza căreia să pot să mă dezlipesc de toate de pe acest pământ: mașina, telefon, calculator, casă, grădină, bani, etc. de dragul Domnului Isus? Aș putea eu oare acum, chiar și în România, să accept să fiu acuzat pe

nedrept din cauza credinței mele așa cum a făcut bunicul? Oare de câte ori, întâmpinând probleme, prima mea reacție este: "Doamne ajută-mă!"?

Am fost foarte surprins să întâlnesc în anii mei de studenție în București și ulterior în întâlniri în diverse locuri mulți oameni foarte diferiți care l-au cunoscut. Toți, fara excepție, spuneau: "Sunteți ruda cu dl. Beloiu de la Câmplung? Da? Ce credincios deosebit". Am auzit replica asta în București, în Sibiu, în Rucăr, în Pitești... oare ce fel de credință și de purtare a avut bunicul, încât și acum la aproape 30 de ani de când Domnul l-a luat acasa, oamenii își mai aduc aminte cu plăcere despre el? Cât de mult și de reală a fost cunoasterea lui despre Domnul Isus de a putut avea o astfel de viață și o astfel de credință? Este adevărat ca viața lui nu a fost mediatizată așa de mult ca viețile altor frați creștini. Însă, viața lui a avut o influență mare asupra multor oameni. Suprinzător este că încă amintirea despre el nu s-a stins... *Ce va ramane dupa mine?*

Acum, că am această șansă, aș vrea să adaug câteva cuvinte despre bunica mea – Buna. La fel ca și cu bunicul, nu am cunoscut-o prea bine. După ce bunicul a plecat *acasă*, bunica a stat o iarnă acasă cu noi, la Pitești. Atunci am stat puțin mai mult cu ea. Bunica a fost o femeie credincioasă foarte modestă. Dar cred că a fost o femeie dedicată lucrării Domnului. Este adevărat ca despre ea nu a încercat nimeni să scrie o carte. Mă întreb de ce? Cred că este evident pentru toți faptul că ea a fost probabil efectiv ajutorul potrivit pentru bunicul. Mă întreb ce s-ar fi putut întâmpla dacă bunica nu ar fi înțeles și sprijinit fără rezerve lucrarea pe care bunicul a fost chemat să o facă?

Apoi, mă întreb cum s-o fi simțit ea când poate de multe ori rămânea acasă singură cu toți copiii când bunicul făcea lucrări mari pentru Domnul? A avut ea vise? A avut dorințe sau frustrări? Cred că o bună întrebare pentru mine este cum a putut bunica să fie așa de modestă, ca mereu să fie în umbra bunicului?

Eu cred că pentru vremea în care a trăit ea, educația ei a fost peste medie (a fost învățătoare). Oare ce gânduri o fi avut atunci când se duce la școală? Cum au perceput-o elevii ei? Dar colegii ei de cancelarie?

Este o vorbă care spune că „în spatele oricărui om mare se află o femei mare”. Cred că în ideea prezentării publice a vieții bunicului și a roadelor lucrării lui, trebuie subliniat rolul pe care bunica l-a avut pe tot parcursul vieții lor împreună. Cred că tabloul imaginii vieții bunicului, nu poate fi complet fără menționarea bunicii Marieta.

Pentru mine bunica Marieta este un model de viață smerită, de urmare a Domnului Isus fără șovăire, la sfârșitul căreia, la fel ca și bunicul, a putut spune „*Mi-am sfârșit lucrarea. De acum mă așteaptă cununa*”.

Pitești, 01/05/2013

Vlad Georgescu, nepot

Un om deosebit de blajin și răbdător, bunicul meu, Mihai Beloiu, a dovedit prin viața sa că lucrurile cerești sunt mult mai prețioase decât tot ce găsim aici pe pământ. Este un har de la Dumnezeu să putem să citim lucrarea aceasta scrisă în tinerețe, la puțin timp după întoarcerea sa la Dumnezeu, când a devenit un om credincios.

Am să mă opresc, pe scurt, numai la un singur aspect al lucrării și anume Isus ca temelie a gândirii. În lucrarea sa, bunicul meu, deși foarte tânăr când a scris aceste lucruri, arată o înțelegere clară a lucrurilor fundamentale cu privire la încrengăturile complexe ale naturii umane. El accentuează faptul clar în scripturi, și anume că omul este ceea ce gândește. Gândurile sunt rădăcina faptelor și implicit a caracterului fiecărui om.

Deși Scriptura este clară, fiind scrisă de Creatorul omului, omul fuge mereu de explicația divină cu privire la propriul mecanism lăuntric de funcționare. Ascuns în religiozitate și fapte cu care încearcă să se îmbunătățească pe sine și cumva să plătescă Creatorului său, omul de astăzi ca și primul om, Adam, este prăbușit în păcat fără să vrea să recunoască acest lucru.

Bunicul meu scrie că "păcatul, care a copleșit firea omului, încă din grădina Edenului" este "consecința care se răsfrânge și asupra noastră." El ne explică într-un limbaj extrem de clar această "prăbușire" o omului, de la ființa desăvârșită creată pentru a reflecta imaginea divină, la creatura care se ascunde și fuge de Creatorul ei. Vedem cum "păcatul a copleșit firea omului" imediat după primul păcat și cum acest fapt aparent mic, a condus la răspândirea urâciunii omului în toate generațiile care au urmat.

Mai târziu citim din nou: "Păcatul din Eden a mânjit toate întocmirile gândurilor din inima omului, îndreptându-le în fiecare zi numai spre rau (Geneza 6:5)." Păcatul a ajuns în fiecare colțișor din inima omului, și a distrus orice gând al omului și distrugând gândirea, a

distrus și faptele omului. Având inima împăienjenită de mizerie, omul fără Dumnezeu este fără nădejde.

Scriptura ne dă vestea bună a jertfei Mântuitorului care ne salvează din pierzania noastră și ne aduce în familia Lui, făcându-ne copiii Săi. Așadar, cum spune bunicul meu, "Dumnezeu vrea 'ca să ajungem la cunostința adevărului' (1 Timotei 2:4) și putem să ajungem numai prin Domnul Isus Hristos, 'în care suntem îmbogațiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință' (1 Corinteni 1:5)". Numai prin răscumpărarea divină, omul revine către menirea sa inițială și anume a arăta imaginea bunului Dumnezeu către toti oamenii. Și deci, pe măsură ce Isus devine mai mult temelia vieții fiecărui om credincios, în această măsură acest om credincios va avea pace cu Dumnezeu și cu sine însuși pentru slava creatorului său.

Los Angeles, California, 4 mai 2013

Amintiri - din partea celor care i-au cunoscut

Amintiri - Adrian Stan

Amintiri despre Domnul Mihai Beloiu și familia lui - ale unui creștin care a crescut „*la picioarele lui Gamaliel*”

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!” (Evrei 13.7).

Una dintre cele mai speciale personalități teologice de la începuturile trezirii spirituale de la Biserica „Sfântul Ștefan”- Cuibul cu barză din București și mai târziu în zonele Mușcelului, și nu numai, a fost fratele Mihai Beloiu, fiind al șaselea membru al comunității creștine ce se coagula în jurul preoților Dumitru Cornilescu și Teodor Popescu.

El a înmănunchat într-un mod minunat erudiția și smerenia, îmbrăcându-le în haina evlaviei, „*într-un duh blând și liniștit*” semănând cu lacrimi ogoarele câmpurilor misionare, de unde au răsărit recoltele ce ni le-a lăsat moștenire nouă, răsfățații generațiilor ce au urmat.

Un spirit de jertfă ce sălășuia într-un trup firav, mărșăluia neobosit în căutarea oilor pierdute, îndurând prigoana, batjocura,

suferința, ploile, frigul și lipsurile pentru Domnul, pe care L-a iubit și înaintea Căruia a dorit să trăiască o viață neprihănită.

El a marcat prin gabaritul lui spiritual adolescența și tinerețea mea, dându-mi viziune, scop în viață, înrâurindu-mi destinul, înnobilându-mi caracterul. De la el am învățat marele rost al rugăciunii, postului, zeciuiei, dărniceii și a ascultării de Dumnezeu. Când mă confruntam cu greutăți îmi cânta încetișor „Necazurile spun: mai lângă Domnul meu, mai lângă Domnul El.” din cântarea 54, sau mă încuraja deseori cu „*Iehova jire*”..

Într-o zi, pe când eram în clasa a X-a la liceu, a trimis o scrisoare părinților prin care îi ruga să-mi dea voie să-l însoțesc într-o călătorie la Sătic. Părinții au fost de acord și ne-am întâlnit în Câmpulung. A venit cu noi și Pavelică, băiatul cel mai mic. Ne-am deplasat cu autobuzul și-am găzduit la sora Veruța. Am vizitat o familie cu mulți copii care pierduseră pe tatăl lor într-un accident tragic la un circular de tăiat lemne. Am citit atâta compasiune în atitudinea lui față de această durere. Seara, la gura sobei, a început să-mi explice ce înseamnă să fi vrăjmaș al crucii lui Cristos. Purtându-mă într-un mod călăuzit și didactic prin Scriptură am avut în seara aceea revelația despre adâncă taină a lepădării de noi înșine. „Adevărul acesta este pentru mulți o a doua Evanghelie” spunea dânsul. Noaptea el a dormit într-un pat, iar eu cu Pavelică în altul, vis-a-vis. De fiecare dată când mă trezeam din cauza frigului, vedeam pe fratele Beloiu îngenunchiat lângă pat. Așa a petrecut toată noaptea, pe genunchi. „Adrian, cel mai bun seminar tot genunchii rămân.” avea să-mi spună în altă împrejurare. A doua zi am fost la Adunare la Podul Dâmboviței și-am făcut vizite. Mă gândeam ce fericit trebuie să fie Pavelică cu un așa tată. Pe atunci tatăl meu încă nu venise la credință.

În aceeași perioadă mi-a dat să citesc multe cărți între care și Coranul în limba română. M-a învățat studiul comparat al Bibliei familiarizându-mă și cu alte traduceri ale Bibliei, inclusiv cu cea franceză la care aveam acces la vremea aceea. Mă introducea în semantica unor cuvinte mergând la rădăcina lor ebraică, greacă sau latină, limbi pe care le cunoștea, la care se adăuga franceza și germana.

Eu locuiam la o gazdă fără teamă de Dumnezeu și simțeam nevoia, când veneam de la școală, să mă abat deseori pe la familia Beloiu, unde cu căldură ieșea în prag să mă primească sora Beloiu. Mă privea cu drag și mă întreba: „Ai mâncat?”, deși știa că aveam mâncarea asigurată la cantină. Mă invita să iau loc „până vine Mihai” timp în care îmi împărtășea multe experiențe frumoase cu Dumnezeu. Alteori treceam doar să-i salut și eram bucuros că i-am văzut.

Uneori, seara, după ce-mi terminam lecțiile, mă ruga să-l ajut. Veneam la ora hotărâtă și-mi dădea căruciorul de butelii în care puneau săculeți de cartofi și plecam pe întuneric la persoane sărace cărora le dădea bucuros zeciuiala din modesta lui recoltă. Pășea încet înaintea mea pe trotuar cu trupul ușor aplecat, iar eu în urma lui veneam fericit cu căruciorul cu cartofi. Deschidea încet câte o poartă, eu luam săculețul de cartofi pe care-l puneam pe prisma casei și în tăcere plecam mai departe. Ce vremuri binecuvântate!

Într-o zi, la casa părintească, când m-am întors de la munte cu calul, am intrat și l-am găsit pe tatăl meu cu o față radioasă. Mi-a povestit că peste zi a primit vizita fratelui Beloiu și a fratelui Verzea cu care a stat de vorbă și s-a decis să-L urmeze pe Domnul Isus. Ce fericire! Se împlineau rugăciunile mele, ale mamei și bunicii mele credincioase. Altă dată, când a auzit că mama mea este în spital internată și tatăl meu e plecat departe cu lucrul, a venit special din Câmpulung la Cetățeni, unde locuiam, ca să se asigure că avem cele trebuincioase și numai după ce s-a convins că totul este în ordine a plecat. Când călătoream împreună îmi relata din experiențele lui cu Dumnezeu. Iată vreo câteva:

„Soția a venit acasă cu copilul de la maternitate. Pe atunci treceam prin mari lipsuri. Nu aveam lemne și nici bani să cumpărăm. Am scotocit prin toate buzunarele și-am găsit ceva mărunțiș cu care am cumpărat lumânări. Le-am pus în sobă și le-am dat foc. Acea a fost căldura copilașului nostru în prima noapte. Am îndurat multe, deși pe masă stătea o scrisoare de la Patriarhie, care avea printre altele, următorul mesaj: „Frate Mihai, îți vom da cea mai mănoasă mănăstire, sau ce-ți va conveni cel mai mult, numai întoarce-te înapoi în biserica mamă ortodoxă.” Nu am cedat. Eu am avut de ales. Dacă-l

mărturiseai pe Domnul Isus erai dat afară și prigonit. A fost un preț greu pe care aveam să-l plătesc. A meritat. O lumânare care arde se consumă.”

„Știi, când am fost la seminarul din Roman s-au întors la Dumnezeu 28 de viitori preoți. Era un entuziasm deosebit. Citeam literatură creștină împreună. Ne rugam împreună. Era o părtășie deosebită. Nu lipseau și unele copilării. Când erau de serviciu cu cititul și rugatul la masă, unii colegi mai poznași, citeau locurile, care cu precădere se refereau la „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici.....”, cu trimitere la profesorii din seminar. Unii mergeau la Adunare în București. Mulți au rămas credincioși, dar unii s-au lăsat de credință ca să-și facă avere. Pe atunci, a fi preot era o șansă mare de bunăstare. Preoții și ofițerii, pe vremea aceea, aveau cele mai mari posibilități de a se realiza în viață. Mama mea a suferit mult că nu am urmat tradiția preotească a familiei, că am ales o altă cale și că nu mi-a fost inimă aplecată spre căpătuială. L-am ales pe Domnul Isus.”

„După ce m-am întors la Dumnezeu, a trecut un timp și apoi am fost primit la Cină. Am fost al șaselea membru la Cină în prima Adunare care începuse să se înjghebe la începuturile mișcării noastre.”

„L-am rugat pe Domnul Isus ca atunci când voi fi bătrân, dacă va voi El să nu-mi pierd mintea și vederea.” L-am vizitat pe fratele Beloiu în anii de amurg al vieții și cu surpriză constataam că mintea i-a rămas întreagă și că a citit fără ochelari până a plecat Acasă.

„După ce ne-am stabilit la Câmpulung aveam pe inimă lucrarea lui Dumnezeu în oraș și în împrejurimi. Mergeam cu frații și mărturiseam pe Domnul Isus. Se întorceau sufletele la Dumnezeu și se înfiripau adunări. Așa a apărut Adunarea din Mesteacăn la 40 km de Câmpulung. Frații trebuiau vizitați și îmbărbătați. Nu prea erau mijloace de transport ca acum (1975 n.a.) și nici bani. Așa că multe deplasări se făceau pe jos. Plecam seara singur peste Vâlnei și mergeam aproape toată noaptea pe jos. Traversam pe întuneric zone accidentate pe poteci, prin păduri cu locuri neumblate și bântuite de sălbăticiuni. Dimineața eram în adunarea din Mesteacăn. Luam parte la Cină cu frații, spuneam un cuvânt din partea lui Dumnezeu la zidire, la evanghelizare, iar după aceea vizitam cât de multe suflete se putea până spre seară. Apoi îmi luam rămas bun de

la frații care mă însoțeau în vizite și plecam. Ei credeau că merg la autobuz, nu știau că am venit pe jos și că voi merge la fel înapoi. Dimineața eram la Câmpulung de unde plecam, tot pe jos câțiva kilometri, direct la Apa Sărată unde eram învățător.”

„Într-o zi a venit la mine un frate care m-a sfătuit să mă îndeletnicesc pe lângă serviciu cu stupii. Mi-a plăcut ideea. Am început să citesc despre albinărit și am cumpărat chereștea să fac stupii. Gândul la stupi, la miraculoasa lume a albinelor mă fascina așa de mult că pusese stăpânire pe mine. Mă sculam cu stupi în cap, mă culcam cu albine în cap. Deodată mi-am zis că ceva nu-i în ordine. Eu nu vreau ca ceva să mă capaciteze mai mult ca persoana Domnului Isus. Cu El vreau să mă scol, cu El vreau să mă culc. Frate, am vândut scândura și am renunțat la ideea unei stupine pentru totdeauna. Nu vreau, nu doresc să mă stăpânească ceva mai mult decât persoana Domnului Isus.”

Sunt copleșit de încărcătura nostalgică a personalității fratelui Beloiu. El a rămas ca un reper de spiritualitate pentru toți cei care l-au cunoscut, iar pentru mine a fost și rămâne părintele meu spiritual.

El face parte din galeria oamenilor speciali cu care Dumnezeu a binecuvântat poporul nostru. Felul lui smerit trezea în copiii multor locuri o asociere grăitoare, când îl vedeau venind pe cărare în inconfundabilul lui pardesiu bej : « A venit Domnul Isus ! A venit Domnul Isus ! ».

Mă simt onorat să contribui, chiar dacă modest, la creionarea pentru posteritate a unui om al lui Dumnezeu, pentru care lucrarea de licență « Isus, temelie a vieții » a fost crezul umblării lui în vremelnica trecere pe pământ.

Timișoara 02.05.2008

Mulțumesc pentru cinstea oferită de a spune ceva despre cartea care vorbește de omul care mi-a înrăurit viața într-un mod atât de profund. Tot ce s-a adăugat este binevenit. Cred că se conturează un ceva de mare calitate. O carte de aducere aminte a fost scrisă. Sunt foarte bucuros de tot ce se scrie. Fratele Beloiu a scris și el istorie pentru

posteritate, istoria unui om care L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt. Imi amintesc cu plăcere de felul cum primea fratele Beloiu musafirii. Când veneam la el mă întâmpina cu drag, după care așeza un covoraș pe podea lângă pat, îngenunchea pe el și-mi lăsa și mie loc să stau pe genunchi alături. Vizita începea cu rugăciune. Rugăciunea era scurtă, specifică, aducătoare de binecuvântare. Am văzut că așa proceda și cu alții. O lecție de neuitat. Credea în puterea rugăciunii și a postului.

Timișoara 28.02.2013

Amintiri - Cornelia Georgescu

Cu ocazia vizitei fratelui Cornilescu la Câmpulung, l-am cunoscut pe fratele **Mihai Beloiu și soția**, scumpa Marieta, în anul 1948, 10 septembrie. Adunarea de la Câmpulung era foarte mică în anul acela, dar erau toți credincioșii una, într-un gând și simțire. Erau smeriți și se vedeau mici în fața Domnului Isus. Fratele Mihai Beloiu, te întâmpina cu versetul din 1 Petru 4.7-8 *”sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, fiți înțelepți și vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate”* (acestea mi-au rămas în minte din tinerețe, de la întoarcerea mea la Dumnezeu, 21 februarie 1949). Fratele Mihai rostea adesea și alte locuri: Apoc. 1.3/22.7-14, Ps. 32, Ps.34; *luați seama căci ni s-a dat un steag* (Ps. 60.4), *să-l ținem sus, să nu ne jucăm cu Biblia*. Era un om al rugăciunii, erai îmbărbătat de dânsul în orice împrejurare, ca unul care a trecut prin multe încercări sufletești și trupești, mai ales prin persecuțiile de credință din pricina Adevărului. Călătorea mult pe jos, kilometri întregi, la Bughea, Mesteacăn, Corbeni și nu ținea socoteală la oboseala drumului. Era înaintea frațilorcredincioși, în adunare. Îl găseai citind din Biblie cu capul plecat, așa umbla, dar când te întâlnea, prima întrebare era: *ce-ai citit astăzi din Cuvânt?* Dacă te-a găsit cu versetul citit, era bucuros, dacă nu, pleca capul și-ți spunea: *“ia seama să cinstești pe Domnul în fiecare dimineață(Ps.5.3) căci altfel Domnul te va găsi nepregătit și El vine curând; să ceri iertare repede și să te pui în rândulială...să ne rugăm”* și rostea câteva cuvinte și te lăsa...Scump frate. Prezența dânsului îți dădea în urmă un prilej de cercetare, *cum te găsești înaintea Lui?* Și căpătai mustrare de la Domnul imediat!...Minunat!...Tot de la dânsul, am luat din Apoc. 19.4, într-o împrejurare foarte grea din viața mea de familie... Dânsul s-a aruncat cu

fața la pământ și a cerut ajutorul Lui pentru mine, în special. Obiceiul acesta l-am însușit și repetat și eu pe parcurs. Ori de câte ori eram în nevoi, procedam la fel ca cei 24 de bătrâni și aveam izbăvirea, mai curând, sau cu întârziere, dar venea!...și rămâneam liniștită. *Mare putere are rugăciunea celui neprihănit*, spunea dânsul adeseori. Sunt foarte recunoscătoare Domnului Isus, căci ne-a dat frați și surori, înaintași, care ne-au crescut cu respect și seriozitate în El! Ca să mai adaug unele aspecte de suferință din viața familiei, cu hrana, cu sănătatea, nu e de folos (e dureros), și apoi copiii cunosc mai bine lipsurile ce au dus... au fost prea multe. Pot spune că, deși greutățile au fost foarte mari(le cunosc de aproape), minunile din viața de familie au fost și mai mari! Copiii le-au făcut cinste cu învățătura, și-au văzut serioși de muncă la locurile lor...La urmă s-au întors la Dumnezeu, toți: 3 fete și 5 băieți. Dacă ar fi fost ascultători de Domnul Isus la căsătorii, ar fi fost scutiți de multe necazuri. În final, fratele Mihai a fost dintre cei șase de la începutul lucrării și-l păstrăm în inimile noastre, cu familia dânsului.
California 2008.

Amintiri despre sfinți - Nicu Rădulescu

Domnul Mihai Beloiu și soția Marieta

*Amintirile-s făcute
Omul să se mai gândească
Și chiar dacă-s ele multe
Călduros șteiu să-ți vorbească*

Nu-i ușor să scrii amintiri despre ”sfinți”. Nu-i ușor să pătrunzi viața unor giganți ai credinței, care s-au lăsat prelucrați de Dumnezeu și, la rândul lor, să fie o lumină limpede pentru alții pe drumul întunecos al necredinței. Cum au putut acești oameni, dar ”sfinți” să treacă prin viață în perioada ateismului comunist impus pe toate planurile de această ”putere” în România, căreia i s-a alăturat religia ortodoxă!

Am avut harul din partea Domnului să cunosc o parte dintre acești sfinți care au înțeles chemarea Cerului prin Jertfa Domnului Isus. Îmi amintesc de profesorul Aninoiu din Târgu Jiu, profesorii Tonoiu, Ipolit Mignea, Panaitescu din Ploiești, profesorul Moiescu din Arad, profesorul Ilie Enea din Giurgiu și profesorul Mihai Beloiu din

Câmpulung Mușcel. Domnul Mihai Beloiu, mai târziu a devenit părintele meu spiritual. Unchiul meu, Nicolae Marinescu a făcut parte din acest grup care a părăsit Facultatea de Teologie ortodoxă.

El a fost arestat de puterea comunistă și a făcut 14 ani de pușcărie grea din cauza poziției importante deținute în regimul anterior.

Prin anii 1954, părinții s-au stabilit în orașul Roșiori de Vede. Aici am găsit Adunarea Creștini după Evanghelie, ca ramură a Adunării din Carol Davila-București. Liderul acestei Adunări era fratele Ilie Rîca, recomandat de frați ca –Omul Dragostei.

Aici am fost vizitați de prof. Mihai Beloiu, pe care nu-l cunoscusem. Dânsul fusese scos din învățământul câmpulungean și trimis în comuna Cervenja, împreună cu toată familia, undeva aproape de Roșiori de Vede. Aceasta exilare fusese hotărâtă de puterea comunistă care nu accepta credință în Dumnezeu la un dascăl. Ne-am legat spiritual după alte câteva vizite făcute acasă. Într-o zi am luat trenul și m-am dus să-l vizitez în Cervenja. Din stația CFR până în sat era un drum lung, greu de parcurs cu piciorul, pentru că nu erau mijloace de transport. Mă gândeam cât de greu era pentru Dl. Beloiu, care locuia, după câte îmi amintesc la marginea satului, lângă o pădure. Ne-am bucurat mult. Apoi eu m-am jucat și m-am plimbat cu copii dânsului prin grădină și pădure!

Acasă, la Cervenja am cunoscut-o și pe doamna Marieta Beloiu, care era îngreunată cu mulți copii. Am realizat că puterea întunericului din România în acea vreme, comunismul, se temea de oamenii Luminii, de cei cărora nu le era frică să-și manifeste credința în Dumnezeu, de aceea îi izolau. Nu doreau ca aceștia să-și manifeste influența asupra sufletelor, iar acestea să vină la Hristos. Familia Beloiu Mihai și Marieta era un astfel de pericol și de aceea a trebuit să fie izolați... cu toată izolarea creștinilor, Dumnezeu lucra la trezirea altor suflete care-L căutau - asta nu mai știau comuniștii. Omul cât ar fi de puternic nu poate să pătrundă și să depășească înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu!

O veste minunată a străbătut Adunările creștine din vremea aceea: o soră credincioasă, fiind bolnavă, a fost sfătuită de medici să scape de copilul care se zămislise în ea, dacă vrea să trăiască. “Ai șase copii, mai bine rămâi în viață ca să-i crești”, dar sora a răspuns:”Eu sunt creștină, am un Dumnezeu viu și adevărat; dacă El vrea ca eu să mor, voi muri, însă voi păstra copilul pe care El mi l-a dat.” Sora nu numai că a rămas în viață, dar s-a și însănătoșit. Mai târziu am aflat că sora aceea era

soția fratelui Mihai Beloiu, iar copilul era Mihăiță, cel ce acum este medic în Franța. Ce mărturie frumoasă în acele vremuri de întuneric ateist.

Câmpulung Mușcel

Nici acum nu înțeleg cum Dumnezeu, în harul Lui, a lucrat să pot ajunge în Câmpulung-Mușcel, unde am cunoscut sfinți care mi-au influențat viața. Am plecat din Roșiorii de Vede cu un bilețel de la fratele Ilie Rîca, cu recomandarea ”să te duci la fratele George Alexandrescu “. Nu mai fusesem în Adunarea din Câmpulung și nu cunoșteam pe nimeni. Am venit în acest oraș ca să mă angajez cu serviciul la ARO, uzina de mașini de teren. Familia Alexandrescu m-a primit cu multă căldură. Ei aveau doi băieți cam de vârsta mea, Cornel și Cristi, cu care m-am împrietenit. Mare mi-a fost mirarea că în aceeași casă am întâlnit toată familia Beloiu Mihai. Cele două familii erau rude și locuiau într-o casă mare în centrul orașului! La Câmpulung, era o adunare mică dar plină de viață spirituală. Împreună cu domnul Beloiu și cu alți frați am început vizite la familii de credincioși. Astfel am cunoscut familia bătrânului Predoiu, Niță Târneci, care era bolnav, familiile Petrescu cu mulți copii, Ovidiu Georgescu și soția lui Cornelia, Nuța Georgescu căreia îi murise soțul, tața Veta de la Sală, dăruită Domnului cu tot ce avea. Am aflat că dânsa, când s-a predat Domnului, a vândut casa ei și tot ce avea și a dat la săraci și acum se ocupa cu curățenia Adunării; de asemenea multe alte familii de care acum nu îmi mai amintesc...

Într-o seară la Adunare, domnul George Alexandrescu s-a sculat în picioare și mi-a zis: *”Nicule, te rog să ieși afară, avem ceva important de discutat”*. Scopul a fost că dânsul a întrebat în Adunare ce familie ar putea să-mi dea găzduire pentru mai multă vreme. S-a oferit familia Costică și Marina Grecu, care nu aveau copii. M-am stabilit la dânsii și pe parcurs au devenit ca și părinții mei... ce oameni minunați! Aici am avut harul să-l cunosc îndeaproape pe domnul Teodor Popescu, care venea vara din București la odihnă în Câmpulung și locuia la familia Grecu. Discutam mult cu dânsul, seara pe bancă în curte. Cu timpul am început să pătrund în viața spirituală a Adunării. Domnul Alexandrescu era cel care predica mai mult, domnul Beloiu stătea mai rezervat, dar și când vorbea, avea o gândire adâncă din Cuvântul lui Dumnezeu. Mă duceam adesea la familia Beloiu pe care o apreciam mult. M-am

împrietenit cu copii dânsului, în special cu Daniel, care era mai apropiat de vârsta mea.

Seara ne duceam la câte o familie unde se studia Biblia și se citeau cărți creștine interzise pe vremea aceea. Se fixa mai dinainte casa unde trebuia să ne adunăm, iar seara, pe întuneric, individual, trebuia să ajungem acolo. Nu puteam merge în grup pentru că deveneam suspecti pentru autorități și puteam fi arestați, iar casa respectivă confiscată, așa s-a întâmplat în alte locuri. Era o lege nescrisă, că te puteai aduna în Adunare dar nu în case particulare. Era un mare curaj să-ți pui casa la dispoziție cât și pentru cei care se adunau. Domnul Beloiu lucra mult pentru trezirea sufletelor din oraș, cu un duh liniștit și cu înțelepciune. Când eram liber, mă lua cu el în Cimitirul orașului, pe dealul Flămânda. Îmi zicea: *”Hai, cu mine Nicule, să nu fiu singur. Este mai bine să fim doi.”* Ne așezam pe o bancă lângă cișmeaua de apă, unde oamenii îndurerați veneau să ia apă pentru morminte. Domnul Beloiu intra în vorbă cu ei, fiind pătruns de durerea lor și încet, încet le explica ce a făcut Domnul Isus ca fiecare om să se împace cu Dumnezeu Tatăl. Uneori, duminica, plecam pe jos să vizităm familiile și Adunările din satele apropiate de Câmpulung.

Am fost chemat la armată, unde, din cauza credinței am fost repartizat la mina de cărbuni, în Filipeștii de Pădure, lângă Ploiești. Nu descriu aici cele întâmplate în acel timp. Pot spune numai că rugăciunile fraților mei din Câmpulung și scrisorile de încurajare, îndeosebi ale domnului Beloiu, m-au salvat de la moarte. După terminarea armatei nu m-am mai putut întoarce la Câmpulung, deși aș fi dorit. Totuși legătura cu dânsul și familia, cu fratele Costică Grecu și sora Marina au rămas strânse. Ei au fost tot timpul ca și părinții mei spirituali. M-am stabilit cu serviciul în București, dar când era Adunare generală, la sfârșitul lunii în Câmpulung, luam trenul și eram prezent acolo.

S-a îmbolnăvit mama și în acest timp a venit dl. Beloiu ca s-o vadă și să ne încurajeze. După câteva luni mama a murit și am fost foarte deprimați, iar eu nu m-am mai putut duce la servici. Am plecat la Câmpulung și am luat legătura cu dl. Beloiu și cu soția sa. Văzându-mă în ce stare sunt, mi-a zis *” stai liniștit Nicule, am să te duc într-o comuna unde te vei odihni ”*. Astfel, împreună cu dânsul, am ajuns la Sătic, la poalele munților Piatra Craiului, unde am cunoscut pe alți frați și surori de acolo. M-a lăsat acolo și dânsul a plecat înapoi la Câmpulung. De

atunci, mulți ani la rând și chiar după căsătorie, Maica Tinia a fost gazda noastră dragă. Ce minunați copii ai lui Dumnezeu!

Intr-o zi domnul Beloiu a venit la București pe neaunțate. Cu o figură tristă și glas domol a început sa-mi spună de ce a venit. Nu voia să mă întristeze, și cu vorbe de mângâiere mi-a spus ca fr. Costică Grecu a murit într-un accident de mașină și se afla la morga unui spital din București. Am rămas încremenit de veste. Fr. Costică îmi fusese ca un părinte. Ce se întâmplase? Câțiva credincioși din Câmpulung, printre care unul care avea o mașina ARO, au plecat spre orașul Alexandria - între Roșiori și București - să cumpere grâu. La plecarea din Câmpulung stăpânul mașinii l-a solicitat pe fr. Costică sa meargă cu ei, el fiind șofer de meserie. Sora Marina le-a spus că-i dă voie sa meargă, dar să-l lase numai pe el să conducă. La întoarcere stăpânul mașinii a solicitat să conducă și el. Neavând experiență și fiind obosit, a derapat mașina, și, cum ARO era acoperit cu prelate, iar pasagerii stăteau pe bănci cu spatele spre exterior, prin atingerea cu un copac de pe marginea șoselei, fr. Costică a fost lovit la cap, în spate, dar nu s-a prăbușit, Ceilalți credeau că doarme. La un popas au coborât și, fiindcă fr. Costică nu cobora, l-au strigat. Neprimind răspuns, s-au suit să-l scoale. Când au pus mâna pe el, s-a prăbușit și au constatat că e mort. Toate acestea mi l-e povestit dl. Beloiu. Am fost și eu la înmormântare în Câmpulung. Sora Marina nu a vrut să vină la cimitir. A spus că vrea să-i rămână în amintire viu, nu mort. Dl. Beloiu mi-a povestit că atunci când i-a adus vestea, sora Marina nu a scos nici un cuvânt. După un timp, a îngenunchiat și i-a mulțumit Domnului.

Am primit mai multe scrisori de la dânsul cu îndrumare, cu sfaturi sfinte și sociale, de familie și relații în Adunare.

Cine au fost domnul și doamna Beloiu?! Oameni ai rugăciunii, părinți spirituali pentru mulți, nu făceau compromisuri de la voia Domnului, chiar dacă aveau de pierdut, erau duri față de păcat, DA al dâșilor era DA și NU era NU, când îi vizitam, radiau de bucurie.

Este mare deosebire între a vorbi din Biblie și a vorbi din ce trăiești din Biblie. Domnul Beloiu a făcut parte din a 2 a categorie. Era smerit și vorbea numai ce trăia. Ca și Apostolul Pavel, care a avut curajul să scrie: *“mergeți pe urmele mele, căci și eu merg pe urmele lui Isus”*. Aceste vorbe erau izvorâte din viață. Așa l-am cunoscut eu pe domnul Beloiu. Nu a făcut compromisuri de la viața de credință. A avut o viață

ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, cum ne cere Scriptura. Mi-am pus întrebarea: mai sunt oameni ca aceștia în timpurile noastre? Doresc ca pilda de viață a acestor sfinți, Domnul și Doamna Beloiu, să fie de folos și altora, în vremea noastră.

Nicu Rădulescu

Amintiri - Eugen Nedelcu

Amintiri despre Domnul Mihai Beloiu - Un devotat slujitor creștin.

Dintre frații credincioși pe care i-am cunoscut și de care m-am simțit mai mult atras în anii adolescenței, când făceam primii pași pe drumul credinței, a fost în special Domnul Beloiu.

Ceea ce mi-a atras atenția de la început la acest frate din adunarea creștină din Câmpulung-Muşcel, orașul meu natal, a fost o figură blândă, zâmbitoare și smerită, care mi-a rămas în minte de-a lungul anilor și persistă și astăzi, ca expresie a unui caracter creștin autentic.

De la primele vizite la acea adunare de „credincioși după Scriptură,” de la marginea nordică a orașului, am simțit atenția și căldura dragostei acelor oameni modești, care exprimau pe fețele lor bucuria și pacea izvorâte din legătura lor personală cu Dumnezeu. Dintre aceștia, unii erau mai comunicativi și mai apropiați, așa cum era Domnul George Alexandrescu, despre care am aflat că era cumnat cu Domnul Mihai Beloiu, și că amândoi locuiau cu familiile lor în aceeași casă din centrul orașului. De aceea, îi asociez oridecâteori mă gândesc la unul din ei. Domnul George a fost primul frate pe care l-am auzit predicând în adunare și care mi-a zâmbit cu sinceră atenție pe când eram un băiat de 14 ani, căci la acea vârstă am aflat adevărul Evangheliei.

Cum l-am cunoscut pe Domnul Beloiu

Pe Domnul Beloiu l-am cunoscut ceva mai târziu, după ce revenise probabil dintr-o vacanță în vara anului 1945. La început nu mi s-a părut prea comunicativ, fiind cu totul diferit ca temperament de cumnatul său. Dânsul era mai retras, mai tăcut și interiorizat. Îmi amintesc că l-am văzut prima dată într-o joi seara la adunarea de evanghelizare, când a vorbit despre “înmulțirea pâinilor”, analizând probabil textul din Marcu 6:30-44. Am reținut că era o meditație inspirată, cu gânduri personale expuse într-o ordine logică, cu aplicații spirituale practice și cu un limbaj simplu, atrăgător.

Altădată, Domnul Beloiu a ținut o predică despre “*potolirea furtunii de pe Marea Tiberiadei*”, când a subliniat dubla natură a Domnului Isus, umană și divină: ca om obosit, dormind la cârma corăbiei și ca Dumnezeu Atotputernic, care a certat vânturile și valurile înfuriate și s-a făcut liniște (Luca 8:22-25). Am rămas cu o aplicație practică a credinței: când este Isus la cârma corăbiei vieții noastre, suntem în siguranță în orice furtună. Din acea seară am început să apreciez pe acest frate ca un creștin spiritual și un profund gânditor, cu o ținută sobră, modestă și atent la fiecare cuvânt rostit.

O casă de Betania

De atunci am avut multe ocazii să-l cunosc mai de aproape pe fratele Beloiu atât la adunare cât și acasă, unde mă întâlneam atât cu dânsul, cât și cu Domnul George Alexandrescu și familiile lor. Am fost impresionat de atmosfera creștină a acestei case ospitaliere, în care simțeam prezența lui Dumnezeu și dragostea sinceră a acestor frați. Ceea ce dădea farmecul acestei case permanent deschise pentru credincioși, erau cântările creștinești care însoțeau orice vizită cu voci tandre ca ale surorilor Elena Alexandrescu și Marieta Beloiu. Așa am început să simt bucuria legăturii frățești și să fiu tot mai mult atras de această casă de Betania.

Ce am învățat de la Domnul Beloiu

Din discuțiile pe care le purtam adesea cu fratele Beloiu, mai ales pe drumul destul de lung făcut pe jos de la adunare până acasă la dânsul și în vizite la diferite familii de credincioși sau la unele adunări creștine din satele apropiate (Grui, Bughea de Jos etc.), am învățat multe lucruri practice ale vieții de credință ca: respectarea autorității Cuvântului lui Dumnezeu, prioritatea voii lui Dumnezeu și dependența de El în toate amănuntele vieții, apoi puterea rugăciunii, semnificația și eficiența postului. Dânsul era un om al rugăciunii și practica foarte mult postul; din acestea izvorau consistența vieții lui spirituale și smerenia – o podoabă rară, dar destul de evidentă la acest frate credincios.

Am sesizat faptul că nu făcea caz de persoana sa, de vreun merit al său, deși era dotat cu o inteligență nativă și avea o întinsă cultură generală și o pregătire profesională (cu două licențe în teologie și geografie). Blândețea și modestia lui reflectau o lucrare profundă a Cuvântului lui Dumnezeu în formarea caracterului său creștin, ceea ce dovedea că este un bărbat educat de Evanghelie. Aceasta explică grija sa

față de alții, de a se apropia de orice credincios și de a înțelege greutățile și încercările prin care trecea. Era apropiat și de tineri școlari și studenți, și disponibil să-i asculte, să-i încurajeze și să le ridice moralul și privirea spre Domnul Isus ori de câte ori ei își mărturiseau diferite înfrângeri sau căderi în lupta lor cu ispitele și încercările. Astfel, dânsul devenise un confesor și mentor al multor tineri printre care mă aflam și eu, și beneficiam de sfaturile și îndemnurile lui prețioase. Prin sensibilitatea lui sufletească, era profund afectat de orice slăbiciune și descurajare din viața celor credincioși. Cu dânsul se potriveau cuvintele apostolului Pavel: *“Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?”* Se gândea la necazurile multor credincioși și se ruga pentru ei, precum și pentru adunările surori din ținutul Mușcelului.

Împărțit cu multă slujire

Domnul Beloiu a trăit o viață spirituală intensă dar discretă, într-o necurmată dependență de Dumnezeu cu dragoste și grijă față de toți credincioșii din Câmpulung și împrejurimi. Prin viața de fiecare zi, el se împărțea cu multă slujire între profesia de dascăl la școala generală din Apa Sărată, lângă Câmpulung, unde mergea 4 km pe jos, apoi între familie și adunare, de care era atașat cu toată inima.

Din dragoste pentru cei credincioși, Domnul Beloiu avea dorința să-i viziteze din când în când. Astfel, într-o zi, m-a rugat să-l însoțesc pentru niște vizite la frații din Valea Româneștilor, un sat din apropiere de Câmpulung. A fost o plimbare plăcută, străbătând pe jos a regiune pitorească prin livezile, pajiștile și fânețele din jurul caselor resfirate pe dealurile ce încadrau văile afluate ale râului principal. La fiecare casă de credincioși la care ne opream, dânsul avea un verset de îmbărbătare din Scriptură, o cântare și o rugăciune. Frații se bucurau și ne rugau să mai venim și pe la ei, iar noi ne continuam drumul pe la alte case, până am dat un ocol întregului sat, unde buna mărturie a celor credincioși imprima un farmec deosebit acestui colț liniștit al naturii din dealurile subcarpatice ale Argeșului. Până la urmă, îmbărbătarea familiilor creștine vizitate a avut un efect binefăcător asupra mea în acea vreme de creștere spirituală în compania fratelui Beloiu. Vizite asemănătoare făceam uneori cu dânsul și în alte sate ca de exemplu pe Gruui, la Bughea de Sus etc. și totdeauna rămâneam încântat de mireasma plăcută a dragostei frățești.

Din convorbirile cu Domnul Beloiu, îmi amintesc de un sfat pe care mi l-a dat cu privire la o evidență zilnică a propășirii pe calea credinței. Mi-a sugerat să am o agendă personală în care să consemnez lucrurile mai importante din fiecare zi și o concluzie reconfortantă: încă o zi în care am ieșit biruitor prin Domnul Isus”, marcând astfel pași de creștere spirituală din timpul adolescenței ca elev de liceu. Dânsul ținea foarte mult la păstrarea unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, în viața de tânăr credincios, în care se reflectau sclipiri din experiența lui spirituală. Și eu aveam aceeași dorință, dar realizez că nu este prea ușor să ajungi la această puritate de conștiință. Oricum, constatam că aveam unele puncte de vedere comune și, cu timpul, simțeam o apreciere reciprocă și dorința de a continua discuțiile noastre.

Puncte de vedere și năzuințe comune

De fapt, aveam unele asemănări cu dânsul în ce privește felul cum am fost crescuți în familie, chiar dacă ne despărțea o mare diferență de vârstă. Dânsul era fiu de preot și înclinat încă din copilărie spre lucruri spirituale și spre o carieră ecleziastică. Părinții mei erau fideli bisericii ortodoxe și aveau rude și multe cunoștințe preoți și călugări. Și eu am simțit din copilărie o chemare spre o viață în temere de Dumnezeu și eram mai detașat de lume. Am avut un respect deosebit pentru biserica ortodoxă pe care o frecventau părinții mei și, în copilărie, am dorit să îmbrățișez o carieră preotească sau chiar de călugăr, căci de mic îmi plăcea să vizitez mănăstirile din zona orașului natal. Pe la vârsta de 12 ani am ajuns să fiu paracliser și să ajut pe preoți în altar la Biserica Domnească, catedrala ortodoxă din Câmpulung. Când am cunoscut însă Evanghelia, prin har divin, la vârsta de 14 ani, Domnul mi-a deschis mintea și o nouă perspectivă în lumina Cuvântului Său dătător de viață. De aceea, orice întâlnire cu Domnul Beloiu îmi făcea bine, căci din vorbirea lui cu har și dreasă cu sare, emana mireasma plăcută a unui caracter modelat de Duhul Sfânt. Când îl vedeam pe dânsul la adunare sau în vizită acasă, simțeam ceva din cucernicia ucenicilor Domnului Isus, el însuși fiind un ucenic și slujitor smerit în slujba Stăpânului său, disponibil oricând pentru a fi folosit de El pentru mângâierea și îmbărbătarea unui suflet deprimat și amărât. Parcă îl văd și acum cum mă asculta, își ținea mâna sub bărbie și un deget pe obraz pentru a-și concentra atenția cu blândețe și înțelegere, când îi mărturiseam ceva.

Sclipiri din experiența sa spirituală

Când cineva îi cerea un sfat, dânsul se ruga împreună cu acea persoană, pentru ca răspunsul dorit să vină direct din partea lui Dumnezeu. Am observat că-i plăcea o viață mai retrasă, de tăcere și seriozitate într-un duh de rugăciune, care constituia substanța experienței lui spirituale de fiecare zi, sau chiar de fiecare ceas. Acest lucru nu umbrește sociabilitatea și contactul lui cu oamenii, dar el trăia o detașare față de decăderea morală și stricăciunea acestei lumi (sau „veac rău”), mai ales în vremea comunismului. Nu mulți știu cât de mult a suferit dânsul în acea vreme, când în școala la care era profesor, se impunea să se facă educația comunistă a tineretului în spiritul materialismului și ateismului. Atunci dânsul trăia o deplină abandonare în mâna Domnului ca să se strecoare cu un cuget curat în exercitarea profesiei lui în acea vreme de întuneric moral și de teroare a unui regim dictatorial represiv. Îmi spunea odată cât de cumplit i se părea un fragment din marșul comunist „Internaționala” – pe care trebuia să-l cânte cu elevii: „...să fiarbă-n inimi răzvrătirea...”, dar pe care nu-l cânta. I se părea groaznic, insuportabil pentru orice om cu puțină teamă de Dumnezeu. De asemenea, dânsul era așa de intrigat și tulburat când la diferite întruniri comuniste, oamenii aclamau pe Stalin, strigând: „...slavă lui Stalin!....”.

Amintirile despre relația mea cu Domnul Beloiu în timpul adolescenței și continuată de-a lungul anilor, sunt legate și de curtea casei în care locuia și de masa aflată la umbra unor brazi înalți unde găseam un loc de liniște și relaxare. Era un refugiu din iureșul și vacarmul lumii, și de înprospătare sufletească prin discuțiile cu gazdele (familiile Beloiu și Alexandrescu), într-o ambianță plăcută, reconfortantă. Îmi amintesc, totodată, de străngerile laolaltă pentru rugăciune de marți seara la adunare, cu o atmosferă de devoțiune față de Domnul Isus, când, uneori, Domnul Beloiu citea un psalm înainte de îngenuncherea pentru rugăciune. Când se ruga, dânsul era foarte natural și aducea înaintea lui Dumnezeu, cu un glas calm atât nevoile spirituale ale adunării, cât și situațiile dificile concrete ale unor credincioși (încercări, necazuri, suferințe, nevoi materiale).

Un prezbiter devotat al adunării

Încă un lucru pe care doresc să-l subliniez este că în adunarea pe care am frecventat-o ca elev, iar mai târziu ca student, l-am cunoscut pe Domnul Beloiu nu atât ca predicator, ci mai mult ca un păstor spiritual,

care îngrijea de turma sa. El activa în adunare ca un „bătrân” sau prezbiter, interesându-se de starea spirituală a adunării creștine și rugându-se pentru orice credincios din adunare. Între mulți alții, s-a apropiat și de mine și se bucura că încă de tânăr doream să fiu un ucenic al Domnului Isus. Aprecia faptul că Dumnezeu a lucrat cu mine în chip minunat ca să mă atragă spre Domnul Isus dintr-o familie care ținea la ritualurile bisericii ortodoxe și la faptele bune cu scopul de a fi mântuiți. Acest lucru este unul din cele mai grave ale doctrinei ortodoxe, care adaugă ceva omenesc la jertfa Domnului Isus Hristos pentru iertarea păcatelor, jertfă care este cu totul suficientă și singura necesară.

Totdeauna Domnul Beloiu accentua acest adevăr al Scripturii și îndrepta atenția celor credincioși și celor necredincioși spre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru salvarea noastră din păcat și pierzare și pentru câpătarea vieții veșnice, și nicidecum spre ceea ce face omul. El sublinia cu tărie și în predici și în discuții cu oamenii nimicnicia și nevrednicia omului față de măreția și slava lucrărilor lui Dumnezeu pentru noi, faptele Sale, cu care dorește să aibă comuniune și să ne dea adevărata și deplina fericire. Orice convorbire în probleme spirituale cu Domnul Beloiu se încheia cu concluzia că tot ce avem și primim în viața noastră este de la Domnul nostru prin har divin; și se vedea clar că el se străduia să trăiască prin har. Acesta cred că era un secret al prosperității sale spirituale.

Credința călită prin încercări

De-a lungul anilor, când reveneam în orașul natal, în vacanțe sau în concedii, am putut observa la Domnul Beloiu același chip pios și același zâmbet încurajator, deși trecea prin multe încercări, nevoi și multiple probleme cu o familie numeroasă (opt copii). Și îl vedeam ca un viteaz luptător, încrezător în puterea și credincioșia lui Dumnezeu, ancorat tot mai mult de cer și cu un unic țel – „privirea spre Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Abia mai târziu puteam să observ că dânsul trăia acea frumoasă experiență „a răstignirii împreună, cu Hristos, pentru ca Hristos să trăiască în noi” (Galateni 2: 20).

De fapt, acest exercițiu de credință aveam să-l apreciez și mai mult în timpul unei treziri spirituale în adunarea creștină din București (strada Carol Davila), începând din anul 1977, când am cunoscut pe Domnul Isus într-o nouă lumină. Atunci s-a confirmat ceea ce știam de la

fratele Beloiu. Astfel, am putut înțelege mai bine și taina evlaviei din viața acestui frate care nu s-a lăsat deprimat de vicisitudinile vieții, ci a fost întărit prin har și cizelat de Cuvântul lui Dumnezeu.

Un moment deosebit de încercare în familia Beloiu a fost acela când în anul 1948 a trebuit să părăsească locuința sa din Câmpulung după pierderea serviciului și să plece într-un fel de exil în comuna Cervenia din județul Teleorman, unde soția dânsului obținuse un post de învățătoare. Nu pot să uit despărțirea impresionantă de familia sa (cu soția și cinci copii) din gara Câmpulung, unde au fost înconjurați de dragostea multor credincioși.

Suportul prețios al familiei

Un suport moral prețios și un ajutor de nădejde al Domnului Beloiu a fost soția sa, o persoană distinsă, sensibilă și delicată, dotată cu alese calități, inclusiv cea de învățătoare talentată, îndrăgită de elevi. Cu o frumusețe exterioară și interioară, Doamna Marieta a fost o soție harnică, smerită și o mamă iubitoare și devotată, care și-a crescut cei opt copii, primiți de sus, cu tact și multă răbdare, împreună cu soțul dânsului în muștrarea și învățătura Domnului (Efeseni 6:4).

Ca o răsplată pentru muncă și dăruirea lor ca părinți credincioși, copiii au dat casei lor o atmosferă plăcută de prosepțime și vioiciune. Toți copiii au fost înzestrați cu alese calități și, în primul rând, foarte inteligenți, drăguți, excelenți școlari și studenți, înclinați spre studiul științelor exacte sau medicină. Toți au studii superioare și sunt patru ingineri, trei doctori și o asistentă medicală. Într-o vizită făcută la Domnul Beloiu acasă, pe când copiii erau mici, am fost impresionat să aud dintr-o cameră alăturată un cor plăcut al copiilor, care cântau în surdină o cântare duioasă ce-mi răsună și acum în ureche, amintindu-mi de pacea ce domnea în acea casă binecuvântată.

În timp ce eram student în anul I la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași și mă simțeam singur, departe de casă și de adunare, am fost încurajat de câteva ori de scrisorile ce le primeam de la Domnul Beloiu. Pe atunci, dânsul locuia în județul Teleorman. Am apreciat faptul că deși era foarte ocupat, își găsea timp să răspundă la întrebările mele și să-mi ridice moralul cu sfaturi atât de înțelepte în scrisori ample în care mi se adresa delicat: „Tinere Eugen”.

Dintre copiii Beloiu am fost mai atașat de Daniel cu care am rămas prieten până astăzi, de Petre și de Gheorghe, pe care i-am solicitat

să mă însoțească în niște drumuri mai lungi pe care le făceam în Munții Iezerului, în locuri mai sălbatice în care îmi era greu să fiu singur, cu prilejul unor cercetări geografice de teren. În acest fel, s-a produs o apropiere și o afecțiune mai caldă de familia Beloiu. Cei cinci băieți (Daniel, Petre, Gheorghe, Mihai, Pavi) și cele trei fete (Nina, Maria, Ana) formau un frumos „bucet de flori” al acestei familii creștine.

Ori de câte ori veneam la Câmpulung în concedii de odihnă la părinții mei, mă bucuram să revăd pe iubiții mei frați și prieteni de la adunare între care mă simțeam mai apropiat de vechiul meu mentor – Domnul Beloiu –care după câțiva ani revenise în orașul de la poalele munților la vechea sa reședință.

Puterea evlaviei în anii din urmă

Ultima dată l-am văzut pe acest credincios, care îmi devenise mai mult decât un prieten, în iarna anului 1980, când m-am dus la adunarea creștină din Câmpulung. În acel timp, pe lângă unele probleme mai dificile de sănătate, fusese obligat să se mute într-un apartament cu căldură insuficientă în timpul iernii, la un bloc din cartierul Vișoi, după ce casa din centrul orașului a fost demolată. Aceasta era o nouă încercare pentru această familie creștină, dar primită cu aceeași sinceră resemnare și evlavie în anii bătrâneții. Credința sa fermă și evlavia l-au ajutat să înfrunte cu curaj atâtea greutăți, încercări și necazuri prin care a trecut biruitor și a proslăvit pe Dumnezeu. De aceea, cred că nu exagerez dacă aș considera că prin pilda vieții lui de încredere și dependență de Dumnezeu, fratele Mihai Beloiu a făcut parte din eroii anonimi ai credinței. În ultimii trei ani petrecuți în țară nu l-am mai văzut pe Domnul Beloiu, iar apoi am emigrat împreună cu familia mea în Statele Unite. Am aflat mult mai târziu că iubitul frate și prieten Mihai Beloiu a plecat acasă la Domnul în anul 1985, când ajunsese la onorabila vârstă de 84 de ani. Recent, am primit o copie a tezei... de licență în Teologie a Domnului Beloiu, intitulată „Isus ca temelie a vieții”, despre care auzisem de mult, în București de la un credincios care fusese coleg al său de facultate. Citind cu atenție această lucrare, am fost impresionat de splendoarea subiectului și de tratarea lui atât de clară și profundă. Conținutul bine proporționat al acestei lucrări și bazat pe o analiză selectivă a Cuvântului lui Dumnezeu mi-a confirmat încă odată valoarea etică și spirituală a acestui credincios format de Evanghelie, care a trăit

din ce a scris și a scris din ce a trăit. Totodată, în slujba lui pentru Domnul, acest frate a vorbit din ce a trăit și a trăit din ce a vorbit.

Am înțeles mai clar că dânsul L-a iubit mult pe Domnul și Mântuitorul său și a dat încă de tânăr o frumoasă mărturie creștină prin viața sa pioasă și modestă. De asemenea, el a iubit pe cei credincioși, cărora le-a oferit o sinceră părtășie în Domnul.

De fapt, în esență, personalitatea acestui frate a reflectat caracterul creștin modelat de Duhul Sfânt prin Cuvântul divin. Dincolo de pilda luminoasă a vieții și lucrării sale, pot sesiza și astăzi mai mult, că se afla chipul blând și smerit al Domnului Isus, pe care el îl contemplase în timpul vieții, ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.

Eugen Nedelcu, Texas, 8 Mai 2008

Amintiri - Șerban Constantinescu.

L-am cunoscut pe credinciosul **Mihai Beloiu** din copilărie: când a venit întâia oară la Giurgiu, în orașul de pe malul Dunării; aveam nouă ani, adică era în primăvara lui 1940. A venit și a vizitat familia părinților mei și a fost în părtășie vie cu adunarea credincioșilor din orașul dunărean. Era un credincios care dovedea cu viața patru mari iubiri: Îl iubea pe Domnul Isus Cristos, iubea Cuvântul scump al Bibliei, iubea Adunarea celor mântuiți prin Cristos și își iubea familia pe care i-a dat-o Dumnezeu. Cum în acea vreme părinții mei, și noi, copiii dumnealor petreceam cam 2 luni din vacanța de vară în Câmpulung-Muşcel, unde locuia și familia Beloiu ne-am bucurat de contactul destul de frecvent cu acest credincios, care, privind lucrurile retrospectiv, socotesc că era un frumos model de cunoaștere și trăire a adevărilor creștine. Era un credincios smerit, respectat de credincioșii și credincioasele din Câmpulung, și, în ansamblu, de frățietatea în părtășie din toată țara. A studiat învățământul superior teologic (Facultatea de Teologie Ortodoxă din București) dar, constatând că adevărul Sfintelor Scripturi sublinia mântuirea numai prin Cristos, numai prin credință și numai prin har, s-a hotărât să nu îmbrățișeze slujba de preot ortodox, de aceea, a urmat în paralel o pregătire universitară care i-a permis să devină profesor, și să poată, în același timp sluji Domnului, prin vestirea Cuvântului, fără plată, în adunările de credincioși.

În contact cu Sfânta Scriptură, a ajuns la încredințarea fermă că Domnul Isus Cristos este temelia fermă și vie a vieții creștine autentice, de aceea insistă asupra faptului că cineva nu poate avea viața veșnică decât recunoscându-se păcătos și primindu-l pe Cristos ca Mântuitor și Domn personal, cu alte cuvinte, creștinismul nu constă în ceremonii, ritualuri sau obiceiuri religioase ci în viața cu Isus, în ascultare de Dumnezeu.

Fratele Mihai Beloiu și-a dedicat încă din tinerețe întreaga viață Domnului Isus: El i-a fost Mântuitorul, Domnul și Modelul Desăvârșit, pe El L-a slujit cu tot devotamentul. L-am auzit de câteva ori predicând. *Am remarcat claritatea expunerilor sale, logica bine și ordonată a ideilor, adâncimea gândirii*, iar toate acestea se datorau faptelor că Scriptura era argumentul cel mai viu al predicilor sale. Era concis, atent să dea valoarea dorită de Dumnezeu timpului. Un frate credincios cu 3-4 ani mai tânăr ca mine (acum are 74 ani), îmi relata cum fiind în tinerețe cu serviciul la Câmpulung, vizita fam. Beloiu. Cum intra în casa Beloiu, dânsul îl întâmpina cu propunerea: "Hai să ne rugăm!" Fratele Mihai Beloiu era un om al rugăciunii.

În 1942, în orașul Câmpulung credincioșii erau chemați la chestura orașului și forțați să declare că renunță la credința în Domnul Isus, ca să evite deportarea obligatorie în Transnistria. Mihai Beloiu n-a dat înapoi de la credință, nici o clipă, fiind gata să sufere orice pentru Domnul lui și îmbărbătând la statornicie, întreaga comunitate a credincioșilor din Câmpulung, din județul Mușcel. Așa cum arată meditațiile din această carte, este evidentă gândirea cristocentrică a lui Mihai Beloiu. M-a bucurat să constat că Pavy, unul din băieții lui, a avut inițiativa de a pregăti pentru tipar notele rămase după plecarea la Domnul a părinților lui. Ce spune asta? Sămânța Evangheliei pusă de părinți, aduce roade, viața veșnică este numai în Domnul Isus. Cântecul adresându-se Domnului Isus spune

Când Te am pe Tine, / Am Supremul bine;/ Isuse, eu vreau să-ți urmez.

Doresc mult ca și copiii credincioșilor, indiferent de vârstă, să fie dintre cei ce-L urmează pe Scumpul nostru Mântuitor. Fie ca pilda și lucrarea lui Mihai Beloiu să ne fie un imbold în acest sens.

Șerban Constantinescu

Mesquite - Texas, USA Martie 11, 2008

Amintiri - Horen Brașov

Pe fratele Mihai Beloiu l-am cunoscut personal în anul 1961, când eram aproape să termin școala sanitară în București și am condus o pacientă în vârstă, după externarea din spital, la Câmpulung Mușcel. După ce am predat pacienta familiei, am luat direcțiile și m-am dus la Adunarea Creștină din Câmpulung. După adunare, fratele Costică Grecu m-a luat la dumnealor unde am avut o frumoasă părtășie frățească. Pe atunci nu erau adunări duminica după amiaza. A venit la gazde și fratele Mihai Beloiu. Ce minunat timp duhovnicesc am avut!...Nu-mi amintesc cum a venit vorba, dar am învățat de la dumnealui acest principiu: duminica noi nu postim! Avem privilegiul să ne aducem aminte de moartea Domnului Isus, adică cina Domnului, așa că este o zi de sărbătoare. Nu putem posti duminica. Apoi de multe ori l-am reîntâlnit la Sala de Adunare din Carol Davila, București, deseori cu băiatul dânsului cel mai mare, Daniel Beloiu. Tata și fiul veneau la adunarea de tineret, ce se ținea după 12.30 și deseori amândoi ne împărtășeau din Cuvânt. În Epistola către Evrei capitolul 13 de 3 ori se spune despre aducerea aminte:

1) Evrei 13.7: Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința. Fratele Mihai Beloiu a fost unul din Mai Marii noștri.

2) Evrei 13.3 Aduceți-vă aminte ...de cei chinuiți. Fost teolog, neam de preoți din 6 generații, a fost chinuit căci s-a întors la Dumnezeu.

3) Evrei 13.2 Să nu dați uitării primirea de oaspeți; era o bună gazdă pentru sfinți.

Noi păstrăm o plăcută aducere aminte despre toți cei care au fost folosiți de Domnul Isus să aducă lumina Evangheliei în țara noastră România (1 Tesaloniceni 3.6). Am citit cu multă plăcere cartea pe care a editat-o mezinul familiei, Pavi Beloiu și mulțumim Domnului pentru această lucrare și ne rugăm să fie un imbold și pentru alții și în special urmașii fratelui Mihai Beloiu și rudele lor apropiate.

Horen Brașov, Garden Grove, California 2013.

Amintiri - Simona Iorga(Moiceanu)

Adunarea din comuna Lerești, județul Argeș era deseori vizitată de fratele Mihai Beloiu. Credincioșii din adunare îl prețuiau foarte mult, căci la dânsul se gasea o înțelepciune deosebită atât din punct de vedere spiritual cât și pentru viața de zi cu zi. Deseori apelau la sfatul dânsului când se iveau neînțelegeri în adunare sau în familie. Blândețea și înțelepciunea dânsului îi determinau pe credincioși să-i destăinuie lucruri pe care nu le-ar fi spus și altora. “*Dar cu fratele Mihai Beloiu putem vorbi, căci la dânsul se găsește înțelepciune și înțelegere*” spuneau ei adeseori.

Fratele Mihai cunoștea bine și secretul rugăciunii. Odată se afla la cimitir, la o înmormântare în comuna Lerești. După ce s-au cântat câteva cântări, cineva a vestit cuvântul. Fratele Mihai s-a strecurat printre cei ce erau acolo și și-a găsit un loc lângă Beniamin Moiceanu, care avea soția bolnavă. După terminarea serviciului de înmormântare, îl întrebă în șoaptă: “*unde vă este soția, frate Moiceanu?*” “*este acasă bolnavă, frate Mihai*”, “*cum așa, ce s-a întâmplat?*”, “*soția mea a folosit verde de Paris împotriva puricilor și și-a otrăvit tot corpul. Are mâinile și picioarele umflate foarte rău, iar cerul gurii este vinețit. Nu putem apela la medic căci verdele de Paris, după cum știți și dumneavoastră, este interzis a se folosi și ne temem de autorități*” se plânga fratele Moiceanu. “*V-ați rugat frate?*”, “*da, frate Mihai, ne-am rugat*”

Apoi au plecat împreună spre casa familiei Moiceanu; când au ajuns acolo, au găsit-o pe soție într-adevar într-o stare gravă. Au îngenuncheat cu toții și fratele Mihai s-a rugat Domnului ca să dea vindecarea. Domnul a ascultat rugăciunea și până seara nu a mai avut nimic...așa se ruga fratele Mihai cu credința deplină și rugăciunea îi era ascultată.

Anaheim, California, aprilie 2013

Amintiri - Sandu Barbu

Sfântul,

Așa îl numiseră țărani din Cervența - Teleorman pe profesorul **Mihai Beloiu**, deportat în 1948 pentru credința sa în Dumnezeu împreună cu soția și cei 5 copii ai lor, tocmai în satul lor de truditori pe Câmpia Burnazului, aflată în vestul Bărăganului.

Mihai Beloiu s-a născut în 1901, fiind cel de al doisprezecelea copil al preotului din comuna Mănăstirea Cașin de lângă orașul Onești din Moldova. Tatăl sau provenea dintr-o veche familie de slujitori ai Domnului, fiind cea de a șasea generație de preoți. La vârsta de 4 ani a rămas orfan de tată. Mama lui ajutată de credința în Dumnezeu a reușit să-și crească cei noua copii rămași în viața, în acele timpuri grele, când țărani înfometați se răsculasera în 1907, ca apoi să îndure suferințele pricinuite de primul război mondial, localitatea Cașin aflându-se în plin teatru de război în care s-au desfășurat sângeroase operațiuni militare. În ciuda lipsurilor îndurate în întreaga sa copilărie, cu străduință și cu credința neștrămutată în Dumnezeu, Mihai Beloiu a absolvit înalte școli, începând cu Seminarul ortodox, continuând cu Facultatea de Teologie Ortodoxa și apoi cu Facultatea de litere și filologie, ajungând profesor de limba română în Câmpulung Muscel. Aici s-a căsătorit cu Marieta.....învățătoare în Satul Mare.

Tradiția creștină a familiei din care se trăgea profesorul Mihai Beloiu, n-avea cum să fie întreruptă de opresiunile ateiste ale regimului comunist instaurat în România, care i-au pricinuit mari suferințe. Profesorul Beloiu a fost nu numai dat afară din învățământ împreună cu soția sa, ci și deportat din Câmpulung, pentru a fi rupt de comunitatea credincioșilor în care era integrat.

Deportată în Cervenia, familia profesorului Beloiu cu cei cinci copii, cel mare în vârstă de 9 ani și cel mic de 4, nu dispunea de nici un fel de mijloace de supraviețuire, fiind alungați din Câmpulung doar cu ce putuseră căra în spate. Au locuit într-o casa rămasă fără vreo folosință în urma deportării la Pitești a moșierului Sandu Stănculescu, fost învățător în această comună și care deși provenea dintr-o familie sărmană cu 9 copii, reușise să înjghebeze un petic de moșie, care i-a adus numai necazuri. Dumnezeu a făcut ca soții Beloiu să fie reîncadrați în învățământ, el ca profesor de limba română la ciclul doi, iar ea ca învățătoare, dată fiind lipsa de cadre didactice în acea vreme la cele două școli elementare de 7 clase ale comunei.

Cu riscul de a fi din nou epurați din învățământ, soții Beloiu au continuat activitatea lor de slujitori ai Domnului, înființând o mica comunitate de credincioși evanghelici în Cervenia. Graiul domol al profesorului Beloiu în frumoase predici ținute în fața fraților și surorilor

întru credința în Dumnezeu au dus la mărirea substanțială a numărului credincioșilor participanți la adunările de la sfârșitul fiecărei săptămâni.

În ciuda mijloacelor precare de care dispunea o familie cu șapte copii, ultimii doi născându-se în localitatea în care fuseseră deportați, familia Beloiu n-a încetat să-și ajute aproapele. În acea vreme lumea satelor era obligată să predea statului mari cote de produse agricole, majoritatea țăranilor rămânând fără pic de bucate din recolta obținută de pe ogoarele lor.

În acea vreme învățătoarea Florica Barbu se afla într-o situație grea, întrucât soțul ei tocmai fusese închis ca deținut politic, rămânând să-și crească cei patru copii ai săi. Biata femeie era disperată și nu știa încotro s-o apuce, fiind terorizată și de imposibilitatea predării unor cote exagerate, deoarece era încadrată la categoria chiaburilor. Colegii ei de catedră, soții Beloiu, au ajutat-o să-și găsească echilibrul sufletesc pentru a face față grelelor încercări prin care trecea. Ea pleca amărâtă la adunarea credincioșilor și se înapoia nu numai senină, dar și întărită ca să învingă valul de necazuri ce căzuse pe capul familiei ei. .

Copil fiind am avut fericirea să citesc scrisorile domnului profesor Beloiu, adresate mamei mele. Ele cuprindeau numeroase învățăminte și precepte din Biblie. Mă întrebam atunci de unde atâta energie în trupul firav al domnului profesor Beloiu să scrie acele lungi epistole. Împrejurări neprielnice au făcut ca ele să se piardă. Dacă ar fi fost salvate ele ar fi constituit un elevat tratat de morală creștină. Sunt sigur că memoria colectivă a credincioșilor păstoriți de domnul profesor Beloiu, precum și cea a urmașilor acestora păstrează remarcabile povețe creștinești ce se vor propaga în infinitatea timpului.

În toamna lui 1950 doream să mă înscriu la examenul de admitere la facultatea de medicină din București. Mama din puținii ei bani mi-a dat să plătesc trenul ca să merg la Turnu Măgurele pentru obținerea cazierului judiciar, necesar în dosarul de înscriere la examen, și pentru deplasarea la București. Cum n-aveam în ce-mi căra lucrurile strict necesare, mama a rugat-o pe colega ei, doamna învățătoare Beloiu să ne împrumute un geamantânaș. Mi l-a trimis prin Nelu, fratele meu. Când l-am deschis ca să-mi pun lenjeria, am găsit o bancnotă de o mie de lei. I-am dus-o mamei spunându-i:

- Doamna Beloiu a uitat o hârtie de o mie de lei în cufăr. Să-l trimitem pe Nelu să le-o ducă.

- Hei maică, n-au dânsii atâția bani încât sa le uite socoteala. Au destul de puțini pentru nevoile unei familii atât de numeroase, dar și-au rupt de la gură ca să te ajute să ajungi om cu carte.

Marele supliciu al familiei Beloiu s-a diminuat în 1957, când li s-a permis să se reîntoarcă la casa lor din Câmpulung. Familia Beloiu a continuat să corespundă cu mama neîntrerupt. Grație credinței în Dumnezeu insuflată de familia Beloiu, ea și-a trăit în pace zilele, participând la adunarea creștinilor din comună și apoi la cea a celor din Pitești unde se mutase cu soțul ei, ca să fie aproape de copii lor stabiliți în acel oraș.

Profesorul Mihai Beloiu a trecut în lumea celor dreți la vârsta de 84 de ani. Pentru viața lui fără de prihană lumea îl numise pe drept sfânt încă de când era tânăr. A închis ochii mulțumit de faptele săvârșite în viață. La trei ani l-a urmat soția sa, prea cuvioasa Marieta, așa cum au considerat-o plugarii din Cervența .

Cei opt copii ai lui Marieta și Mihai Beloiu, deși au obținut diplome universitare, absolvind școli cu programe ateiste, toți îi urmează pe părinții lor în credința în Dumnezeu. Aceștia sunt:

- Daniel, născut în 1939, a devenit inginer electronist stabilit în București.
- Nina, născută în 1940, asistentă medicală, a fost singura care a rămas în Câmpulung.
- Maria, născută în 1941, a devenit medic generalist în Craiova și profesoară la Facultatea de Medicină.
- Ana, născută în 1943, medic stomatolog în Pitești, s-a stabilit după 1994 în California.
- Petre, născut în 1944, inginer la Reactorul Nuclear din Pitești
- Gheorghe, născut în 1950, inginer calculatoare în București, stabilit după 1990 în California
- Mihai , născut în 1953, a fost medic în Câmpulung, iar acum este medic în Franța.
- Pavy, născut în 1958, este inginer în California, după 2001.

Scriitorul acestor rânduri datorează soților Beloiu însușirea multor învățăminte creștinești și regretă că nu este în stare să scrie un text care să-i venereze cum s-ar cuveni.

Sandu D Barbu, Pitești, 12 februarie 2008.

ISUS CA TEMELIE A VIEȚII de Mihai Beloiu

Lucrarea de licență în Teologie a fratelui Mihai Beloiu cu titlul de mai sus, susținută în anul 1928, la absolvirea facultății de Teologie a Universității din București, reprezintă o rază de lumină divină pentru multe suflete din România, care trăiau în întuneric spiritual. Această lucrare n-a fost cunoscută circa 80 de ani, dar conținutul ei s-a reflectat în viața fratelui Beloiu, ca o bună mărturie creștină pentru mulți oameni care s-au întors la Dumnezeu. Cu un număr de 43 de pagini, această lucrare a fost publicată de fiul său, Pavy Beloiu, abia în anul 2008, împreună cu unele date autobiografice și amintiri. Ea a avut un impact binefăcător în primul rând pentru profesorii și studenții Facultății de Teologie de atunci, cărora li s-au sugerat unele probleme de conștiință. Apoi, lucrarea s-a înscris pe linia trezirii spirituale din timpul reformei religioase inițiate în țara noastră după primul război mondial, de fostul preot ortodox Teodor Popescu prin predicile sale de evanghelizare la Biserica Cuibul cu Barza din București, și de monahul Dumitru Cornilescu, care a tradus Biblia într-o limbă română modernă.

Prin conținutul ei cu totul original, această teză de licență a constituit o deosebită surpriză pentru personalul didactic și decanul Facultății de Teologie, care au apreciat-o elogios și i s-a acordat autorului o bursă pentru studii la Cambridge, în Anglia. Deoarece, de curând el se întorsese la Dumnezeu și nu mai era ortodox, a trebuit să refuze această ofertă pentru că nu mai putea să servească Biserica oficială.

„Isus ca temelie a vieții” a rezultat din cugetarea lui profundă ca tânăr credincios, care a fost preocupat să înțeleagă esența și rostul vieții umane pe această planetă. Ideea centrală a lucrării reiese chiar din versetul – motto – citat sub titlu: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3.11). Aplicat la viață, acest verset cheie a condus pe autor la descoperirea misterului vieții care este Însuși Domnul Isus.

Singura sursă bibliografică pentru întocmirea acestei lucrări a fost Sfânta Scriptură, care i-a dat o consistență remarcabilă. Problemele abordate cu privire la Persoana Domnului Isus Hristos și la viața Lui au fost bazate pe citarea multor versete din Biblie într-o strânsă conexiune logică, fără referiri la tradiția ortodoxă cu canoanele și ritualurile ei. Tocmai de aceea, la prezentarea acestei teze de diplomă, comisia a sesizat că referitor la mântuire, autorul a subliniat numai credința în

Domnul Isus și în jertfa Lui, ignorând faptele (bune) susținute de doctrina ortodoxă. Desigur, Cuvântul lui Dumnezeu exclude orice adaos omenesc la căpătarea mântuirii. Faptele bune confirmă tocmai credința din care derivă aceste fapte.

Pornind de la întrebarea: „ce este viața?”, autorul realizează că omul fiind încătușat de păcat, n-a putut pricepe sensul vieții și a rămas în întuneric, căci tainele vieții sunt mai presus de mintea lui mărginită. Semnificația deosebită a lucrării constă în faptul că viața și sufletul omenesc sunt analizate printr-o metodă psihologică eficientă, Domnul Isus fiind privit ca temelie a celor trei componente ale sufletului: gândirea, simțirea și voința.

Gândirea celor credincioși este izvorâtă din gândirea Domnului Isus ca Om, în dependență de gândurile Tatălui Său. Gândirea sau judecata noastră este inspirată și călăuzită de Duhul Sfânt, care descoperă și proslăvește pe Domnul Isus, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. Fără El, gândirea se rătăcește și se frământă fără rost. Simțirea sau sentimentul se manifestă în dependență de gândire și se exprimă în religie, artă și poezie. Domnul Isus a simțit mai mult decât oricine nevoile și durerile oamenilor și a dovedit cea mai profundă dragoste, milă și înțelegere. El ajută pe credincioși să rămână statornici și să trăiască în ascultare și dependență de Dumnezeu.

De asemenea, temelia voinței pune în evidență puterea sufletului, care valorifică gândirea și simțirea prin acțiune. Voința este o pavază prin care ne împotrivim răului și reușim să facem binele prin puterea Duhului Sfânt. În acest studiu este redată lupta dintre doi adversari: firea nouă a celui credincios, dobândită prin credință și firea veche sau pământească (carnea): „Când vreau să fac binele, răul este lipit de mine” (Romani 7.21). De aici decurge acel standard moral: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15.5). Adevărata noastră libertate constă în ascultarea de Domnul Isus, care ne-a eliberat de robia păcatului.

Domnul Isus este totodată un criteriu al conștiinței. Conștiința trează este un judecător aspru, care nu se lasă influențat de nimic. Ea poate fi însă pervertită și atrofiată de păcat. Universalitatea ei dovedește că are o origine divină și arată că este glasul lui Dumnezeu în om.

Dacă omul este dominat de carne (firea pământească), conștiința nu poate fi un criteriu suficient de orientare în viață. Cugetul se poate trezi însă prin credință cu rugăciune sinceră înaintea lui Dumnezeu. Fără

Domnul Isus, cugetul pierde din sensibilitate și poate să ajungă într-o stare de adormire. Conștiința luminată de Domnul Isus devine o sentinelă care veghează și previne orice gând, vorbă sau faptă, păstrându-și curăția. De aceea, viața își are rost numai în Domnul Isus, care este singura cale, singurul adevăr și singura viață.

În partea finală a lucrării se arată că El satisface toate cerințele vieții noastre, remarcându-se ca apa și pâinea vieții, așa cum cheamă la El pe cei însetați și flămânzi: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7.37-38). „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată” (Ioan 6.35).

De asemenea, în Domnul Isus este pace și odihnă și în El nu este moarte. El este învierea și viața (Ioan 11.25). Cine păzește Cuvântul Lui nu va vedea moartea (Ioan 8.51). În acest context, autorul prezintă ca un principiu moral cu privire la lucrurile spirituale incluse în El, ca temelie a vieții: „Este mai bine să mori trăind, decât să trăiești murind.”

Urmează apoi o întrebare importantă: „Cum îți câștigi viața?” și un răspuns semnificativ: „Oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacăși-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16.25-26). Sufletul nostru prețuiește mai mult decât întreaga lume și jertfa Domnului Isus confirmă acest adevăr despre valoarea sufletului creat de Dumnezeu.

Lucrarea se încheie cu o concluzie practică privind viața. Domnul Isus este privit ca o jertfă. La fel, viața noastră nu poate propăși fără jertfă. Lucrarea fratelui Mihai Beloiu reflectă nu numai erudiția lui și o clară sistematizare a ideilor, dar mai ales crezul vieții lui, care a rămas ca o prețioasă mărturie creștină pentru mulți credincioși din regiunea Mușcelului. Între aceștia, m-am bucurat să fiu și eu, încă din adolescență, păstrând multe amintiri despre pilda vieții și lucrării acestui neobosit și devotat slujitor al Domnului Isus. El a scris și a vorbit din ce a trăit, și a trăit din ce a scris și vorbit, și a lăsat o frumoasă moștenire spirituală pentru multe suflete și, în primul rând, pentru copiii lui, dovedind că Isus a fost în adevăr temeliea întregii lui vieți de credincios.

Eugen Nedelcu – Mai 2013

Fotografii

Mama 1983

Bunicul, preot la Mănăstirea Cașin-Moldova

Casa părintească de la Campulung 1975

Părinții tineri 1938

Părinții 1982

Tata cu băieții 1975

Părinții și două fete, Nina și Ana 1977

Sapte frați - Pitești 1986

Diploma de absolvire al Seminarului – Roman 1923

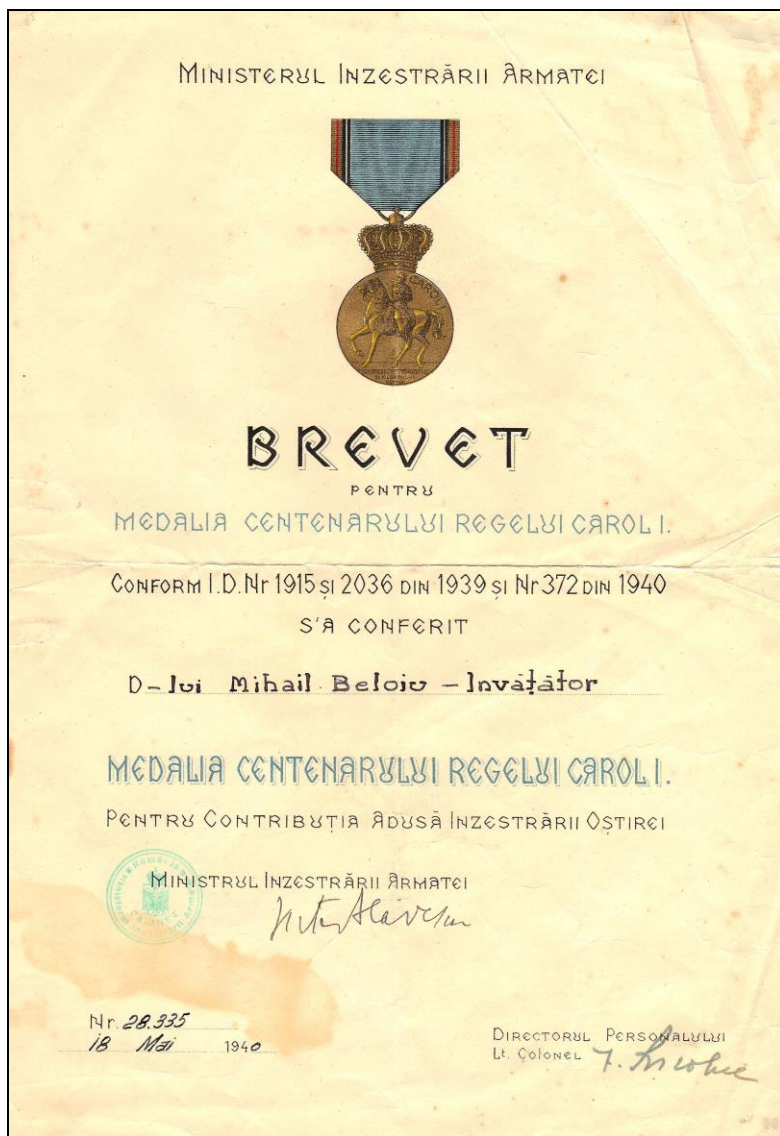
Diploma de licență în Teologie - București 1928

Diploma de capacitate pentru învățător - București 1930

Diploma de licență Facultatea de Filozofie și Litere - București 1938

Brevet de Armată 1940

Republica Populară Română

H.C.M. 3145 B din 10/22/1954
Scutrită de taxă 10 cu nota,
pentru dep. 10/22/1954

Prezidiul
Marei Adunări Naționale
Decretează

Art. I Acordă Ordinul
„Gloria Maternă”
Clasa III-a

Gav. Beloiu Maria, rațiunea București, raionul
Zimnicea, comuna Cerovenia
pentru meritul de a fi născut și crescut 7 copii

Art. II Secretarul Prezidiului Marei Adunări
Naționale este împuternicit cu aducerea la înde-
plinire a prezentului Decret.

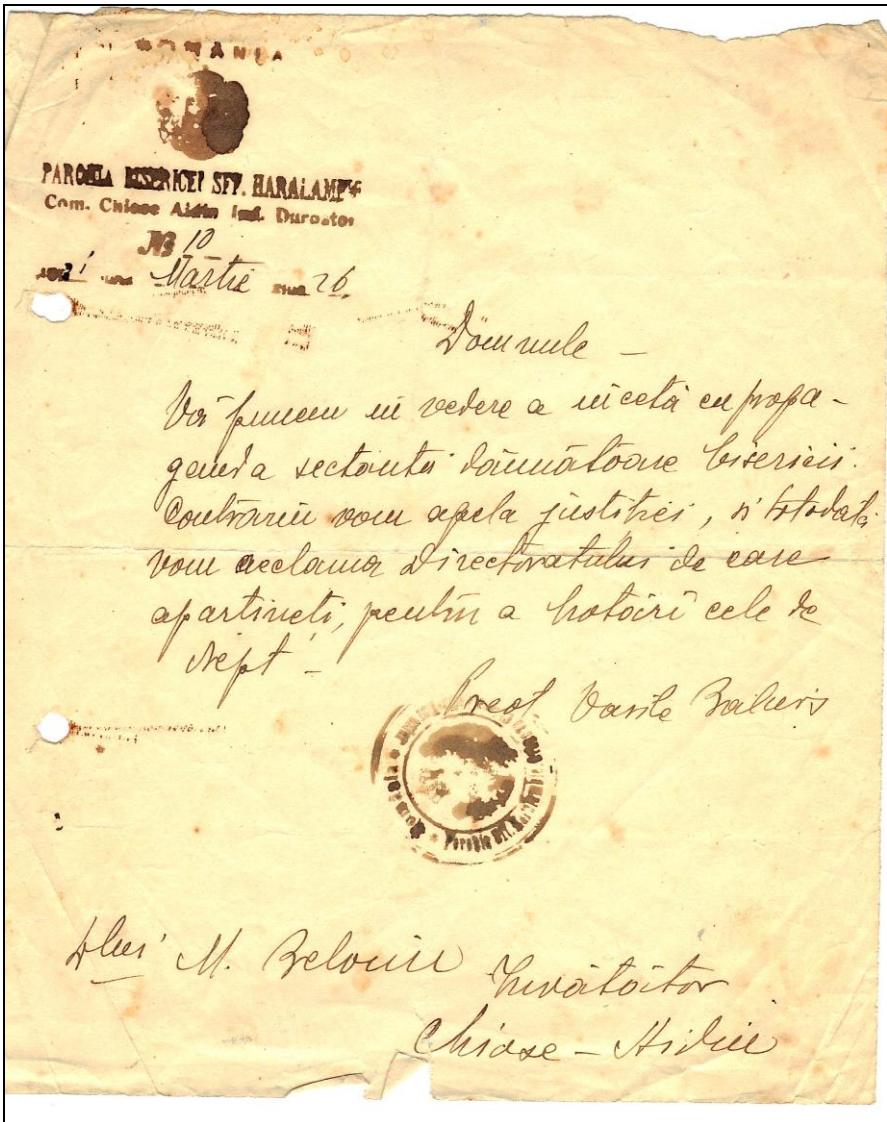
Dat în București la 17 mai 1954

Președintele
Prezidiului Marei Adunări Naționale
[Signature]

Secretarul
Prezidiului Marei Adunări Naționale
[Signature]

Nr. 188
Nr. 4923

Mamă Eroină 1954

Atenționare către tata din partea preotului ortodox –Durostor 1937

Ce este viața?

A vorbi cu adevărat despre *viață*, trebuie neapărat să vorbim despre El, Domnul și Stăpânul vieții, ca împreună cu El să putem să cuprindem *ceva* din înțelesul *vieții*. Strânși la picioarele Stăpânului să tăcem o clipă și să-L rugăm ca prin Duhul Lui să ne călăuzească în *tainele vieții*, care fără de El rămân tot în întuneric. Luminați cu lumina Lui, încălziți cu focul dragostei Sale, sprijiniți de tăria brațului Său, să pășim pe calea Lui, ca să putem înțelege și ceea ce este mai presus de mintea noastră cea mărginită.

Cum îți câștigi viața?

"Cine va căuta să-și scape viața, o va pierde, dar cine o va pierde pentru Mine o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Și ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16:25,26).

La o parte, cu toate grijile și frământările, ca să nu pierdem viața, căci pierdem sufletul, care prețuiește mai mult decât întreaga lume. Pierderea vieții pentru Domnul Isus aduce câștigul ei, chiar dacă toată lumea ar zice altfel. Pilda jertfei Domnului Isus ne face să credem aceasta.

MIHAI BELOIU (1901-1985) Una dintre personalitățile teologice de la începuturile trezirii spirituale de la Biserica „Sfântul Ștefan”- Cuibul cu barză din București și mai târziu în zonele Mușcelului. El a înmănuncheat într-un mod minunat erudiția și smerenia, îmbrăcându-le în haina evlaviei, „*într-un duh blând și liniștit*” semănând cu lacrimi ogoarele câmpurilor misionare, de unde au răsărit recoltele ce le-a lăsat moștenire generațiilor ce au urmat.